

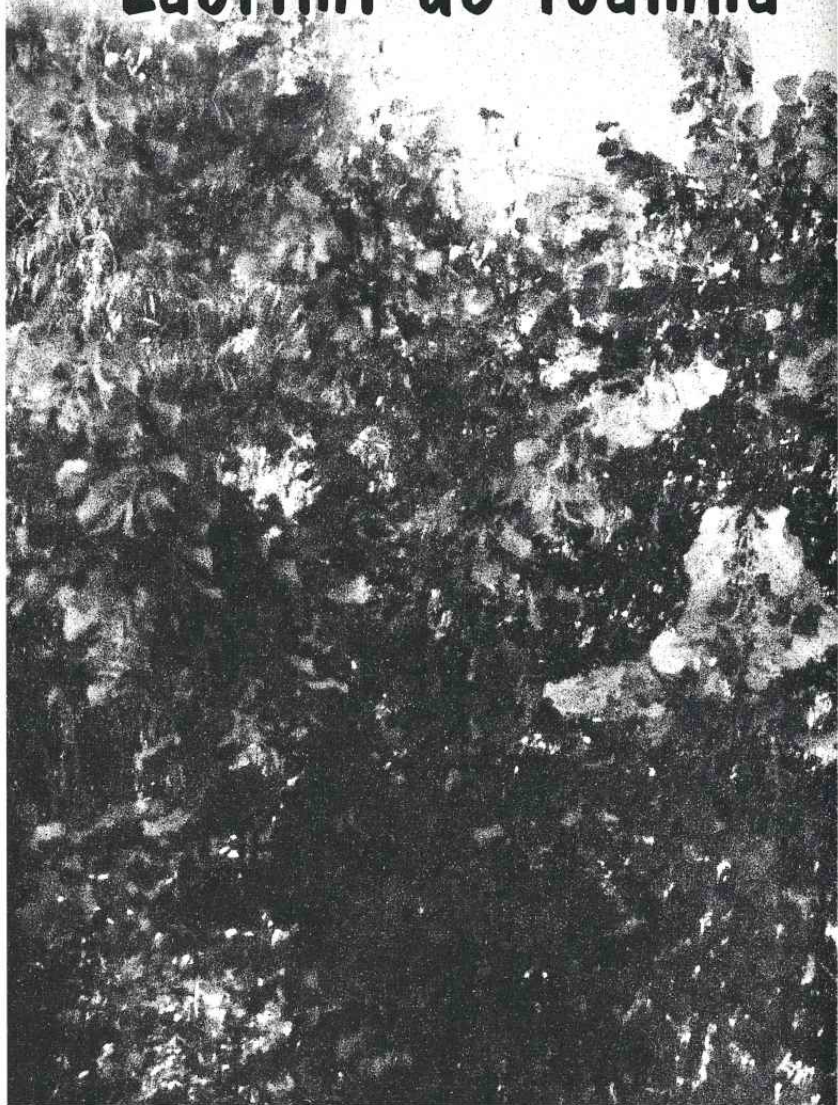
KAREN HARTER

LACRIMI
DE TOAMNĂ

KAREN HARTER

Lacrimi de toamnă

Sidney Walker, mamă celibatară, are nevoie de ajutor. Are trei copii de crescut, îndatorire peste puterile ei. Vecinul ei pensionar, Millard Bradbury, nu-și dorește decât liniștea și independența față de fiica lui autoritară. Când destinele lor se intersectează, Sidney și Millard își dau seama că fericirea arată cu totul altfel decât și-o imaginaseră. O dramă de o rară încărcătură emoțională.

KAREN HARTER

LACRIMI DE TOAMNĂ

KAREN HARTER

LACRIMI
DE TOAMNĂ

450

Sidney Walker îndrăgea
anotimpul frunzelor ruginii, soarele blând
și cerul de septembrie
pe care se profilau munții Cascade.

Dar în toamna aceea, simțea
doar vântul tăios al disperării în suflet.

Fiul ei fugise în sălbăticie,
unde-și ascundea suferința.
Iar poliția era pe urmele lui.

KAREN HARTER

După primele ei două romane, Karen Harter este deja comparabilă cu autori contemporani de succes precum Kristin Hannah sau Anne Rivers Siddons. Dacă cititorii i-au îndrăgit poveștile captivante este și datorită felului în care zugrăvește experiența umană, dând dovadă de un pregnant simț al realității. Când îi descriu stilul, criticii îl numesc „incitant”, „inspirat” și „proză frumoasă”.

Așa cum se întâmplă cu fiecare scriitor de succes, ea a fost inspirată de cărți ce au transformat-o din cititoare pasionată, în autoare prolifică. Nume mari ale literaturii americane precum Herman Melville și Mark Twain se află în capul listei de romancieri clasici care i-au influențat scrisul. Un loc special între favoriți îl ocupă Barbara Kingsolver, a cărei ficțiune lirică a inspirat-o în mare măsură. Influența decisivă asupra romanelor ei a avut-o însă o carte anume. „Trebuie să spun că Biblia mi-a influențat în cea mai mare măsură viața, atât din punct de vedere al conținutului, cât și ca valoare a limbajului”.

Religia joacă un rol important în viața de zi cu zi a autoarei. Atât ea, cât și soțul ei, Jeff, sunt foarte activi în cadrul parohiei din care fac parte, Valley Church, din Mt. Vernon, Washington, unde soții Harter s-au stabilit cu peste douăzeci de ani în urmă. Aici și-au crescut cei trei fii, Ryan, Mike și Jake.

„Am început să iau scrisul în serios în 1990, după ce am ascultat o predică emoționantă despre pilda talentelor”, își amintește Karen Harter, care presimțea că are un dar special, de care nu era însă sigură. „Mi-a plăcut dintotdeauna să scriu – mai ales poezii și articole de reviste – iar mama a păstrat toate scrisorile pe care i le-am trimis. Spunea că sunt talentată. O mamă nu se înșală niciodată”.

Fostă femeie de afaceri în domeniul imobiliar, Karen Harter este astăzi scriitoare „cu normă întreagă” stăpână pe deciziile profesionale și pe timpul său liber. Îi place să „poarte jeanși, să grădinărească și să meargă la pescuit” oricând își dorește.

Darul scrisului îi ocupă însă mult timp. „Fiecare carte bună este o comoară, un prieten, o aventură care ne îmbogățește viața”, spune ea. Iar cititorii săi, tot mai numeroși, sunt întru totul de acord.

CAPITOLUL UNU

Dacă venea, avea să vină prin pădure. Întotdeauna, prin pădure. Chiar și ziua în amiaza mare, când s-ar fi aflat în deplină siguranță pe străzile orașului, Ty prefera întotdeauna covorul de frunze moarte și ace de brad și bolta alcătuită din cer și ramuri verzi.

Pădurea din spatele casei lor era mărginită de albia râului Sparrow Creek, ce unduia până la marginea orașului Ham Bone, conturându-l pe latura estică. Printre codri erau presărate case și pășuni, biserici și școli, toate ghemuite la poalele Cascade Mountains. Cu certitudine, Ty cunoștea deja fiecare metru pătrat al zonei, ca și pe sălbăticiunile care-l pândeau venind și plecând.

Când fiul său avea o vârstă mai fragedă, se întorcea din expediții cu felurite exemplare ale faunei sălbatice: câini de apă, broaște cu picioare roșii, brotăcei verzi, cu piele verde, moale și umedă ca pulpa de avocado. Pentru el, bălțile și pâraiele ascundeau mai multe comori decât o flotă de galioane spaniole. Petrecea nenumărate ore pieptănând cu degetele apa întunecată și noroiul, în căutarea puilor de somn, sau croindu-și drum printre frunze de nufăr, în vreme ce scruta cu ochi ageri suprafața apei, ce putea fi tulburată de nările unei broaște-bou. Învățase să-i dea drumul cu multă vreme în urmă. Cu instinctul lui de săptură sălbatică, era cu certitudine mai în siguranță în pădurile lui îndrăgite decât pe drumuri de țară. Sidney știa întotdeauna că fiul ei era în drum spre casă când câinele intra înaintea lui pe ușa din spate, gâfâind și plin de bale.

Era la chiuveta din bucătărie și își cufundase o mână, cu mânășă galbenă de menaj, în apa cenușie cu detergent. Se uita pe fereastră, privirea ei luneca peste țarcul câinelui, cercetând șirul de pomi din spatele casei – așa cum făcea de zile întregi.

Proprietarul nu-și dăduse mare osteneală cu amenajarea peisajului. Cărase doar terenul și trântise o veche casă mobilă în mijlocul lui. Singurii arbuști erau pâlcuri zimțate de mahonia și de gaultheria cu frunze tari, ce se revărsau din umbra cedrilor ce mărgineau partea din spate a proprietății. Cele două tufișuri uscate de azalee din fața casei nu contau.

Auzea vag râsetele fiicelor ei, dinspre dormitorul lor. Simți câinele furiosându-se în spatele ei; doar când fetițele trecură în fugă pe lângă ea, strigând încântate, observă că ciobănescul german al fratelui lor scutura din cap, ca să scape de o bonetă roz de păpușă. Fetelor nu le-ar fi mers cu una, cu două, dacă Ty ar fi fost acasă. Avea ceva special pentru câinele acela.

– Vino aici, Duke, comandă Sidney și îi trase boneta de pe cap.

– Mami, scânci Sissy, de ce ai făcut asta? Lui îi place, nu-i așa, Duke?

– Uită-te la coada lui, Sis. Vezi cum atârână în jos? Așa spune un cățel că ar prefera să fie oriunde în altă parte acum, numai aici, nu. Rebecca, scoate-l afară, te rog.

– Să-l duc în țarcul lui?

– Nu. Dă-i doar drumul.

Rebecca chicoti, deschizând ușa din spate.

– Uită-te la el! E fericit.

Câinele se repezi în curte, iar fetele se întoarseră la joaca lor.

Sydney zăbovi la fereastră. Dacă Ty supraveghea casa din pădure, câinele l-ar fi simțit. Duke alerga în salturi prin curte, adulmecând ici și colo, de-a lungul gardului din sârmă ce împrejmuia locul. Se opri o dată, săltându-și botul în bătaia vântului. Speranțele ei renăscură. Pe urmă, câinele se întoarse și se îndepărtă, fără vreo țință aparentă.

Clări o farfurie și o puse pe grătar, la uscat, cu privirea ațintită pe fereastra bucătăriei. Oriunde s-ar fi aflat Ty, era prea departe. Tensiunea pe care o simțea prin acel fir care, o știe orice mamă, nu se rupe cu adevărat la naștere, era permanentă, o durere aproape de nesuportat.

Sâmbăta, era mai greu de suportat. La serviciu, îngrijorarea îi era întreruptă de apeluri telefonice, de calculul sumelor estimate pentru primele de asigurare și lucrul de rutină la calculator. Însă astăzi nu-și putea ține imaginația în frâu. Băiatul nu-și luase nici măcar haina.

Ty lipsea de peste o săptămână. Ea bătuse în lung și-n lat străzile orașului, căutând în spatele băcăniilor, pe sub poduri. Îl căutau și cei de la Departamentul de Poliție al districtului Winger, dar ea spera să-l găsească prima. Pe băiatul ei cel furios, răzvrătit. Era oare în siguranță? Simțea ne-

voia să-l atingă, ca să fie totul bine. Această nevoie depășea dorința ei de a-l propti, aplecat pe genunchi și să-i tragă o chelălăneală de modă veche. Era prea târziu pentru asta; crescuse, aproape că o ajunsese în înălțime.

Isprăvi cu spălatul vaselor de la micul dejun și, fără să-și fi propus, se trezi curățând frigiderul.

– Ce mâncăm la prânz, mami? o întrebă Sissy, fetița ei în vârstă de șapte ani, cocoțându-se pe un taburet înalt și sprijinindu-și cu un plescăit antebratele durdulii pe barul pentru micul dejun.

O privea ținută printre şuvițele lungi, castanii, de păr nepieptănat, ca de obicei. Purta încă tricoul de cu o zi în urmă.

– Abia ai mâncat, nu?

– Asta s-a întâmplat acum multă vreme, spuse Rebecca, așezându-se lângă sora ei, la bar. Părul ei, de un șaten mai deschis, era prins într-o coadă de cal îngrijită.

– În regulă, răspunse Sidney și se apucă să scotocească prin frigider. Ce ziceți de niște sendvișuri cu ouă?

– Cu roșii și avocado! ceru Sissy.

– Și ceapă, adăugă Rebecca.

Sidney se simți ca o bucătăreasă care ia comenzi la minut, dar asta n-o deranja deloc. Nu-i lipsea decât cea de-a treia figură, care ar fi trebuit să se alinieze la barul din bucătărie.

– Mami, nu uita că mâine e târg.

– Of, Sis... zise Sidney, în timp ce se ștergea pe mâini cu un prosop.

– Trebuie să mergem. Mâine e ultima zi! Și ai promis!

– Dar fratele tău ar putea veni acasă.

– Dacă vine acasă, poate să intre și singur, răspunse Rebecca, dând din umeri.

Fetele nu știau în ce condiții dispăruse Ty. Sidney nu voia să le sperie.

Își făcu de lucru cu prăjitul ouălor, felierea roșiilor și prăjitul pâinii. Se strădui să vorbească în glumă cu ficele ei, dar vorbele ei nu aveau haz. Când fetele își terminară prânzul și o zbughiră în camera lor, se simți ușurată.

Cu un oftat, își alungă o şuviță de păr blond din ochi și își lăsă capul pe spate, de parcă nădăjduia să vadă răspunsurile tuturor întrebărilor ei printr-o fereastră deschisă în rai. Văzu în schimb crăpătura întunecată ce străbătea tavanul casei mobile. Casa se desprindea efectiv din încheieturi. Cu toate astea, nu se putea plânge. Fusese încântată s-o găsească. Ca printr-o minune, costa doar cu puțin mai mult decât apartamentul lor din oraș

și fusese o alegere bună pentru toți, la doar trei kilometri depărtare de oraș, lângă o pădure pe care Ty o putea explora chiar din curtea lor. Casa în sine nu ar fi onorat paginile revistei *Traditional Home*, în ciuda talentului lui Sidney în amenajări interioare. Era specialitatea pe care dorise s-o studieze la facultate, înainte de a rămâne însărcinată și de a renunța, ca să-l nască pe Ty. Nu, nu-și permitea să facă altceva în casa asta decât să păstreze curățenia.

Ar fi trebuit să se mărite cu Jack Mellon când se ivise ocazia. Totul s-ar fi schimbat. Jack și Ty se plăcuseră încă de la început. Trecuseră oare doi ani de când se despărțise de Jack? Îl ducea pe fiul ei la meciuri de baseball și-l învățase să teleghideze avioane, pe pășunile aflate peste drum de școala elementară. Jack era un om cumsecade, de meserie măcelar. Privind spre trecut, Sidney își dădu seama că în ochii căprui ai fiului ei existase o scânteie pe care nu-și amintea s-o fi revăzut de atunci. Era greu să crească de una singură un băiat de cincisprezece ani.

Gândul o sâcăia deja de câteva luni. Și ce dacă nu fusese atrasă de Jack? Era acesta un motiv justificat, încât ea să-și priveze fiul de ceva cu mult mai important pentru el decât proteinele, vitamina C sau un somn odihnitor peste noapte? Ce era cu ea, de nu se legase acea chimie între ei? Aștepta să i se ivească în cale un alt flușturistic? Un tip ca Dodge? Cineva care s-o mențină într-o stare de tensiune continuă? Se înfioră. Dacă ar fi putut s-o ia de la capăt, s-ar fi măritat cu Jack într-o clipită.

Își amintea de Tyson ca țânc, de sunetul încântător al chicotelilor lui, de afecțiunea lui pentru surorile sale mai mici. Odată, îl așteptase la marginea unei pădurici, în vreme ce el urmărea un iepure brun prin lăstăriș. Îi auzi o vreme pașii foșnind pe frunzele uscate, apoi, un moment de liniște înainte ca vocea lui subțire să răzbată dintre ramurile scunde. „Mami, unde suntem eu?”

Dar Tyson se rătăcise cu adevărat de astă dată. Parcă l-ar fi măturat un val în mare, chiar sub ochii ei. Totul se petrecuse treptat. Când își dăduse seama cât de departe se afla fiul ei în derivă, înțelesese că nu exista nici o coardă de salvare atât de lungă încât să poată ajunge până la el. Devenise doar un punct la orizont, pe urmă nu-l mai zărise deloc.

CAPITOLUL DOI

Millard Bradbury deschise ochii exact la ora 7:45, fără avantajul – sau blesternul – unui ceas deșteptător. Își sprijini picioarele pe dușumeaua din lemn, unde îl așteptau papucii de piele, parcați unul lângă altul, ca două lizine maro lustruite, care au dat nas în nas, la o curbă.

La chiuveta din baie, bărbieri fața unui străin. Se formaseră pungi sub ochii albaștri, iar de la colțuri porneau linii arcuite spre tâmpile și obraji. Gura îi era lăsată în jos. Se strădui s-o redrezeze cu un zâmbet, cercetând imaginea din oglindă, în căutarea unui semn de recunoaștere a bărbatului cunoscut cândva. Se îmbracă și făcu patul, înfoid pernele dolofane și sprijinindu-le de capul patului, alături de una mai mică, decorativă, exact așa cum obișnuia Molly să facă. Urmau exercițiile fizice la sol: extensiile pentru spate prescrise de medicul său, câteva ridicări de picioare și câteva flotări. După o ceașcă de cafea instant (de ce să fiarbă una în cafetieră pentru o singură persoană?) și un bol de musli cu stafide și nuci, își recuperează ziarul *Winger County Herald* din pridvorul de la intrare.

Era cam rece afară, dar cerul era albastru. Se sprijini de balustrada pridvorului și își scrută peluza, ca în fiecare dimineață, în căutarea vreunei pădăii ce i-ar putea invada teritoriul. Gazonul său arăta la fel, ca o mocheta scumpă din pluș, cu marginile delimitate la milimetru, mărginite de arbuști pereni, la umbra cărora creșteau crini de toamnă.

Peste drum, se trânti o ușă. Vecina din casa tip rulotă ieșise și încuia ușa, în timp ce cele două fiice ale ei intrau în mașină. O întâlnise la cutia poștală, curând după ce familia se mutase acolo. Îi părea a fi o tânără destul de drăguță. Nu avea soț. Nu avea forme rotunjite, dar se îmbrăca îngrijit și părea că se străduiește să-și aranjeze părul blond-închis. În schimb,

curtea ei era pur și simplu dezolantă, cu pâlcuri de buruieni ce se întindeau până în mijlocul aleii de pietriș și cu burlanul îndoit ce atârna la unul din colțurile casei duble.

Avea și un fiu, destul de mare încât să tundă iarba și să se urce pe o scară, să consolideze burlanul acela. Dar îl văzuse rareori pe puști, clămpănindu-și skateboard-ul pe drum, îmbrăcat cu niște pantaloni lăbărtați, cu tur lăsat, arătând la fel de jalnic ca și curtea. Millard scoase un oftat dezgustat. Păi, pe vremea când avea el vârsta asta, toți cunoscuții lui aveau de îndeplinit sarcini casnice după școală. Scutură din cap și se întoarse în casă. Puștii ăștia punk de azi! Nu s-ar pricepe să facă o treabă ca lumea nici măcar ca să-și salveze existența.

Deschise ziarul, își scoase ochelarii din buzunarul cămășii și se cufundă în fotoliul albastru, uzat, de lângă fereastră. Apoi, se apucă să rezolve jocul de cuvinte încrucișate până când Chevroletul bleu al fiicei sale opri pe alee. Ea intră, împingând ușa de la intrare, ținând în ambele brațe câte o pungă de băcănie.

– Bună, tată. Cum te simți? zise ea și se aplecă, să-l sărute pe frunte. Ar trebui să-ți pui un pulover. A cam trecut vara. Unde-ți este jacheta gri?

Se îndreptă spre bucătărie, ca să-și înceapă ritualul săptămânal. O auzi deschizând și închizând ușile bufetului.

– Nicole o să fie pentru prima oară majoretă vineri seară – primul meci de fotbal din sezon. Sper să țină vremea bună. Nici nu te-ai atins de suc! ăsta de fructe, nu-i așa, tată? întrebă ea, după ce o auzi deschizând ușa frigiderului. Doar știi că ai nevoie de vitamina A, e bună pentru ochi. Ce ai să faci când n-ai să mai vezi? O să se termine cu cuvintele încrucișate și cu *Roata Norocului*. N-o să fie prea vesel, nu-i așa?

Îl încurcase acel nouă pe verticală. Se uită pe fereastră. Șapte litere, cu un d la mijloc, ce semnifica „substanță internă”.

– Trebuie să ai grijă de tine, tată, atâtă tot vreau să-ți spun.

Odată pornită pe un anume drum, Rita nu putea fi oprită ușor. O auzi încărcând rafturile congelatorului cu rezerva de mâncare congelată pentru săptămâna aceea – feluri rămase de la mesele familiei ei.

– Apropo, e timpul să-ți faci un nou control de prostată, tată. Ce valori ți-au ieșit la analiza ASP data trecută?

Plesni cu creionul pe ziar. Vasăzică, la asta se rezuma acum viața lui.

– Nu-mi aduc aminte – firește, în clipa când roști aceste cuvinte, știu că din pricina lor, putea fi suspectat de boala Alzheimer. Azi, am făcut

pipi de două ori până acum. Am scaun regulat, tensiunea e constantă, 125 cu 80. Mai vrei să aflu și altceva?

Rita ieși din bucătărie; se postă în fața lui, cu brațele încrucișate, cu o expresie înțepată pe față. Fetița lui cea drăguță începea să arate a femeie între două vârste. Trecuse oare atâtă vreme de când mergea șontâc, încălțată cu pantofiori Mary Jane? Își înclină capul într-un gest sfidător, propinzându-și mâinile pe șoldurile pline.

- Îmi pare rău, tată - cu siguranță, nu-i părea. Dar trebuie să discutăm despre toate astea, fie că-ți convine sau nu. Dacă ar fi mama aici, ea ar fi cea care te-ar întreba, nu eu. Dar nu e aici și nu mă ai decât pe mine. Să știi că nu mi-e nici mie ușor. Mi-am pierdut mama, dar nu m-am lăsat pradă depresiei și n-am renunțat la viață. Și nu e vorba că n-aș avea ceva mai bun de făcut. Toamna asta, sunt responsabilă cu proiectele de lucru manual ale Cercetașelor. Am antrenamente de fotbal, lecții de pian și atâtea altele.

Renunțarea la viață. Avea la ce să renunțe?

- Atunci, nu-ți mai face griji pentru mine, se enervă el. Pot să-mi port și singur de grijă.

Rita se așeză pe marginea canapelei și se aplecă spre el.

- Atâtă vreme cât ai să locuiești singur în casa asta mare și veche, am să-mi fac griji pentru tine, tată. Te rog, mai gândește-te dacă nu e mai bine să te muți la Haywood House. E plăcut acolo. Ai avea micul tău apartament, deci ți-ai păstra intimitatea la care ții, dar acolo sunt și alți oameni ca tine. Poți face cunoștință cu ei în sala de mese, când mănânci, poate ai să întâlnești niște prieteni cărora le place să joace șah sau puzzle. Și nu ți-ar plăcea să știi că din personalul de acolo fac parte medici și asistente?

Oricum, fiică-sa ar fi scăpat de o obligație autoimpusă. Își dorea ca ea să plece imediat. Să-l lase singur înainte ca ultimul înveliș de bărbăție să-i fie smuls, asemenea unei păstăi, dezvelind doar un bob veștejit de mazăre, un nimic având ca unic țel să rezolve jocuri de puzzle până când avea să se întoarcă în pământul din care venise. Desigur, știa deja ce-i cu el. Nu se mai lupta cu MiG-uri sovietice, ci cu semințele zburătoare de păpădie ce cutezau să invadeze spațiul aerian din teritoriul său împrejmuit cu gard. Duse erau zilele glorioase în care antrena echipa de lupte la liceul Silver Falls din Dunbar - campioni de stat, șase ani din zece. Acum, cea mai de seamă misiune a lui era să rezolve puzzle-ul din *Roata Norocului*, înainte ca vreun participant să cumpere ultima vocală.

Se uită la ceas și se săltă din fotoliu.

– Precis a venit poșta. Am să fiu cuminte, promit, îi spuse Ritei, oprindu-se lângă ea și mângâindu-i părul moale, roșcat. Dacă nu mă mai pui să mănânc terciul ăla de fructe ca voma de bebeluș.

Sidney și prietena ei, Micki, își cârneau copiii prin mulțimea adunată la târg, spre zona unde era expus șeptelul. Participarea la Târgul Recoltei din Districtul Winger era o tradiție anuală pe care Sidney nu le-o putea refuza fiicelor ei, deși avea altele pe suflet.

Astăzi, fetele ei purtau jachete identice, roz, dăruite de bunica lor, de Crăciunul trecut. Andy, fiul de nouă ani al lui Micki, conducea grupul de-a lungul unui șir de boxe din lemn, spre porcul uriaș, o huidumă pestriță pe patru picioare. Se străduia să se ridice de pe grămada de paie unde era tolănit, pe urmă părea să se răzgândească și cădea înapoi, cu un grohăit puternic. Toată lumea râdea, chiar și Sidney.

– Uite de ce nu mănânc eu slănină, remarcă ea. Grăsime, grăsime și iar grăsime.

– De parcă ai avut vreodată vreo celulă de grăsime în corp! zise Micki, întinzându-i punga ei cu floricele de porumb, dar Sidney scutură din cap.

Prietena ei cea blondă și vioaie arăta foarte bine, în ciuda porcăriilor pe care le mânca. Secretară la Leon Schuman Insurance, era cunoscută pentru stivele de ciocolată din sertarul biroului ei. Ședeau pe niște baloți de fân, în mijlocul hambarului, de unde își puteau vedea copiii cum escaladau fiecare staul.

Sidney scoase o sticlă de apă din geanta de rafie și luă o înghițitură. Un tătic chipeș, cu un copil în cârcă și un altul de mână, se sprijini de o poartă și începu să imite grohăituri.

– Asta îmi dolesc, zise Sidney și oftă.

– Ce? Un bărbat care grohăie? Găsești peste tot, crede-mă.

– Un bărbat care să-și petreacă sfârșitul de săptămână cu copiii. Uite cât îl admiră puștiul ăla. Taică-său e croul lui – pentru un simplu grohăit. Nu e nevoie să facă parte dintr-o trupă de rock, nici să trimită cadouri sofisticate, prin care să compenseze amânarea vizitelor.

Sidney și-l aminti pe Tyson, pândind nerăbdător pe fereastra camerei de zi, în așteptarea tatălui său – același scenariu, doar figura schimbată pe măsură ce băiatul creștea, devenind dintr-un lănc entuziasmat de șase ani un puști în pragul adolescenței cu o privire mohorâtă, aproape lipsită de speranță. Sidney simțea că i se sfâșia inima de fiecare dată, în vreme ce

inima lui Ty se împietrise. Fetele nu fuseseră atât de legate de tatăl lor încât să se pese prea mult.

Ochii i se înecară în lacrimi. Trase aer în piept, umplându-și pieptul îndurerat cu parfum dulce de fân și vală pe băl, și se forță să-și concentreze privirea asupra fiicelor ei: Rebecca, o fetiță veselă și izbitor de frumoasă, în vârstă de zece ani, cu brațe fine și lungi ca ale mamei ei, și Sissy, păstrând încă ceva din alura de bebeluș dolofan, urmând să împlinească opt ani.

- Dodge o să aibă un șoc într-o bună zi, când va constata că fetele nu mai sunt niște copile, comentă Sidney. Încă le trimite păpușele de Crăciun, dacă-și amintește s-o facă.

- Timpul zboară în timp ce el se distrează, răspunse Micki, scuturând din cap. Cum e cu pensia alimentară?

Sidney râse.

- Se pare că trupa lui are un nou spectacol, în alt oraș. Autoritățile nu mai dau de el. Mi-aș dori să devină celebru ca să fie mai ușor de găsit.

Se ridicară și își urmară copiii afară din hambar, spre dughenele cu jocuri, înșesate de jucării ieftine și animale de pluș.

- Ți-l amintești pe Jack Mellon? întrebă Sidney. Măcelarul cu care am fost împreună acum doi ani?

- Sigur că da. A fost capitolul Vegetariana-Întâlnește-Taurul-În-Fiecare-Noapte din viața sa, răspunse Micki, cu gura plină de floricele. Din câte îmi aduc aminte, ai descoperit că nu te stimula din punct de vedere intelectual.

- Am spus eu așa ceva? Oricum, m-am gândit mult la greșelile pe care le-am făcut față de Tyson. Chiar după perioada aceea a devenit posac și sumbru. Jack a fost bun cu Ty. Poate că am fost prea pretențioasă. De fapt, ce poate fi mai important decât să găsești un bărbat care să-i îndrăgească pe copiii tăi?

- Păi, atracția reciprocă e întotdeauna bine-venită.

Sidney oftă.

- Ar fi bine. Așa cum e între tine și Dennis. Sunteți încă îndrăgostiți după atâția ani, iar Dennis e un tală perfect. Ty are nevoie de așa un tată. De unul care să-l iubească. Avea șase ani când a plecat taică-său, iar asta l-a distrus. Pe urmă, s-a legat în sfârșit de altcineva, iar eu am pus capăt relației.

- Jack lucrează și acum la Dunbar Traders Market, sugeră Micki. Lu-

cra, cel puțin, când am trecut pe acolo. Arăta foarte bine pentru un tip plin de pete de sânge pe haine.

– Ce? Îți închipui că am să merg cu mașina treizeci și doi de kilometri ca să cumpăr de mâncare și am să-mi fac apariția la raionul lui, să cer o bucățică de carne de vită? Pun pariu pe ce vrei tu că, oricum, s-a însurat până acum.

– Fetele îl plăceau?

– Sigur, răspunse Sidney, dând din umeri. Dar nu erau atât de atașate de el ca Ty. Era o treabă între băieți, știi?

Sissy și Rebecca veniră în fugă, împiedicându-se în picioarele lui Sidney.

– Mami, ne dai niște bani pentru călușei? ceru Sissy.

Sidney căută în buzunar și scoase o bancnotă de 20 de dolari, bani cu care ar fi cumpărat de mâncare pentru o săptămână, în felul ei chibzuit. Șovăi doar o clipă înainte să-i ofere bancnota.

– O, mulțumesc! Mulțumesc!

În același timp, Andy obținea propria sumă de la mama lui. Cei trei copii o zbughiră spre un carusel oribil, ce întindea în aer brațe groțesti ca de păianjen.

– Vino. Hai să facem și noi o tură în călușei! exclamă Micki și o luă pe Sidney de braț. Sydney își retrase brațul.

– Ai înnebunit? Oamenii ca mine nu au nevoie de senzații tari. Am parte de suficient stres în viață, ca să trebuiască să cumpăr și un bilet pentru asta. Du-te tu, îi propuse lui Micki, care părea dezamăgită. Consumă niște adrenalină. Știi ce vreau să fac? Vreau să mă uit la cuverturi și la exponatele de artă, la toate lucrurile alea care pe tine te plictisesc de moarte.

Micki încuviință și o luă la fugă, să-i prindă din urmă pe copii.

Sidney își croia drum printr-o mulțime de figuri cunoscute. Dădea din cap și zâmbea din când în când, simțindu-se ca o plătică greoaie, printre bibani zburdalnici. Se opri și privi dugheana văruiță ce adăpostea cuverturi și rânduri de borcane multicolore cu murături și piersici conservate, dar nu intră. Se îndreptă spre vechea cabană din bușteni, situată în spate, lângă gardul exterior. Făcuse parte dintre primele serme înființate în localitatea Ham Bone din statul Washington, iar unii membri ai vechii comunități din oraș o restauraseră. Alături, se afla o nouă achiziție: o capelă albă în miniatură ce stătuse până atunci pe marginea autostrăzii statale. Fusese mutată și vechea inscripție: CĂLĂTORULE OSTENIT, OPREȘTE-TE ȘI TE ROAGĂ. Sidney era curioasă. Se opri în fața tindei care scârțâia și

împinse ușa dublă. Înăuntru erau patru strane mici, iar în fața lor, un mic podium din stejar. Sidney privi în sus, către tavanul boltit din lemn de pin.

Lacrimile izvorăreau pe neașteptate; se lăsă pe prima strană, scoase o batistă din buzunar și se tamponă la colțurile ochilor. Îl pierduse. În ciuda tuturor încercărilor ei de a-și proteja, îndruma și pregăti fiul pentru această lume. Îl ocrotise pe Tyson trupește, dar eșuase cumva în a-i apăra sufletul fragil.

– O, Doamne, șopti ea. Nu știu ce să fac. Te rog, trimite-mi pe cineva care să mă ajute. Un tată care să-i iubească pe Ty și pe fete. Nu reușesc de una singură.

Luni seară, nu era încă nici urmă de Ty.

Sidney își făcu o cană de ceai de lemn-dulce și se instală în balansoarul cel mare, verde, dăruit de mama ei; își propti picioarele pe măsuta de cafea și oftă. Reușise să ducă la bun sfârșit încă o zi de lucru la biroul de asigurări, încă o seară hrănit fetele. Ceas de ceas, îi era tot mai greu să mimeze normalitatea. Fetele erau acum în camera lor, citeau și își făceau lecțiile.

Trecuse de ora opt, dar încă nu se întunecase afară. Cerul de septembrie devenise de un violet blând. Peste drum, domnul Bradbury își stropsea grădina cu furtunul. Îi amintea puțin de tatăl ei. Nu neapărat în înfățișare; domnul Bradbury era mai înalt, avea umeri mai lați și brațe deșirate. Dar iată-l făcând, după cum era de așteptat, ceea ce făcea în fiecare seară pe la ora asta: își stropsea devotat Suzanele-cu-ochi-negri și crizantelele. La fel cum făcea și taică-său. Îi era dor de tatăl ei cel statornic și de nădejde, acum dus, de cinci ani. Își amintea cum îl plânsese mama ei pe bărbatul cu care împărțise patul timp de patruzeci de ani și, în acel moment, Sidney avu o tresărire. Nu aflase oare că soția domnului Bradbury murise cu doar un an în urmă? Cu siguranță, suferea și el. Ar trebui să treacă pe la el, să-i aducă, poate, o plăcintă sau o pâine din făină de ovăz.

O mașină apărură pe șosea și o surprinse, cotind spre casa ei. Șeriful. I se strânse inima.

Se ridică în picioare, apucă ceașca de ceai și se strădui să distingă silueta lui Tyson pe bancheta din spate a mașinii de poliție. În pragul ușii, așteptă parcă o zi și jumătate până când adjunctul șerifului deschise portiera și coborî din mașină. Domnul Bradbury, care se îndrepta spre casa lui, se opri la jumătatea scărilor de la intrare, privind curios peste drum. Polițistul se apropie.

– Doamna Walker?

– Mi-ați găsit fiul?

El scutură din cap. Se opri în dreptul scărilor; era un bărbat înalt, cu umeri solizi, cu ceva sânge latin în înfățișare. Mexican, probabil. Ochii negri erau reci.

– Trebuie să vă pun câteva întrebări.

Era cazul să-l invite înăuntru? Nu, fetele nu trebuiau să audă discuția asta.

– Întrebați-mă, zise ea.

Bărbatul urcă în tindă. Ea citi numele de pe insigna prinsă pe cămașa scrobită, kaki, chiar sub însemnul șerifului districtului Winger. Adjunct al Șerifului A. Estrada.

– Când v-ați văzut ultima oară fiul, doamnă Walker?

– În dimineața în care a fugit de la școală, răspunse, gândindu-se că el ar fi trebuit s-o știe; consilierul școlii sunase la Poliție în acea vineri după-amiază și anunțase că băiatul încălcase regulile eliberării condiționate, iar Sidney ținuse legătura cu ei în mod regulat. Pe data de 9.

El își înclină capul, iar ochii pătrunzători i se îngustară.

– Vreți să spuneți că nu l-ați mai văzut de atunci? N-a mai venit deloc acasă?

– Chiar asta spun, răspunse ea, încuviințând din cap.

El înălță din sprâncenele întunecate și îi studie, tăcut, figura. De parcă o acuza că minte. Sidney își imaginează cum i-ar trage un șut în fața aceea acră, izgonindu-l din tinda ei. Dar își aminti că omul își făcea doar meseria. Domnul Bradbury se răzgândise: în loc să se retragă în casă la lăsarea serii, era aplecat peste gardul lui de țărui, culegea crizantemele veștejite ce crescuseră în exterior și arunca priviri furișe peste drum.

– Atunci, sper că nu vă deranjează să mă uit puțin prin camera lui.

– Ba, da, mă deranjează. Fetele mele sunt în casă și nu vreau să le supăr. De fapt, ce căutați? Fiul meu s-a predat de bunăvoie, imediat după incidentul de la Graber's Market. Nu a luat decât o sticlă de vin și nici măcar nu a ajuns până la ușă cu ea.

Proprietarul magazinului îl văzuse pe Ty ascunzând sticla de vin sub geacă și-l prinsese înainte iasă pe ușă. Sticla se spărsese. Sidney fusese îngrozită când aflase că fiul ei se rostogolise atunci pe spate, își scosese pistolul cu bile din pantaloni și îl îndreptase chiar sub bărbia lui Mitch Graber. Mitch se ferise, crezând că e o armă adevărată, iar Ty fugise pe ușă.

Polițistul schiță un zâmbet afectat.

- Și eu m-aș preda, dacă ar fi nevoie să mi se smulgă toate cioburile alea din piept.

- Pun pariu că ai tras o porție bună de răs pe chestia asta la secția de poliție, replică Sidney. Cred că v-ai tăvălit cu toții pe jos.

Rânjetul adjunctului de șerif dispăru.

- Doamnă Walker, delictul fiului dumneavoastră s-a agravat cu adevărat în momentul când a scos arma. E acuzat de tentativă de jaf armat, iar asta este un delict.

- Dar nu era o armă adevărată. Chestia aia trage cu bile de plastic. Puștii de pe aici se împușcă mereu unii pe alții cu ele.

- Chiar și amenințarea cu o armă falsă este o infracțiune în zilele noastre. Oricum, judecătorul l-a eliberat pe Tyson, sub supravegherea dumneavoastră, cu condiția strictă să nu meargă decât la școală și acasă, până la pronunțarea sentinței. Acum a fugit și am motive să cred că a comis un nou delict.

Sidney își simți inima cât un purice.

- Ce fel de delict?

- Un jaf în oraș.

- Ty n-ar face așa ceva, zise ea, scuturând din cap. Nu e un băiat rău.

Dar se întrebă imediat: cine era tânărul furios care pusese stăpânire pe Tyson, ființa aceea blândă și inimoasă?

- De aceea aș dori să arunc o privire înăuntru. Ca să văd dacă a ascuns aici ceva din obiectele furate.

- Nu a fost aici, răspunse ea, hotărâtă. Credeți-mă, aș ști dacă ar fi venit. Nu vă permit să intrați în casa mea cu pistolul acela la șold, să-mi speziați fiicele.

Ofițerul Estrada își trecu o mână peste falcă.

- Știți, doamnă Walker, dacă ascundeți cu bună știință bunuri furate...

- Nu fac așa ceva! exclamă ea, de-a dreptul indignată.

Cum îndrăznește să o insulte în așa hal? Părea să știe totul despre trecut, despre situațiile acelea dezgustătoare prin care o târâse Dodge. Dar fostul ei soț plecase. Iar Sidney construia o viață nouă pentru ea și copii.

- Uitați cum stau lucrurile, domnule ofițer... dacă ați avea mandat de percheziție, mi l-ați fi arătat până acum. Mă credeți sau nu, nu ascund nimic. Acum, vă rog să plecați. Trebuie să-mi duc copiii la culcare.

- Cum doriți, doamnă Walker, spuse el, încuviințând politicos din cap și privind-o fix.

Îl studie întorcându-se și îndreptându-se spre mașină, cu capul sus și umerii trași spre spate, ca un ofițer de marină. Îi mai aruncă o privire scurtă înainte de a-și lăsa capul în jos și de a se strecura în mașină, trântind apoi portiera. Mașina oficială verde acceleră, odată ajunsă pe șosea, iar Sidney rămase pe loc, până când stopurile roșii dispărură la curbă.

– Noapte bună, domnule Bradbury, strigă ea și adăugă în șoaptă: moșule băgăcios!

El se uită la ea de parcă era surprins s-o vadă acolo.

– O, noapte bună, îngăimă el, aproape de neînțeles, apoi se întoarse și o porni pe alee, spre casă.

Fusese un șoc teribil, care-l surprinsese în așa măsură pe Millard Bradbury, încât se împiedicase pe scări și se prinsese de tocul ușii ca să nu cadă. Ziarul *County Herald* zăcea uitat la picioarele lui.

O cârțiță. O nenorocită de cârțiță, obraznică și oarbă! Ridicase un șir de movile, pornind de la gardul de țaruși, până în mijlocul peluzei lui imaculate. Coborî treptele de beton. O luă la stânga, spre garaj, și ieși de acolo cu o lopată în mână. Pe măsură ce se apropia de „locul crimei“, merse tiptil, ținând coada rugoasă de lemn ca pe o spadă.

Un autobuz școlar, de culoarea sucului de fructe, trecu vâjâind pe șoseaua regională. El se lăsă ușor pe un genunchi, sprijinindu-se în lopată. Pe urmă, în patru labe, ascultă. Poate, dacă-și lipea o ureche de pământ, așa cum făceau indienii, ca să afle dacă se apropiau bivoli... Se întinse pe burtă, lipindu-și obrazul de iarba răcoroasă și umedă. La început, auzi doar sunetul propriei sale respirații. Așteptă răbdător, închizând ochii, ca să se concentreze. Încălcarea teritoriului era o agresiune, iar el putea fi la fel de ascuns ca dușmanul. Degetele lui dezmierdau coada lopeții. El era stăpânul ghilouinei.

În sfârșit, auzi ceva. Da. Pământul vibra într-adevăr. Se strădui să rămână nemișcat, la fel de nemișcat precum o pisică la pândă, în iarba înaltă.

– Domnule Bradbury!

Simți că-i sare inima din piept. Se sprijini în coate și săltă brusc capul, spre vocea alarmată a femeii.

– Vă rog, nu vă mișcați. Sunt eu, Sidney Walker, de peste drum. Cer acum ajutor.

– Nu! îngăimă el, sprijinindu-se stângaci pe mâini și genunchi, în timp ce ea se lăsă în genunchi și îi puse o mână pe spate. Mă simt bine.

Încercă să se ridice în picioare, dar ameți și se așează brusc pe iarbă.

– Sunteți sigur? Ați căzut?

– Nu. Am o cârțiță, o lămuri el.

La naiba, gândi. Nu poate omul să se întindă pe propria pajiște, fără ca o femeie să creadă că nu se poate ține pe picioare?

Vecina lui păru derutată la început; pe urmă, observă grămada de pă-mânt de lângă Millard. Oftă, ușurată.

– Ce păcat! Grădina dumneavoastră arată de obicei ca o fotografie. Mă face să mă simt atât de jenată de a mea. Îmi propun mereu să fac ceva cu ea, dar se pare că îmi consum în întregime fiecare zi cu îngrijitul copiilor.

El își aminti brusc de polițistul care urcase în tinda ei, cu două seri în urmă.

– Dar băiatul acela al dumitale? Câți ani are? Paisprezece? Cincisprezece?

– Cincisprezece, răspunse ea, evitându-i privirea.

– Păi, de ce nu-l pui la treabă, prin curte? Un băiat ar trebui să-și ajute mama, la vârsta asta. Muncile astea grele pe afară nu sunt treburi de femeie. Are ea destule de făcut, curățenie, cusut, gătit și altele asemenea.

Ea zâmbi, de parcă el ar fi spus ceva amuzant.

– Ei, n-aș zice că eu cos prea des, zise ea, jucându-se cu ciucurele jachetei albastre. Oricum, nu avem o mașină de tuns iarba.

Lucrul ăsta complica situația. Millard aruncă o privire peste drum. Îi putea oferi mașina lui de tuns gazonul. Dar abia ascuțise lamele. Dacă puștiul dădea peste vreun bolovan, le-ar fi distrus. Pe de altă parte, i-ar fi plăcut să nu mai vadă peisajul acela infect când se uita pe fereastră.

– Spune-i să treacă pe la mine, să-i împrumut mașina mea de tuns gazonul. Am să-i arăt cum funcționează, dar ai grijă să adune mai întâi toate bețele și pietrele din curte.

Sidney scoase un oftat ușor.

– E foarte drăguț din partea dumneavoastră, domnule Bradbury. Adevărul e însă că am un necaz cu Tyson, zilele astea. A... fugit recent de acasă.

– De aceea a fost șeriful pe acolo, alaltăieri?

Ea își prinse buzele cu dinții, părând să-i cerceteze fața.

– Domnule Bradbury, am să fiu sinceră cu dumneavoastră. Ați aflat despre acea așa-zisă tentativă de jaf din vara asta, la Graber? Ei bine, a fost Ty al meu.

El încercă să nu pară șocat, deși era. Locuise peste drum de un infrac-

tor înarmat – și, culmea, rareori își amintea să încuie ușa seara, când se ducea la culcare.

– Dar l-am văzut pe aici după aceea, nu-i așa?

– Judecătorul l-a lăsat în libertate până la proces. Dar avea o interdicție, trebuia să meargă zilnic la școală și, de acolo, direct acasă. Acum, a încurcat-o, adăugă ea, întorcându-și privirea. S-a luat la bătaie la școală, a fost exmatriculat și a fugit. Credeți-mă, domnule Bradbury, nu e un băiat atât de rău, mai zise ia, cu ochii înlăcrimați. Dar are ceva pe suflet care stoarce viața din el.

O cârțiță, un vecin infractor, iar acum, o femeie care plângea. Fusesse o zi de pomină. Era ora nouă jumătate, iar el nici nu pusese încă mâna pe ziar. Părea că întreaga lui existență ordonată primise o lovitură zdravănă. Trebuia să facă ceva, dar nu știa ce anume. Întinse mâna să o mângâie pe genunchi, dar se răzgândi și apucă lopata și se sprijini în coada ei, ca să se ridice.

Se ridică și Sidney, tamponându-și fața cu dosul mânecii.

– Scuzați-mă că v-am deranjat cu necazurile mele, domnule Bradbury. Nu știu de ce am făcut-o, zise ea și îi aruncă un zâmbet demn. Oricum, mă bucur că vânați o cârțiță și nu a fost vorba de un anevrism sau altceva.

– Deranjează-mă cu necazurile dumitale ori de câte ori ai nevoie de cineva care să te asculte, se auzi el spunând și se întrebă imediat de unde izvorâseră acele cuvinte.

Ea își atinse ușor creștetul capului și zâmbi cu blândețe.

– Mulțumesc, domnule Bradbury.

Se întinse și îl îmbrățișă, apoi se întoarse, o porni repede înapoi, pe alee, și traversă șoseaua.

CAPITOLUL TREI

Şeful lui Sidney se aplecă peste umărul ei, cercetând unul dintre dosarele ei, în căutarea unor informații pe care urma să i le ofere unui client la telefon. Leon Schuman avea o mină extrem de serioasă, iar pe fața lui brăzdată de riduri nu se putea citi mare lucru. Sidney se rugă ca el să nu remarce mulțimea cererilor de asigurare tencuite în stânga calculatorului ei și răsuflă ușurată când șeful închise dosarul și se întoarse în biroul său din sticlă. Își mască un căscat și începu să introducă date în calculator. Petrecuse o noapte lungă, fără somn.

Din câte știa, Micki era singura colegă din firma Leon Schuman Insurance care știa că fiul lui Sidney fugise de acasă. Desigur, ceilalți erau la curent cu arestarea lui Ty, deși ziarele nu-i pomeniseră numele, căci era minor. Zvonul, așa denaturat cum era, împânzise Ham Bone cu mult înainte ca știrea să apară în publicația săptămânală. Dar colegii ei presupuneau probabil că Ty era fie acasă, fie la școală, prin mandat judecătoresc, în așteptarea înfățișării la tribunal. Cei mai mulți evitau politicos subiectul.

Sidney își amintea îndurerată cum avocata lui Ty, numită din oficiu, o femeie palidă, însărcinată, de vreo treizeci de ani, îl prevenise cu privire la necesitatea stringentă de a respecta cu strictețe toate regulile impuse de judecătorul mărinimos, care-l eliberase, dându-i-l în grijă mamei lui, după incident – fără cauțiune. Îl avertizase că încălcarea ordinelor judecătorești avea consecințe grave. Ty încuviințase, dând grav din cap.

Sidney contempla fotografia înrămată de pe birou, pe care Jack Mellon i-o făcuse lui Ty la vârsta de doisprezece ani. Unde-i fusese capul la vremea aceea? Unde ar fi fost Ty astăzi, dacă ea s-ar fi măritat cu Jack? Se forță să-și ațintească din nou privirea pe ecranul calculatorului.

Micki o izbăvi în sfârșit de iadul din mintea ei. Capul blond al prietenei ei se ivi peste paravanul biroului ei.

– Alo, hai la masă.

Sidney clipi. Își salvă ceea ce lucrase pe calculator cu un simplu clic.

– De acord. Bună idee.

Fuse un septembrie frumos, dar astăzi, în aer plutea o ceață rece. Peisajul obișnuit, colinele acoperite cu vegetație perenă și Munții Cascade, era învăluit în cenușiu. Își luară jachetele, meraseră până la micul restaurant mexican de alături, se așezară lângă fereastră și priviră afară, spre trotuar. Micki comandă enchiladas de pui; Sidney, burrito vegetarian.

– Mi-e dor de tine, spuse Micki.

– Cum adică? Doar mă vezi zi de zi.

– Dar nu ești tu, cea adevărată. Mi-e dor de râsul tău celebru.

Sidney schiță un zâmbet forțat.

– Ai niște bancuri bune?

Micki luă o gură de ceai cu gheață și puse paharul pe masă.

– Știi de ce nu pot pisicile lucra la calculator?

– Nu, de ce?

– Sunt ocupate cu fugăritul mouse-ului!

Chicotiră amândouă.

– Bun, zise Micki, încerc să-ți mut gândurile de la Tyson.

– Aproape că ai reușit. Dar acum mă gândesc din nou doar la el. Eu stau aici, cu o grămadă de mâncare în față, iar el e cine știe pe unde și mănâncă... scoartă de copac sau cine știe ce.

Micki oftă.

– Încetează să-ți faci griji pentru el. E un „fiu al naturii“, știi asta. Dacă poate cineva supraviețui în sălbăticie, Ty este acela.

– Ți-am spus că nu avea geaca la el când a fugit?

– De câteva ori. Pun pariu pe ce vrei că acum are o geacă.

Sidney refuză ideea. Nu suporta gândul că fiul ei își făcuse un obicei din furat. Polițistul acela Estrada dăduse poate de un fir, bănuindu-l pe Ty pentru furtul acela din oraș.

– Până la urmă, am sunat-o pe mama azi-noapte.

– Și? Întrebă Micki, ridicând din sprâncene.

– Am trezit-o. M-am străduit să adorm până pe la două dimineata, am zăcut în pat și mi-am făcut griji. Pe urmă, am luat telefonul și i-am tastat numărul. Draga mea mamă bătrână! Nici nu s-a enervat măcar. De astă

dată, i-am spus totul: despre arestare, acuzații și despre fuga lui Ty – Sidney strânse din buze și oftă. Cred că ar fi trebuit să-i spun mai din vreme despre ceea ce se întâmplă. Mama îl vede și acum ca pe băiețelul drăgălaș care-i aducea borcane cu miriapozii și gândaci de Colorado.

– Nu s-a speriat de ceea ce i-ai povestit, nu-i așa?

– Nu, nu e genul ei. A fost enervant de calmă. A zis că Ty va trece cu bine peste toate astea. Și că într-o bună zi, o să ne aducem aminte și o să-i mulțumim lui Dumnezeu fiindcă Ty va fi devenit un bărbat minunat.

Micki se rezemă de spătarul scaunului și își încrucișă brațele.

– Păcat că mama ta locuiește așa departe; cred că ți-ar prinde bine afecțiunea ei acum.

Sidney își aținti privirea asupra unui papagal din mucava ce părea că se pregătește să-și ia zborul de pe stîngă lui, peste umărul lui Micki. Mama ei locuia într-o suburbie din Cleveland.

– Sora mea are mai mare nevoie de ea decât mine, zise ea și scutură din cap, minunându-se încă la gândul că sora ei mai mică, cea care declarase că nu avea pic de instinct matern, ajunsese mamă a cinci copii, cu toții sub vârsta de zece ani. Mama are grijă de copii în timpul zilei, când Alana e la lucru.

O mașină verde a Poliției trecu în viteză prin fața restaurantului, cu girofarul aprins. Sidney fu surprinsă când mașina frână brusc în fața firmei de asigurări.

– Ce se întâmplă? întrebă Micki, ridicându-se în picioare.

Se ivi încă o mașină de poliție care frână; un polițist se năpusti afară. Cele două femei ieșiră în grabă din restaurant, lăsându-și farfuriile pe jumătate pline.

– Ne întoarcem imediat, îi strigă Sidney chelneriței.

Afară, un polițist alerga strigând spre aleea de pietriș din spatele clădirii, în timp ce un altul plasa pe cineva la pământ, cu fața în jos. Un bărbat îmbrăcat într-o geacă mare, maro. Sidney simți impulsul de adrenalină în sânge.

– E Tyson!

Micki o apucă de braț.

– Nu, Sidney. Nu cred.

Se opriă la distanță sigură, în mijlocul micii parări dintre cele două clădiri. Un ofițer de poliție brunet, cu spate și umeri lați – inconfundabilul adjunct al comandantului de Poliție Estrada – îi smuci brațele prizonieru-

lui la spate, ca să-i pună cătușele, forțându-l să-și frece fața de prundiș. Se auzi un strigăt de durere.

Tyson! Fiul ei zăcea acolo, ținut la pământ. Sidney o luă la fugă spre el, dar o opri un alt polițist, împiedicându-o să înainteze. Estrada îl săltă pe captiv în picioare. Tyson avea o privire sălbatică și febrilă, iar părul îi era o clăie încălцитă.

– Ty!

Se uită direct la ea, clipi și își lăsă capul în pământ. Un obraz îi sângeră. Estrada îl împinse prin parcare. Sidney nu văzuse niciodată haina aceea maro din pânză groasă. Chiar înainte să ajungă la mașina de poliție, Ty își smulse brațul din strânsoare. Estrada îl apucă din nou, îl împinse brutal în față și, apăsându-i capul, îl propti pe bancheta din spate.

Micki era lângă ea, sprijinind-o de cot, când se trânti portiera mașinii.

– Vă rog, lăsați-mă să vorbesc cu el!

Adjunctul șerifului ezită înainte de a întinde mâna și de a coborî parțial geamul de la portiera șoferului. Sidney își sprijini fruntea de cheder, deasupra deschizăturii din geam.

– Ty, spuse ea, blând.

Cătușele îl făceau să stea aplecat înainte, într-o poziție incomodă. Nu privi spre ea.

– Voiam doar să-ți spun că sunt bine, îngăimă el.

Lacrimile amenințau s-o înece, dar nu avea să le dea drumul. Nu încă.

– Tyson, o să ne descurcăm. Să cooperezi în toate privințele. Mă auzi?

– N-am să stau la închisoare. Nu pot. Mai bine mor.

O trecu un fior.

– N-a spus nimeni că ai să fii închis, Ty. Depinde în mare măsură de tine – în sfârșit, o privi. Avea ochii negri și genele lungi ale tatălui său. Te iubesc, Tyson.

El încercă să vorbească, dar din buzele tremurânde ieși doar un „Ma...”. Îi văzu figura strâmbându-se ca pe vremea când era micuț; pe urmă, își întoarse brusc fața.

Atunci izvorâră lacrimile. Micki o cuprinse în brațe, în timp ce geamul antiglonț se ridica.

Sidney așteptase aproape trei ore pe holul clădirii austere ce adăpostea Centrul de Detenție pentru Minori aparținând de districtul Winger, până să i se permită să-și vadă fiul. Ședea lângă perete, la jumătatea unui

rând gol de scaune verzi din plastic. Când un polițist o conduse în slârșit spre o sală destinată vizitelor, îi întinse cartea de vizită a avocatei desemnate din oficiu.

– Puteți, vă rog, s-o sunați pe avocata noastră și s-o informați că-l putem vedea acum?

Biroul lui Sybil Tanner era chiar vizavi de tribunal.

Sidney rămase singură într-o încăpere care avea în ușă un geamlâc cu grilaj.

Veni Sybil; burta ei crescuse mult de când n-o mai văzuse Sidney. Sybil abia avu răgazul să-și lase servieta pe masă și să scoată dosarul lui Ty, că ușa se deschise din nou.

– Încercați să nu depășiți o jumătate de oră, spuse polițistul care-l conduse pe Ty în încăpere, apoi ușa fu zăvorâtă în urma lui.

Sidney simți că i se taie respirația. Tyson avea încheieturile mâinilor prinse în cătușe, legate cu lanțuri de o curea încinsă în jurul taliei. Purta o salopetă albastră cu mâneci scurte și o expresie rușinată pe față. Sidney trase adânc aer în piept. *N-am să plâng.* Scaunul ei zgârie podeaua când se ridică să-l îmbrățișeze. Era cam încordată, dar o lăsă să-l mângâie pe spate, în timp ce își ținea obrazul lipit de al lui.

– Iartă-mă, mamă, îl auzi ea șoptindu-i la ureche.

– Bună, Tyson, spuse Sybil. Ce-ar fi să vii lângă noi, la masă? Nu avem mult timp.

Băiatul se lăsă pe un scaun, vizavi de avocată.

– Bun, zise ea și oftă. Ne așteaptă o provocare serioasă. De ce ai fugit? Nu m-ai crezut când te-am pus în gardă privind încălcarea ordinelor judecătorești?

– M-am luat la bătaie, la școală, răspunse el, iar pleoapele i se îngustară.

– Povestește-mi cum s-a întâmplat, zise ea, aștinându-și ochii albaștri într-ai lui.

– Fanfaronul ăla mă tot împungea cu chestia de la Graber. El și amicii lui au tăbărit pe mine din prima zi de școală. Ziceau că am vrut să-l omor pe omul ăla.

– Cine a dat primul pumn?

– Cred că eu, dar de fapt el m-a lovit primul. E mare tipul. Are brațe mai lungi.

– Pun pariu că te-ai bucurat când au intervenit profesorii.

– Mda. Până când consilierul a chemat poliția. De aia am fugit. Știam

că or să mă bage la închisoare, din tot ce mi-ai spus. Că n-aveam voie să mai intru în vreun bucluc până la înfățișare.

Avocata ezită, frunzărindu-i dosarul.

– Păi, ai fost acuzat de infracțiune, caz în care poți fi judecat ca un adult. Judecătorul a fost deosebit de indulgent, când te-a lăsat în grija mamei tale. N-am să te mint, Tyson. Cu judecătorul Renkin nu te joci. E un om aspru, mai ales când simte că nu e luat în serios. Am să fac tot ceea ce-mi stă în putință, adăugă ea și se uită la Sidney. Dacă aveți familie, adunați-o și aduceți-o în sala de judecată. Dacă arătăm că Ty are sprijin, am putea influența rezultatul în favoarea noastră. Pregătește-te, i se adresează ea din nou lui Ty. Îmi pare rău să ți-o spun, dar vei petrece o vreme la închisoare. În cel mai rău caz, cinci ani.

Ty păli.

– Nu! strigă el, izbind marginea mesei cu mâinile încătușate. Mai bine mor.

Sidney parcă în fața centrului comercial Dunbar Traders Market și aruncă o privire atentă în oglinda retrovizoare. Ochii îi erau puțin înroșiți de plâns. Ce era pe cale să facă? Jack Mellon era probabil însurat de acum. Era un tip așezat, care dorise să-și întemeieze o familie.

Totuși, de vreme ce se afla deja în Dunbar, iar de fete avea grijă Micki, se gândi că, la urma urmei, acesta putea fi un moment ideal ca să reia legătura. Se pieptănă. Părul îi era mai lung acum decât pe vremea relației cu Jack; șaten-deschis, cu șuvițe blonde. Se rujă și se mai privi o ultimă dată. „Ei bine, dacă ai de gând s-o faci, fă-o“, murmură ea.

În magazin, începu să arunce diverse articole în căruciorul de cumpărături, îndreptându-se spre raionul de carmangerie. Încă nu știa cum să-i justifice lui Jack excursia în afara orașului, pentru cumpărături. Nu obișnuia să mintă. Zări frigiderul cu fructe de mare. Sidney cotea la dreapta, fără a îndrăzni măcar să arunce o privire spre slânga, unde era expusă carnea roșie. De fapt, nici măcar nu se atingea de carnea de vițel sau porc. Jack o știa mai bine ca oricine. Fusese subiect constant de glumă, cât timp fuseseră împreună. Un măcelar amator de carne roșie și o vegetariană convinsă.

La adăpostul raionului cu produse bio, Sidney își adună gândurile. Nu din pricina cărnii roșii îi dăduse lui Jack replica „Hai să fim doar prieteni“, cu doi ani în urmă. Fusese mai mult de atât. Când Jack se îndrăgostise de ea, se speriasse pur și simplu. El își dorea o relație de viitor. Asta n-ar fi tre-

buit s-o îngrozească; acum înțelegea pe deplin. Jack era un om bun. Nu avea nimic în comun cu Dodge.

Îl cunoscuse pe Dodge Walker în iarna primului ei an de studenție. Sidney crescuse în Ohio, dar venise în vest ca să studieze la Western Washington University. Dacă ar fi știut pe atunci că un străin ivit dintre brazi avea să-i schimbe viața pentru totdeauna, s-ar fi înscris la Ohio State University, ca majoritatea prietenilor ei.

Sidney și verișoara ei, Tara, cutreierau o pepinieră de brazi, în căutarea pomului de Crăciun potrivit pentru holul din căminul lor. Soarele asfințise când un tânăr apărură dintr-odată dintre doi brazi, mânuind un fierăstrău basculant.

– Domnișoarelor, v-am auzit discuția fără să vreau. Vă trebuie un pom mare. Unul în jurul căruia să aibă loc o adunare studențească în pijamale, zise el și zâmbi șmecherește, făcându-le cu ochiul. Am aici bradul la care visați.

Se îndepărtă, fără a privi înapoi. Fetele îl urmară pe străinul acela amabil până se opri în dreptul unui brad înalt de aproape trei metri.

– Credeți-mă, nu există exemplar mai reușit ca ăsta.

Ochii lui rămaseră ațintiți asupra lui Sidney, iar ea roși.

– Brazilii costă în jur de șaiszeci de dolari, nu? întrebă Tara.

– Ce e? Nu-ți place?

– Da, dar... răspunse ea, dând din cap.

– Atunci, al vostru e! decise el, aruncând către Sidney o privire lungă, cu subînțeles, și ridicând fierăstrăul. Din întâmplare, azi sunt în toane foarte bune.

– O, mulțumim, dar e prea mare, se plânse Tara. N-avem cum să-l legăm pe capota Hondei mele.

Dodge îi răspunse fără să-și ia ochii de la Sidney.

– Fac livrări la domiciliu, zise, întinse mâna și îi culese un fulg de nea de pe buze.

Amintirea asta o scotea din sărite. Nu faptul că un străin avusese tupeul s-o atingă în felul acela. Nici măcar că aflase, după ce bradul fusese instalat și decorat, că Dodge nu lucra la pepiniera de brazi. Aruncase acel brad impunător în camioneta lui, lăsată într-un câmp defrișat, transformat în parcare, de parcă ar fi fost proprietarul zonei, fără a se sinchisi de ghișeul de plată, improvizat în hambar. Ceea ce o supăra era faptul că picase în capcana seducției lui arogante, ca o școlăriță naivă.

Sidney studie produsele bio; din câte știa, Jack nici nu lucra azi. Dacă

n-avea să fie acolo, însemna că acea întâlnire, acea reluare a legăturii nu era sortită. Aruncă o pungă cu broccoli proaspăt în cărucior și o porni țintă spre raionul de carne.

Jack nu era nicăieri. Dezamăgirea o luă prin surprindere. Rămase pe loc, cu ochii ațintiți asupra unei lăzi frigorifice cu sortimente de șuncă și cârnați, fără să le vadă cu adevărat. Se simți brusc epuizată. Fusese o idee prostească. Ar fi trebuit să se aștepte acum acasă și să-și ducă fetele la culcare. Osta, cuprinzându-se cu brațele ca să se apere de aerul rece ce venea dinspre vitrina frigorifică, prea istovită, prea deznădăjduită ca să miște. Era singură, nu exista nimeni care s-o ajute.

– Scuzați-mă. V-ați hotărât? întrebă o voce de femeie.

Sidney tresări.

– O, îmi cer scuze, exclamă ea și împinse căruciorul la o parte. De cât timp stau aici?

Femeia între două vârste râse.

– Presupun că ați stat suficient de mult încât să vă planificați câteva meniuri.

Era rândul lui Sidney să râdă.

– Am căzut pe gânduri. E bine că mi-ați vorbit.

– Sidney?

Privi brusc în spatele ei.

– Jack!

– Aș recunoaște oriunde râsul ăsta, spuse el.

Împingea un cărucior de marfă, încărcat cu carne de vită. Sidney îi privi mâna stângă. Inelarul era ascuns de mănua din cauciuc.

– Ce mai faci? Arăți așa de bine, Jack.

Chiar arăta foarte bine. Era incredibil de bine făcut pentru un tip amator de carne și cartofi prăjiți. Nu era foarte scund, dar Sidney își aminti că se simțea jenată în preajma lui, când purta pantofi cu toc.

– Mersi, răspunse el, cu un zâmbet circumspect. Și tu arăți la fel de bine ca întotdeauna. Ce cauți în Dunbar? Te-ai mutat?

– M-am mutat, dar stau tot în Ham Bone. Acum avem o casă.

– Ce fac copiii?

– Bine. Cresc de parcă ar fi stropiți cu îngrășămintă, replică ea; nu era momentul să vorbească despre Ty. Dar tu ce ai mai făcut?

– Nu mare lucru. Am jucat toată vara baseball în echipa Traders Market; am luat locul doi în campionat. Acum, antrenez prichindeii la fotbal.

- Bună treabă. Te-ai priceput dintotdeauna la copii.

Urmă o tăcere stânjenitoare.

- Mă bucur sincer că ne-am întâlnit, Jack. Mi-a fost dor de tine.

- Chiar ți-a fost?

Îl privi drept în ochii albaștri.

- Da. De fapt, m-am gândit mult la tine în ultima vreme.

El se uită țintă la ea, apoi își împinse căruciorul de-a curmezișul raionului și începu să încarce frigiderul cu mușchi de vită.

O alungase oare? Era momentul să finalizeze conversația.

- Ei, bine, văd că ești ocupat...

- De ce te-ai despărțit de mine?

Întrebarea lui o șocă. Se așteptase doar la o conversație de complezență.

- Nu știu. Nu-mi mai amintesc.

El se întoarse și o privi.

- Te-ai însurat, Jack?

Gata. Pusese întrebarea.

- Nu, răspunse el, aliniind bucățile de carne pentru locat pe un rând.

Nu era dispus să-i întindă o mână de ajutor.

- Jack, poate că am fost o toantă, atunci, vorbi ea, în spatele lui. M-am tot gândit la asta.

El se întoarse; un zâmbet i se ivi la colțul buzelor.

- Ce nostim, spuse el, ridicând capul. Și eu m-am gândit exact la același lucru.

CAPITOLUL PATRU

Când se trezi, Millard avu nevoie doar de câteva clipe ca să-și aducă aminte că asta nu era o zi obișnuită. Dădu pătura deoparte, își puse papucii și halatul albastru de baie și o porni ținută pe hol, spre ușa casei. Și-l închipuia deja pe micul jefuitor îmblănit zăcând cu burta-n sus pe iarbă.

Economisise 39,95 de dolari, cât i-ar fi cerut Art Umquist, de la magazinul de articole sportive, pentru o capcană de cârțițe – comandă specială, datorită unui pont oferit în ajun de Red, frizerul la care se tunde Millard. Jaf la strada mare! Cu mai puțin de un dolar, cumpăraseră unicul lucru irezistibil pentru cârțițe, deși le sufoca: gumă de mestecat Juicy Fruit.

Deschise ușa, iar ceea ce văzu îi stârni pe loc lacrimi de furie. Se năpusti spre treptele de beton, alunecă pe ziarul *County Herald* și ateriză pe burtă pe gazonul spongios.

Preț de o clipă, rămase nemișcat. Inima îi bătea cu putere, lumea părea că se învâрте cu el. Teama că vecina l-ar putea găsi din nou în poziția aceea îl împinse ca un resort în poziție verticală. Trase adânc aer în piept și se răsuci, să-și examineze peluza, până de curând, impecabilă. Noul tunel al cârțiței era o ramificație a celui dintâi, unduind spre mărul plantat de Molly; acolo se oprea brusc, sub ramurile joase. Millard făcu un pas înainte. Tunelul din ajun părea neatins. Întinse mâna, scurmă prin pământ și scoase la iveală două lame dreptunghiulare de gumă Juicy Fruit.

În după-amiaza aceea, cuvintele încrucișate păreau să fie în limba swahili. Millard nu le putea da de capăt. Ori de câte ori se uita pe fereastră, privirea îi cădea pe cicatricile ce-i brăzdau pajiștea.

Îl vizită Rita și îi reproșă că ar fi trebuit s-o sune, dacă plănuise să lipsească de acasă întreaga după-amiază de ieri.

– N-am știut unde ești, tată. Dacă zăceai într-un șanț sau pe podeaua din bucătărie, mort?

Nu-i povesti despre cele două episoade în care zăcuse pe peluză, viu. Dar îi spuse despre invazia cârțiței. Ea studie doar dezastrul, de la fereastră.

– Mda, ia te uită, un adevărat Disneyland pentru cârțițe, constată ea.

Millard puse ziarul pe masa cu veioza și se ridică în picioare, în timp ce ea oftă și tăcu suficient de mult timp, încât el să înțeleagă că avea să-i spună ceva neplăcut.

– Apropo de mașina ta, tată, mă întreb dacă, la vârsta ta, n-ar fi cazul s-o parchezi de tot.

– La naiba, Rita!

– Ascultă-mă până la capăt, tată. Am văzut la știri un reportaj despre șoferii în vârstă, iar statisticile sunt îngrozitoare. E uimitor câți oameni de vârsta ta aflați la volan au impresia că merg pe șosea, dar nimeresc în stâlpi de telefon!

– Vasăzică, tu crezi că m-am ramolit? Sau că am orbit?

– Nu! Cred doar că reflexele tale nu mai sunt așa de bune ca înainte, asta-i tot.

– De ce ți-e frică, la urma urmei? Că aș putea muri? Și ce dacă? Ce importanță are, atâta vreme cât nu-ți las griji pe cap? Cui îi pasă, la urma urmei?

– Tată, exagerezi mult prea tare. Vreau doar să ai grijă de tine, nimic mai mult.

– Poate că nu este imperios necesar să am grijă de mine! Te-ai gândit vreodată la asta? zise el, se îndreptă spre ușa casei, o deschise și ieși, trântind-o în urma lui.

Primul lucru pe care puse ochii fu burlanul ce atârna șui pe casa tip ru-lotă de peste drum. Rita ieși din casă și-l urmă spre garaj.

– Ce faci? Unde ai de gând să pleci? Tată, nu te urca în mașină doar ca să-mi faci în ciudă!

N-o băgă în seamă. Deschise ușa garajului, trecu pe lângă mașina Lincoln și scoase scara mobilă din cârligele prinse în peretele din spate al garajului. Sertarul lăzii roșii cu scule era înțepenit, dar cedă la o smucitură violentă. Millard adună cuie, un ciocan, șurubelnițe și alte unelte necesare, le îndesă în centura din piele pentru scule pe care i-o dăruise Molly cândva, de Crăciun, și se încinse cu ea. Fiică-sa îl privea tăcută din ușa garajului, cu mâinile în șolduri. Când el se îndreptă spre ieșire, ținând scara în față, ca pe un berbec, ea se dădu la o parte.

– Am o treabă de făcut, spuse el.

Îi simțea privirea ațintită asupra lui în timp ce traversa strada, ținând scara în sus. Mergea spre șaptezeci și cinci de ani, dar nu mergea încă spre cimitir. Să renunțe la mașina lui! Să se mute la Haywood House! Nu le-ar fi convenit oare de minune Ritei și lui Dan? Dan, soțul ei, agent imobiliar, care făcea mereu evaluări de piață pentru casa lui Millard. Își amintea cum Rita îl ruga s-o ia în brațe și s-o învârtă. La nunta ei, îl strânsese în brațe așa de tare, încât înțelesese cât îi era de greu să se despartă de el. Oare când devenise doar o povară pentru ea?

Millard lăsă scara în stratul de flori plin de buruieni, la colțul din spate al casei lui Sidney Walker și o propti de peretele murdar, cenușiu. Observă că era o treabă simplă. Trebuia doar să prindă la loc un colier de aluminiu, menit să fixeze burlanul. Cu fiecare treaptă a scării de metal pe care o suia, savura gândul că Rita era încă acolo. Avea să-i arate că încă putea fi util.

Abia când își dădu seama că se uită pe fereastra unui dormitor începu să se simtă indiscret. Oare era cineva acasă? Prezența lui acolo nu-l surprindea doar pe el însuși, ci ar fi surprins pe oricine. Până în acel moment de frustrare, nici nu i-ar fi trecut prin minte să repare burlanul vecinei, dar iată-l aici, trăgând cu ochiul la un dormitor trandafiriu, cu două paturi identice, nelăcute. Era prea devreme pentru ca fetițele să vină de la școală, iar mama lor era de obicei la lucru în timpul zilei. Aruncă o privire în curte și observă cu spaimă că, de data asta, mașina ei roșie, ruginită, era parcată la capătul aleii de prundiș ce ducea la garaj.

Avea doar să-și termine treaba și să plece. Își băgă două cuie între buze, apucă tubul de metal și-l săltă spre jgheabul de acoperiș. Era mai greu decât se așteptase. Era cam greu de manevrat doar cu mâna stângă. Se înclină spre stânga, cu genunchii sprijiniți de scară. Întinse brațul drept și ridică burlanul cu ambele mâini. La început, burlanul de aluminiu refuză să se îmbuce cu gura jgheabului. Icni și își reglă țința. Gata! Reușise!

Un țipăt ascuțit străpunse aerul. Millard se smuci îndărăt, iar burlanul căzu, zângănind. El apucă scara, împotrivindu-se ameteții subite. Fereastra dormitorului se deschise.

– O, domnule Bradbury! Dumneavoastră erați! Ce faceți acolo? M-ați speriat de moarte!

Sidney Walker habar n-avea cine era cu adevărat speriat de moarte. Millard ținea degetele crispate pe scară, de parcă ar fi fost cuprinse de rigor mortis.

- N-am vrut să... vreau să zic... vă reparăm burlanul.

- O, exclamă ea, întinzându-și capul. Vă mulțumesc. Am vrut să-l repar eu, dar nu am scară. Imediat!

Geamul se închise și, câteva clipe mai târziu, vecina ieși din casă.

- Dați-mi voie să vă ajut.

Îl ajută să împingă burlanul în pâlnia jgheabului și îl ținu pe poziție, în timp ce el bătea în cuie colierul metalic pe zidul casei.

- Credeam că sunteți la lucru. Nu v-am observat mașina decât când eram deja pe scară, explică el, apoi coborî treptele de metal.

- A intervenit ceva, azi. A trebuit să dau niște telefoane. N-ați dori să intrați la un ceai rece?

El privi peste umăr, spre casa lui cea albă, îngrijită, stil conac. Mașina Ritei se afla încă pe alea garajului.

Millard o urmă pe Sidney în casă. Pe dinăuntru, arăta surprinzător de vesel și curat, judecând după aspectul exterior. Chiar foarte îngrijit, de fapt. Zăbovi în fața unui perete cu fotografii înrămate, în timp ce Sidney lăuda, din bucătărie, plăcuta vară indiană de care aveau parte. Fotografii-le erau ale copiilor ei: nou-născuți, cu dinți de lapte lipsă și pozând stângaci, la școală. În instantaneele de familie apărea un bărbat cu mustață, până când băiatul părea să aibă vreo șase, șapte ani, iar fetele erau încă foarte mici. Băiatul arăta normal - ba chiar foarte bine.

- Acela e Tyson, preciză ea, observând poza pe care o studia; îi întinse lui Millard un pahar înalt, rece. Prizonierul meu drag. Vă rog, luați loc, îl invită ea și se așeză pe un scaun.

- Încă e la închisoare? întrebă el, lăsându-se pe un scaun.

Sidney îi prezentase în linii mari situația fiului ei, când se întâlniseră sâmbăta trecută la cutia poștală.

- Măine se pronunță sentința, răspunse ea, dând din cap. De aceea nu m-am dus la lucru azi. Am discutat cu avocata lui. Mi-a zis că judecătorul ar putea să-l considere adult și să-l condamne la cinci ani de închisoare.

- Te-au lăsat să stai de vorbă cu el?

- Da. S-a aciuat lângă Sparrow Creek de când a fugit. În ziua în care l-au arestat, se furișase pe fereastra biroului meu, prin alea din spate, doar ca să-mi spună că e teafăr. Dar i-a părut suspect cuiva care a chemat poliția, explică ea, rotind ușor paharul și privind cum se învârt cuburile de gheață. Tyson e așa de furios! Parcă îi arde un foc mocnit în trup. Nu știu unde am greșit.

Millard se uită nervos pe geam, chiar în momentul în care mașina Ritei ieșea de pe aleea garajului, îndreptându-se spre șosea. Acum era liber. Luă ultima înghițitură de ceai și puse paharul pe măsuta de cafea; se ridică încel și mulțumi pentru tratare.

– Iar mi-am plâns amarul pe umărul dumneavoastră, constată Sidney și zâmbi. Cred că-mi amintiți puțin de tatăl meu. Era confidentul meu, dar a murit acum câțiva ani. Apropo, nici măcar nu v-am întrebat. Ați rezolvat problema cârțiței?

– Sunt pe cale s-o rezolv. Am s-o inund pe nemernica aia. O supă de cârțiță, asta am în gând.

Ea râse și-l conduse la ușă.

– Sună delicios, zise, și îi puse o mână pe braț. A fost așa frumos din partea dumneavoastră că mi-ați reparat burlanul, domnule Bradbury! Precis aveți treburi mai importante de făcut.

Se întinse și-l sărută pe obraz.

El zâmbi și coborî atent treptele de lemn, amintindu-și de căzătura matinală. *Treburi mai importante de făcut.* Oare ea chiar credea asta? Vorbele ei îi răsunau ca un ecou amar în minte, în timp ce traversa șoseaua, îndreptându-se spre casă.

Dacă peluza lui devenise un Disneyland al cârțițelor, așa cum spusese Rita, „amica” împlănită a lui Millard avusese parte de distracția vieții ei. Millard chicotea în vreme ce încolăcea furtunul și îl agăța în suportul lui, pe peretele casei. Îi îndesase capătul în tunelul principal și-l lăsase să curgă toată noaptea, la debit maxim. Și ce să vezi, în dimineața asta nu mai apărase nici un tunel nou, în schimb, pe undeva zăcea cadavrul buhav al unei rozătoare care-și săpase propria groapă.

Sayonara, rosti bătrânul, mimând un salut. Se aplecă să culeagă ziarul din tindă și intră în casă. Odată instalat în fotoliul lui comod, deschise *County Herald*, jubilând încă pe seama cârțiței. O auzi pe micuța lui vecină de peste drum încercând să-și pornească mașina – la fel ca în fiecare zi, motorul n-o lua decât la a treia sau a patra cheie.

Cercetă necrologurile, uimit peste măsură de figura cunoscută care-i zâmbea mânzește de pe pagina ziarului. Millard își potrivi ochelarii. Art Umquist! Doar îl întâlnise la magazin cu doar câteva zile în urmă. Ce se întâmplase? Citi articolul pe diagonală. Decedat în somn? Citi mai departe. Absolvise liceul din Ham Bone în 1948 (era cu doi ani mai tânăr ca

Millard), lucrase ca tâmplar până își deschisese magazinul Art's Hardware and Sporting Goods în 1961. Pe vremuri, înainte de a se însura și a avea copii, Millard și frații Umquist obișnuiau să meargă împreună la vânătoare și la pescuit.

Închise ochii, lăsându-și capul pe rezemătoarea fotoliului. Art Umquist se dusesese. Dintr-odată. Dacă asta i s-ar fi întâmplat lui?

Fără să deschidă ochii, își închipui propriul necrolog. Absolvent al liceului din Ham Bone în '46, licențiat al Universității Washington, un stagiu în Războiul Coreean, însurat cu Molly Elliot din Seattle, doi copii (unul decedat), profesor la liceul Silver Falls din Dunbar până la pensionare, în 1989. Întreaga lui viață părea la fel de emoționantă ca o pereche de ciorapi ecosez.

Tresări auzind ciocănitul în ușă. Lăsă ziarul pe jos și se ridică din fotoliu. În tindă era Sidney Walker, cu o mină îngrijorată.

– Domnule Bradbury, îmi pare atât de rău că vă deranjez! Dar nu știu ce să fac, zise ea, aruncând o privire spre alea ei de la garaj. Mașina mea și-a ales cea mai proastă zi ca să se strice. Trebuie să ajung la tribunal, la audierea lui Tyson.

– Aha, răspunse Millard; gândurile nu-i reveniseră încă la prezent. Păi, cred că mașina ta are nevoie să fie împinsă.

– Nu e timp pentru asta, replică ea, scuturând din cap.

O privi fix o clipă. Ce voia? Să-i împrumute mașina lui?

– Există posibilitatea... adică, dacă nu sunteți prea ocupat, mă puteți duce până la Dunbar?

Millard bătu în retragere. Dunbar era la treizeci și doi de kilometri depărtare. Nu mai fusese de atâta vreme acolo, precis se schimbaseră toate străzile între timp. Dar asta era capitala districtului. Tribunalul, închisoarea și biblioteca cea mare se aflau toate pe aceeași stradă. Din felul cum Sidney își încleșta mâinile și tremura, înțelese că nu avea toată dimineața la dispoziție ca să se hotărască.

– Păi, cred că pot, răspunse el, mulțumit că ea, cel puțin, nu-l considera prea bătrân și neputincios încât să-și conducă propria mașină.

Audierea cu pronunțarea sentinței avea loc la Centrul de Justiție pentru Minori. Domnul Bradbury ședea lângă Sidney, într-un hol mare de așteptare. Ea îl convinsese să nu rămână afară, în mașină, cine știe cât timp, în ploaia aceea nenorocită. Holul era împânzit de adolescenți, mulți în haine ciudate, cu tunsori ce-l lăsau pe domnul Bradbury cu gura căscată; erau

însoțiți de părinți posaci. Un aprod apăru pe ușa dublă și strigă un nume; un grup se ridică, adunându-și dosarele, și dispăru pe ușile impunătoare.

– Domnule Bradbury, vă sunt atât de recunoscătoare, spuse Sidney. Nu doar pentru drum, ci și fiindcă vă am alături, ca sprijin moral.

– Mă bucur să vă pot fi de folos, răspunse el, dând din cap, deși nu părea prea bucuros, ci mai degrabă ca și cum ar fi alunecat între paginile unei cărți, într-o lume sci-fi. Poți să-mi spui Millard.

– O, desigur.

Sidney își încrucișa și își descruși întruna picioarele.

– Aș vrea să-l văd pe Tyson, spuse ea. Vreau doar să-i vorbesc. Nici nu înțeleg ce se întâmplă. Unde o fi avocata aia?

Millard o bătu ușor cu palma pe braț.

– De ce nu te duci să întrebi la biroul de primiri? Eu am să fiu atent dacă ți se strigă numele.

Sidney i se adresă funcționarei de la recepție și așteptă ca aceasta să întoarcă o pagină dintr-un caiet.

– A, se pare că avocata fiului dumneavoastră a intrat în travaliu astă-noapte. Un moment!

Sidney simți că-i stă inima-n loc. Funcționara formă un număr de telefon.

– Leonard, sunt recepția, zise ea. Din datele mele, reiese că ai preluat cazul Tyson Walker.

Sidney auzi înjurătura sonoră ce răsună prin telefon.

– Coboară imediat, o informă funcționara și zâmbi.

Avocatul lui Ty era atât de tânăr încât avea încă urmele acneei pe față. Se apropie de ei în grabă, ținând sub braț servieta din care ieșeau hârtii.

– Doamna Walker? Mă scuzați, sunt în întârziere în dimineața asta, zise el și dădu mâna cu ea, apoi îi întinse mâna lui Millard. Sunt noul avocat al lui Tyson, Leonard Eggebraten.

Își trase un scaun în fața lor și își deschise servieta sprijinită pe genunchi. Extrase un teanc de hârtii prinse cu o clamă și le frunzări de parcă le citea pentru prima oară.

– Îmi împrăpătez doar memoria, explică el. Bun. Înțeleg că Tyson este în arest de marțea trecută. Este acuzat de tentativă de furt calificat. A fost eliberat sub control judiciar, apoi a încălcat ordinul judecătoresc.

– A fugit doar fiindcă a intrat în bucluc la școală, interveni Sidney. A crezut că va fi aruncat direct în închisoare. Se teme cumplit de închisoare,

domnule Eggebraten. Ty nu rezistă în captivitate. Vă rog, trebuie să-l scoatem de acolo.

- Fiul dumneavoastră a fost slătuît să se declare vinovat. Sunteți conștientă de asta?

- Da, dar Sybil mi-a spus că faptul că s-a predat după incident va fi în favoarea lui. A trimis și scrisori în care și-a cerut iertare către instanță și victima de la magazin.

- Aha, înțeleg, răspunse Leonard, frunzărind din nou hârtiile. Asta e bine. De asemenea, nu are antecedente, iar judecătorul va vedea că familia îl sprijină, prin dumneavoastră și bunicul său.

Millard deschise gura, dar Sidney scutură scurt din cap. El își dresе glasul.

- Ce plan concret ai, tinere?

- E o acuzație foarte gravă. Știu că procurorul va cere ca nepotul dumneavoastră să fie reținut într-o închisoare pentru minori, cel puțin o parte din sentință. Nu vă garantez reușita, dar iată ce propun. Vom cere o sentință cu suspendare, pe baza elementelor pozitive din dosar. Asta înseamnă că nu va fi închis. Va fi eliberat sub control judiciar timp de șase până la douăsprezece luni; probabil că va trebui să muncească patruzeci de ore în folosul comunității și va fi nevoit să fie cuminte.

- O, ar fi extraordinar, exclamă Sidney. Ce șanse avem ca judecătorul să accepte?

- Slabe, răspunse el, dând din umeri.

Ușa sălii de judecată se deschise.

- Walker! strigă aprodul.

- Intrăm în scenă, zise Leonard și își adună hârtiile.

Sidney se ridică, strângându-și geanta în mâini. Se uită înapoi la Millard, așteptând. El se ridică de pe scaun, conștient. Ea îi simți mâna pe umăr, în timp ce-l urmau pe tânărul avocat prin ușile de stejar.

Deși era o sală de judecată pentru minori, mica încăpere avea același aer oficial precum cele din serialul *Matlock*, cu tot cu judecătorul în robă. Millard și Sidney avansară pe marginea sălii, spre una din băncile din lemn. Avocatul cel ciufulit își lăsă servieta pe o masă lungă, curbată, din față; lângă el luă loc o femeie în costum gri și ofițerul responsabil cu eliberarea sub control judiciar, într-o ținută mai lejeră. Sidney îl strânse involuntar pe Millard de braț în momentul în care se deschise o ușă în spatele sălii, iar un polițist în uniformă îl conduse pe Ty înăuntru, cu cătușе la

mâini, prinse de un lanț legat în jurul taliei. Ochii lui mohorâți căutară, până o găsiră pe Sidney. Ea schiță un zâmbet de îmbărbătare, fără să-și dea seama că-și înfipsese unghiile în brațul lui Millard, până când simți mâna lui noduroasă peste a ei. Tyson își lăsă ochii în pământ, în vreme ce era condus spre scaunul de lângă noul său avocat.

Leonard îi vorbi în șoaptă lui Tyson; judecătorul răsfoi dosarul ce-i fusese pus în față.

- Tinere, te rog declară-ți întregul nume în fața instanței.

Ty se aplecă spre microfonul aflat pe masă.

- Tyson Holyfield Walker.

Judecătorul, în vârstă de peste cincizeci de ani, îi aruncă o privire, peste ochelari.

- Nici măcar n-am să pun întrebarea.

Sidney nu-l iertase pe Dodge fiindcă impusese acel nume. Știa că Evander Holyfield era boxerul favorit al fostului ei soț. Abia când sportivului i se cususe o ureche, după ce fusese mușcat de Mike Tyson, în meciul din 1997, Sidney înțelesese de ce insistase Dodge ca pe micuț să-l cheme și Tyson. Se părea că Ty fusese sortit încă de la naștere unei existențe dominate de lupta dintre bine și rău.

Doamna procuror Rayburn, o femeie dichisită, de vreo patruzeci de ani, se ridică și citi acuzațiile.

- Onorată instanță, inculpatul este acuzat de tentativă de furt calificat. Pe data de 10 august, domnul Walker a intrat în magazinul Graber's Market din localitatea Ham Bone, a ascuns o sticlă cu alcool în haină și a încercat să părăsească incinta. A fost reținut de proprietarul magazinului, moment în care domnul Walker a amenințat victima cu o armă ascunsă în prealabil. Victima a reușit să înlăture arma din mâna inculpatului, iar acesta a fugit de la locul faptei.

- Domnule Walker, înțelegeți acuzațiile care vi se aduc? Întrebă judecătorul.

- Da, domnule judecător, răspunse Ty, încuviințând din cap.

- Și cum vă declarați?

- Vinovat, domnule judecător, spuse el, cu voce frântă.

Procurorul relua cuvântul.

- Onorată instanță, acuzarea recomandă detențiunea domnului Walker la Centrul districtual pentru Detenția Minorilor, pentru perioada maximă a pedepsei, de treizeci și șase de săptămâni.

Urmă la cuvânt consilierul pentru eliberare sub control judiciar care-l avea în grijă pe Ty. Sidney și Ty îl întâlniseră o singură dată, înainte ca băiatul să fugă de acasă. Le păruse on om de treabă, dar aspru.

- Onorată instanță, inculpatul a fost instruit corespunzător cu privire la repercusiunile ce derivă din încălcarea ordinului judecătoresc, cu ocazia întrevederii mele cu el, după decizia Curții. S-a întors la școală în septembrie, dar după patru zile, s-a luat la bătaie cu un alt elev. Atunci a fugit și a dispărut timp de unsprezece zile. Sunt de acord cu doamna Rayburn, totuși, având în vedere faptul că inculpatul se află la prima abatere, consider că perioada detențiunii poate fi redusă la limita minimă de cincisprezece săptămâni.

Un minimum de trei luni și jumătate petrecute la pușcărie! Sidney simți cum i se înmoaie trupul. Doamne, putea copilul ei să supraviețuiască unei astfel de încercări? Dar ea?

Când consilierul încheie, se ridică avocatul.

- Onorată instanță, avem aici un băiat care a făcut o greșeală prostească. Dacă citiți scrisorile pe care le-a trimis victimei și instanței, atașate la acest dosar, veți înțelege că regretă profund fapta. Domnul Walker nu a intenționat să amenințe pe nimeni cu pistolul cu bile, pe care nu l-a considerat a fi o armă, deoarece trage cu mărgelile din plastic. Conform declarațiilor sale, avea pistolul în buzunar deoarece se jucase în acea dimineață de-a războiul cu prietenii săi, în pădure. Poate aduce martori care să-i confirme spusele.

Sidney și Millard schimbă o privire optimistă. Băiatul avea șanse.

Leonard își trecu o mână prin claia ciufulită.

- Tyson se află în detențiune de opt zile, onorată instanță. Mi-a spus că și-a învățat lecția și că va face orice pentru a evita să fie din nou închis. Având în vedere atitudinea lui plină de căință și faptul că se află la prima abatere, propun următoarele: suspendarea pedepsei maxime de detențiune de treizeci și șase de săptămâni, cu respectarea întocmai a dispozițiilor Curții, și efectuarea a patruzeci de ore de muncă în folosul comunității. Inculpatul are un sprijin solid din partea familiei, adăugă el și privi peste umăr. Mama și bunicul său sunt aici, în sală. Propun să i se permită clientului meu să plece astăzi de aici, fiindu-le încredințat lor.

Tyson se răsuci ca să-și vadă bunicul de care nu avea habar. Sidney îi interceptă privirea și dădu discret din umeri.

- Cam ușoară pedeapsă, judecând după gravitatea faptei, nu credeți, domnule Eggebraten? replică judecătorul, cercetându-l din ochi.

Leonard se ținu tare pe poziție.

– Ba da, domnule judecător, dar susțin cu tărie că privarea de libertate a acestui băiat îi va face mai mult rău decât bine.

– Hai să-i dăm o pedeapsă de un an. Cum perioada minimă aferentă tentativei de jaf cu circumstanțe agravante este de cincisprezece săptămâni, voi cere ca inculpatul să execute pedeapsa în acest interval, dar la școală și acasă. Nu te vei afla decât în aceste două locuri, pe parcursul celor cincisprezece săptămâni; înțelegi, domnule Walker?

– Da, domnule judecător, încuviință Tyson.

– Domnule Walker, asta înseamnă că dacă te abați de la oricare din ordinele emise de această Curte în decurs de un an, vei fi arestat și închis, ca să-ți execuți pedeapsa. Vei fi încredințat unui ofițer de probațiune care te va suna în cel mult două zile. Vei fi apelat periodic prin sistemul nostru de identificare a vocilor, ca să confirmi locul în care te afli. În plus, instanța dispune patruzeci de ore de muncă în folosul comunității și obținerea notelor de trecere la toate materiile școlare, explică judecătorul, apoi adăugă, potrivit-și ochelarii: mă bazez pe supravegherea adecvată, acasă.

Mintea lui Sidney intră în alertă. Trebuia să meargă la serviciu.

Tyson și șopti ceva avocatului. Leonard ascultă; sprâncenele i se împreunară.

– Domnule judecător, îmi acordați un minut ca să mă consult cu clientul meu și cu mama lui?

– Desigur.

Sidney înaintă și se așeză pe un scaun, la stânga lui Leonard.

– Doamnă Walker, îi șopti el. Avem două probleme aici. Prima ar fi că aveți un serviciu cu normă întreagă. A doua este că Ty a fost exmatriculat pe tot semestrul acesta, din câte mi-a spus. Asta e cea mai importantă dintre ele.

– Ce putem face? întrebă Sidney, descurajată.

– Dar bunicul? Există vreun motiv să nu poată răspunde pentru Tyson câtă vreme sunteți la lucru?

– Domnul Bradbury nu ne este rudă, explică Sidney, oftând. E doar vecin, suntem în relații foarte bune.

Leonard tresări.

– O, minună! Tocmai l-am mințit pe judecător!

Îi făcu semn lui Millard să li se alăture. Ridurile ce-i brăzdau fața pă-

reau că se adâncesc, când se ridică și înaintă încet spre partea din față a sălii. Se aplecă înainte și își sprijini brațele lungi pe masă.

– Domnule Bradbury, avem o problemă, îi spuse Leonard, în șoaptă. Ty nu poate rămâne acasă nesupravegheat, cât timp mama lui e la lucru. Sunteți acasă în timpul zilei?

– Da, dar... ezită Millard.

– Uitați cum stă treaba. Judecătorul are să-l bage la închisoare timp de trei luni și jumătate dacă nu găsim o soluție.

Millard rămase cu gura căscată. Privirea îi căzu pe fața inexpressivă a lui Tyson.

– Precis e altcineva care...

Sidney scutură din cap.

– Iertați-mă, domnule Bradbury. Millard. Iartă-mă că te pun într-o asemenea situație!

Ochii lui erau suficient de grăitori. Era limpede că nu dorea să fie amestecat, iar ea nu-l putea blama pentru asta. În cele din urmă, el scutură din cap.

– În regulă, spuse Leonard. Are cineva vreun plan B?

Sidney își privi fiul disperat.

– Îmi pare rău, Ty.

– Domnule Eggebraten, interveni judecătorul, putem relua ședința?

Millard se întoarse anevoie la locul său, cu umerii căzuți. Sidney rămase pe locul unde se așezase. Leonard oftă și se ridică.

– Da, domnule judecător.

– Există vreo problemă aici?

– Da, domnule judecător. Doamna Walker lucrează cu normă întreagă, iar Tyson a fost exmatriculat pe semestrul acesta.

– Așadar, ne-am lămurit, replică judecătorul și se uită direct la Tyson. Tinere, nu am încotro, trebuie să te întorci în detențiune, la Centrul de Detenție pentru Minori ca să-ți execuți pedeapsa de cincisprezece săptămâni. Poți continua școala acolo.

Tyson își lăsă capul în pământ, iar bărbia începu să-i tremure. Ochii i se inundară de lacrimi, iar Sidney încercă să-i pună mâna pe braț. Ofițerul în uniformă se îndreptă spre băiatul rebel, născut să calce pe mușchi și frunze și să aibă doar cerul deasupra capului. Avea să fie închis ca un animal, într-o cușcă din beton. Sidney izbucni în hohote tăcute de plâns, iar umerii începură să-i tremure.

- Domnule judecător! Îmi permiteți să mă adresez instanței?

Sidney întoarse capul. Domnul Bradbury se ridica în picioare, sprijinindu-se de spătarul băncii din lemn de stejar din fața lui. Judecătorul dădu din cap.

- Mă numesc Millard Bradbury. Locuiesc vizavi de familia Walker.

- Nu sunteți bunicul lui Tyson?

Leonard Eggebraten se ridică brusc.

- Domnule judecător, am comis o eroare în această privință, îmi cer scuze. S-a dovedit că domnul Bradbury este doar un prieten apropiat al familiei.

Judecătorul aruncă o privire cruntă către avocat, apoi, către Millard.

- Continuați, domnule Bradbury.

- Aș putea avea grijă de băiat, spuse el, cu ochii țintă la Sidney, apoi la Tyson. Ar putea sta la mine în timpul zilei. I-aș putea și preda pentru școală, cu asta m-am ocupat înainte de pensionare. Am predat istorie și am fost antrenor la lupte aici, în Dunbar, la liceu.

Ce om minunat! Sidney l-ar fi sufocat cu sărutări. Judecătorul bătu cu stiloul pe masă, într-un ritm lent.

- Domnule Walker, accepti să te supui autorității domnului Bradbury cât timp este plecată mama dumitale?

- Da, domnule, răspunse Tyson.

- În regulă. Domnule Walker, poți pleca astăzi de aici, sub paza mamei dumitale și a domnului Bradbury. Consilierul va avea o întâlnire cu dumneata, ca să treceți în revistă cerințele instanței, care vor cuprinde și obținerea rezultatelor școlare satisfăcătoare. Nerespectarea prevederilor va atrage detențiunea. Instanța se retrage, anunță el și se ridică.

La ieșirea din tribunal, Millard abia deschise gura. Descuie portierele vechiului său Lincoln roșu, iar Tyson se strecură pe bancheta din spate. Sidney se așează în față și își exprimă recunoștința.

Simțea nevoia să sară în spate, ca să fie lângă fiul ei, dar se abținu. Fusese plecat atâta vreme, iar ea se temuse că l-ar putea pierde pentru totdeauna. Dar era aici, teafăr.

- Cum a fost acolo, Ty? întrebă ea.

- Nasol, mormăi el. N-au nici măcar niște nenorocite de ferestre.

- Aha. Altceva?

- Mâncarea e proastă, e multă gălăgie și plictiseală.

Millard nu-și putu ține gura.

- De aceea se numește închisoare, nu Holiday Inn.

Sidney privi la timp în oglinda retrovizoare ca să vadă încruntătura de pe fața lui Ty. O! Doamne! Zilele în compania domnului Bradbury riscău să fie mai greu de suportat decât o celulă umedă și un regim constând din pâine și apă.

Pe măsură ce se apropiau de casă, lui Sidney i se făcu dor de fete, care veniseră de la școală, între timp. Oftă ușurată când mașina lui Millard urcă dealul spre casele lor. Aproape că ajunseseră. Totul avea să fie bine de acum înainte. Urmărea cu privirea gardul de sârmă ce mărginea șoseaua până în dreptul cutiei ei poștale - și mașina de pe alea garajului. DEPARTAMENTUL DE POLIȚIE AL DISTRICTULUI WINGER, scria pe portieră. Înăuntru ședea ofițerul Estrada și nu era singur.

Tyson înjură.

- Ce naiba vor? întrebă Millard. Opri la capătul aleii.

- Nu știu, dar cred că sunt pe cale să aflu, răspunse Sidney și deschise portiera. Domnule... Millard, îți mulțumesc încă o dată, zise, văzându-i pe cei doi polițiști cum ies din mașină. Ty și cu mine vom fi la tine acasă mâine dimineață, pe la opt și jumătate. Sper că e în regulă.

- E bine așa, răspunse el, hotărât.

După ce Sidney și Ty coborâră, Millard își conduse mașina spre propriul garaj, peste drum.

Sidney se îndreptă spre Estrada, care se rezemase de capota mașinii cu însemn oficial.

- Cu ce vă pot fi de folos?

- Am mandatul de percheziție pe care mi l-ați cerut, zise el și scoase o hârtie din buzunar. Fiicele dumneavoastră sunt acasă, așa că ne-am gândit să vă așteptăm. Dânsul e ofițerul Shingle.

Ty înaintă spre ei, privindu-i cu pleoapele îngustate.

- Ce căutați?

- Cred că știi răspunsul la întrebarea asta, răspunse Estrada, cu aceeași privire ostilă, apoi i se adreseă lui Sidney, arătând spre ușa casei. Intrăm, doamnă Walker?

De astă dată, ea nu avu încotro, așa că intrară cu toții.

- Fetelor, am venit acasă!

Fetițele veniră în fugă din bucătărie, urmate de Duke. Câinele lătră, apoi își lansă corpul uriaș înainte. Mâna dreaptă a lui Estrada zvâcni spre

arma de la șold, dar Duke sări pe Ty și începu să-l lingă de parcă era un cornel cu înghețată.

Sidney se încruntă la polițist. Ar fi fost culmea! Dragul lor Duke, spulberat chiar sub ochii copiilor ei. Estrada lăsă stângaci mâna în jos.

– Ty! strigă Sissy și își îmbrățișă fratele.

– Salut, Ty, zise Rebecca, privindu-l pe fratele ei aproape cu timiditate.

– Fetelor, vreau să scoateți puțin câinele afară, le ceru Sidney. Puneți-i lesa și ține-l bine, Rebecca.

De cum se trânti ușa în urma fetelor, cei doi polițiști se apucară să scoțoească prin camera de zi. Pe urmă, Estrada se îndreptă spre hol. Împinse prima ușa și intră în baie. Sidney îl auzi cum scoate capacul de porțelan al rezervorului de la closet, deschide și închide sertarele măsuței de toaletă, apoi cum deschide și închide uși. Se îndreptă spre camera lui Ty. Sidney și Ty îl urmărară și-l supravegheară din ușa; pipăia cu mâinile prin etajeră, în dosul obiectelor de pe rafturi. Ceea ce căuta era un obiect foarte mic.

– Doamnă Walker, aș dori să mă uit în dormitorul dumneavoastră, spuse Estrada.

Sidney roși de furie.

– De ce naiba...

– Nu fiindcă v-aș suspecta de ceva. E doar o intuiție pe care vreau s-o verific, asta-i tot. Sunt sigur că n-ați dori să revin.

Ea izbucni în râs. El se întoarse și o privi.

– Nu e ceva personal, explică ea.

El se duse direct la scrinul cu sertare și deschise caseta italienească din lemn pentru bijuterii, primită ca dar de nuntă. Estrada dădu la o parte medalionul ei din argint și inelul cu safire și diamante de la mătușa Louise și culese inelul de cununie de pe căptușeala din pluș. Habar n-avea de ce îl păstrase. Poate că Dodge îl furase.

– Drăguț, zise polițistul, pipăind inelul de aur.

– Pune-l la loc, îi porunci Sidney. E inelul de cununie al mamei mele.

El îi săgetă pe amândoi din priviri.

– Chiar așa, doamnă Walker?

– Chiar așa, domnule ofițer. Așadar, căutați un inel.

El dădu din cap, încruntat.

– Aș vrea să iau pentru un timp obiectul, ca să mă asigur că nu face parte din bunurile furate. Vă dau o chitanță.

Vorbele lui Ty o șocară pe Sidney.

– N-am furat nici un inel! De ce n-o lăsați pe mama în pace?

– Nu eu am implicat-o în treaba asta, răspunse polițistul, privindu-l fix pe Ty. Nu știu ce înțelegere avantajoasă ai încheiat azi la tribunal, dar crede-mă, n-ar fi bine să calci pe de lături, nici măcar o dată. Am să fiu umbra ta. Iar data viitoare când o dai în bară, n-ai să scapi așa ușor! Nu dacă mă ocup eu de tine.

CAPITOLUL CINCI

Millard ședea neliniștit în fotoliul său uzat albastru și se străduia să dezlege jocul de cuvinte încrucișate de dimineață, intuind că, la urma urmei, iadul nu era un loc atât de încins precum camera lui de zi, în prezența unui adolescent îmbufnat. Încercă să ignore privirea dușmănoasă ce venea dinspre canapeaua pe care ședea pleoștit Tyson Walker, cu mâinile încrucișate pe piept.

Cincisprezece săplămâni. Millard nu mai prea ieșea în oraș, dar acum se simțea dintr-odată prins în capcană. Ce naiba își închipuise când se ridicase la proces și își oferise sprijinul benevol? O făcuse pentru mama băiatului, Sidney. Era atât de disperată, încât voise s-o salveze. El se trezise deodată în picioare, rostind acele cuvinte fatale. Drace!

Millard lăsă ziarul în poală. Nădăjduia că mama puștiului avea să-i aducă mâine caietele școlare.

– Tinere, ai și alte planuri în afară de a sta acolo, ca un cucui pe o buturugă?

Tyson se uită pe fereastră, dând din umeri.

– Credeam că aveți un calculator. *Toată lumea* are calculator.

– Toată lumea, în afară de mine, răspunse Millard. De ce mi-ar trebui un calculator? Nu sufăr fiindcă trebuie să deschid câte o carte uneori, când am nevoie de un răspuns.

– Dar jocuri aveți?

Millard îl cercetă pe băiat din priviri, peste ochelarii de citit.

– Vrei jocuri? Am Scrabble, șah, Monopoly.

Puștiul răsă zeflemilor.

– Ce fel de jocuri îți plac? Alea cu curse de mașini?

Nepotul lui, Pete, îl înnebunise cu acele jocuri video zgomotoase despre cursele din Indianapolis, cu care se distrase de Crăciunul trecut.

– Îmi plac. Dar alea de război sunt mai bune.

Millard dădu din cap.

– Dacă ai să nimerești vreodată într-un schimb de focuri autentic, e posibil să consideri că un Scrabble pașnic e foarte bun.

Pentru prima dată în dimineața aceea, băiatul îl privi direct.

– Ce vrei să spunei? Ați fost vreodată într-un schimb de focuri?

– Desigur. În zbor, deasupra Coreei de Nord. Pilotam un F-86 Sabre. Era un bombardier cu un singur loc, cu un singur motor.

Băiatul se aplecă înainte.

– Ați doborât vreun MiG?

Ia te uită, cugetă Millard. Poate că era totuși cineva „acasă” în dosul acelor ochi întunecați și mohorâți. Încuviință din cap.

Chiar atunci, ușa se deschise brusc. Rita, cu o sacoșă plină în brațe, încremeni în prag, cu ochii ațintiți la Tyson. Era momentul de care Millard avea oroare și, în același timp, îl aștepta cu o plăcere rebelă. Se ridică din fotoliu și îi luă sacoșa din brațe.

– Rita, el e Tyson Walker, vecinul de peste drum, spuse el, apoi arătă spre ea. Fiica mea, Rita.

– Salut, zise ea.

– Bună, murmură Tyson, fără a se clinti.

Rita îl urmă pe Millard la bucătărie.

– Ce cauți aici? întrebă ea în șoaptă.

– Hmm? A, puștiul? O să stea aici, o vreme. De fapt, în următoarele cincisprezece săptămâni, câtă vreme mama lui e la lucru.

– Ești babysitter-ul unui adolescent? De ce nu e la școală?

Millard trase cu ochiul sub capacul unui castron acoperit și etichetat: TOCANĂ.

– L-au dat afară.

– Tată, ce se întâmplă aici?

El se întoarse cu fața la fiica lui.

– Puștiul a încercat să-l jefuiască pe Mitch Graber la magazin. A fost condamnat la arest la domiciliu, dar trebuie să fie supravegheat, iar măică-sa lucrează cu normă întreagă. Așa că vine aici în timpul zilei, până se întoarce ea acasă.

– O, Doamne! exclamă ea, dându-și ochii peste cap. A fost cât pe ce

să-l împuște pe Mitch! Am aflat totul despre tărașenia asta la coafor, la Hair Affair. Ce-ți închipui? Ce te face să crezi că n-are să te jefuiască și *pe tine?* șuieră ea. Sau mai rău, să te omoare?

Millard chicoti.

– Nu e de glumă, tată. Lumea profită de tine doar fiindcă ești un bătrân bun la suflet.

El simți cum îi crește tensiunea.

– Iar începi, mârâi el. Inșiști să mă bagi în categoria moșilor care nu mai au ce-i oferi acestei lumi.

– Tată, nu gândești logic. Nu spun că ai fi senil, crede-mă. Dar acum ești mai vulnerabil ca înainte. De ce crezi că oamenii mai în vârstă cad pradă atâtor înșelătorii? Uneori, bătrânii sunt influențați, de pildă, să-și cedeze cu semnătură întreaga avere unor străini. Se întâmplă mereu.

– Deci asta e? Ți-e teamă că îți risc moștenirea?

Ea îl privi uimită și ofensată, iar el regretă imediat cele spuse. Fiul său, Jefferson, murise. Rita și nepoții lui aveau să moștenească totul. Discuția lua o întorsătură greșită.

Ea ridică bărbia, sfidătoare.

– Cred doar că ești prea implicat în treaba asta, atâta tot.

– E doar un puști, zise el, punându-i o mână pe braț. Încă mă mai pricup un pic la puști.

– Tată, m-am sferial când l-am văzut pe băiatul ăsta, mărturisi ea, trecându-și mâna prin părul tuns scurt. Nu inspiră încredere. E ceva în ochii lui, ceva care-mi spune că ai să regreti ceea ce faci.

Unt de arahide, făină integrală, hârtie igienică. Așezată la biroul ei, Sidney își completa lista de cumpărături, pe măsură ce produsele îi veneau la întâmplare în gând. Dacă putea trece pe la magazin în pauza de prânz, avea să ajungă acasă mult mai devreme, ca să-l elibereze pe Millard de prezența lui Tyson și invers. Tocmai își luase geanta când o auzi pe Micki salutând pe cineva care intrase în firmă.

– Sidney Walker mai lucrează aici?

Sidney tresări. Împinse scaunul în afara perimetrului delimitat al biroului și făcu semn cu mâna.

– Bună, Jack!

Îi veni în întâmpinare, la biroul recepției.

– Salut, răspunse el. Ai fost deja la masă?

– Nu, răspunse ea zâmbind. Ai picat la țanc, adăugă, își luă haina și poșeta și îl urmă pe Jack afară. Mă bucur că ai dat de mine.

– Da, și eu. Când ne-am întâlnit la magazin, am uitat să te întreb dacă mai lucrezi aici. A trebuit să vin la Ham Bone azi, la o întrevedere, așa că m-am gândit să te caut. Vrei să mergem la Clara's?

Sidney se gândi la meniurile vegetariene oferite la localul Clara's Café Slim.

– Sigur!

După ce parcurseră trei străzi către vestul orașului în SUV-ul lui negru și lustruit, se așezară la o masă, la perete. Jack deschise imediat meniul. Sidney rămase cu ochii ațintiți la tapetul înflorat, până când el puse meniul la oparte.

– În regulă, zise el, uitându-se după o chelneriță. Tu știi ce vrei?

– Da, răspunse ea, sprijinindu-se relaxată pe scaun. Ce întrunire te-a adus până la Ham Bone?

– E vorba despre antrenamentul de fotbal. Antrenorul locuiește sus, pe Sparrow Hill.

Apăru chelnerița, să le ia comanda, și se întoarse repede, cu un Pepsi pentru Jack și cu o cană de ceai aburind de mușetel. Sidney simți ochii lui Jack ațintiți asupra ei în timp ce-și înmuia plicul cu ceai, dar când ridică privirea, el se uită pe fereastră, spre dealurile ce răsăreau precum niște spinări de dinozauri dincolo de Center Street.

– Am îndrăgit dintotdeauna toamna, zise ea. Poți adulmeca zăpada din munți cu mult înainte să cadă aici, jos.

– Da, numai că de cum acoperă terenurile de fotbal, s-a terminat. Nu-ți mai rămâne decât să comanzi un teanc de pizza și să te uiți la sport, la televizor.

– Tu și sportul tău! îl ironiză ea. Tot așa ahliat ești?

– Nu te lua de mine. Ce-ai vrea să fac? Să pictez păsărele pe mobile pricăjite, ca tine? Încă te mai ocupi cu chestia asta?

– Oho, dacă ai ști! răspunse ea, mândră. Lumea cumpără lucrurile astea de la mine, Jack! Hannie Mays a pus unul dintre cuferele mele la intrarea magazinului ei de cadouri și a așezat o lampă pe el. Trebuie mereu să le spună oamenilor că nu e de vânzare. Hannie e de părere că ar trebui să intru în afaceri.

– Păi, de ce n-o faci?

- Din pricina capitalului. Mai precis, lipsa lui.

Dacă ar fi putut economisi niște bani sau dacă Dodge ar fi plătit pensia alimentară, și-ar fi pornit propria afacere și ar fi trănit ușa biroului de asigurări Leon Shuman în urma ei.

- Nu ți-e dor de bătrânul Ham Bone? întrebă ea.

- Ha! Nu tocmai. Dunbar nu e tocmai o metropolă, dar măcar avem o echipă semiprofesionistă de baseball și un stadion, o pistă de bowling cu zece culoare și o mulțime de locuri unde poți mânca o friptură după ora nouă seara.

Ea zâmbi îngăduitoare.

- Principalele lucruri în viață.

- Și serviciul meu e acolo, dacă-ți amintești. Câștig aproape dublu față de cât aveam la Graber's. Aș putea face naveta, dar de ce? Nu, am luat hotărârea asta după ce ne-am despărțit. Plecarea din Ham Bone e unul dintre cele mai inspirate lucruri pe care le-am făcut vreodată.

Jack tăcu. O privi lung și, în cele din urmă, întrebă:

- Ce mai face Ty? Se descurcă bine la școală?

Ea trase adânc aer în piept și lăsă capul în jos. *O, Doamne! A venit momentul.*

- Are necazuri, Jack.

- Ce fel de necazuri? întrebă el, încruntat.

- Pe scurt, a șterpelit ceva de la Graber's, iar când Mitch l-a prins, Ty l-a amenințat cu un pistol cu bile. Din cauza asta, fapta e considerată infracțiune. E în arest la domiciliu timp de cincisprezece săptămâni.

- Nu mi-l pot închipui pe Ty făcând așa ceva.

- S-a schimbat, Jack.

Spunea prea multe, prea curând. Simți o ușurare când apăru chelnerița cu mâncarea. Burgerul lui Jack era gros. Sidney stoarse lămâie în salata ei și dădu drumul cojii în paharul ei cu apă. Jack continuă discuția cu gura plină.

- Cum s-a schimbat?

- Pare nefericit, atâta tot.

- Și eu aș fi nefericit dacă ar trebui să stau în casă vreme de cincisprezece săptămâni. Din câte îmi amintesc, Ty nu ieșea din pădure decât când îi era foame. Vâna broaște ca un bătlan. Cum funcționează arestul ăsta la domiciliu?

Ea îi povesti cum bietul și bunul domn Bradbury ajunsese „deținut“ în spatele propriului gard de țărui, timp de cincisprezece săptămâni.

- Vasăzică, Ty nici nu-l cunoștea pe bătrân înainte de lărașenia asta?

- Nu.

- Ce zice de aranjamentul ăsta?

- Îl detestă. Dar merită o pedeapsă mai aspră pentru ceea ce a făcut. Mă simt doar prost față de Millard. Nu e amuzant să fie în preajma lui Ty, acum. Pare că vrea să-i facă pe toți cei din jurul lui la fel de nefericiți cum e el. O, exclamă ea, uitându-se la ceas. Pauza mea de prânz a trecut de cinci minute!

Jack plăti nota, în timp ce ea își puse haina. Câteva momente mai târziu, mașina oprea la intrarea biroului de asigurări.

- Mă bucur că te-am revăzut, doamnă cu ochi verzi!

- Idem, tipule! răspunse ea și îi aruncă un zâmbet fugar. Mulțumesc pentru masa de prânz. Mi-ai făcut o surpriză plăcută.

După ce Sidney coborî din mașină și închise portiera, el îi făcu semn cu mâna și demară. Ea se îndreptă spre intrare.

Îl văzu la fereastră pe Leon Schuman; o privea fix, cu mâinile încrucișate la piept.

Frunzele îngălbenite se desprindeau de mărunul lui Molly, dar fructele roșii de iarnă atârnavă ca niște ornamente de crengile fusiforme. Millard luă o ultimă îmbucătură dintr-un măr rece, lăsând zeama să i se scurgă pe bărbie. Apoi continuă să adune cu grebla frunzele moarte. Era bine afară, în ziua aceea. Puștiul părea să absoarbă tot oxigenul din casă.

O pală de vânt îi răscoli grămada de frunze, risipind câteva în iarbă, ca pe niște păsări. Apoi, îl auzi din nou - râsul copilăresc al lui Jefferson. Sunetul acesta îi răsuna în minte pe neașteptate; se uita de fiecare dată în jurul lui și își aducea aminte. Era o zi de octombrie, ca aceasta. Se sprijini în greblă și clipi, simțind durerea provocată de amintire.

Millard petrecuse toată după-amiaza greblând frunzele din toată curtea; le adunase într-o singură grămadă, apoi se dusesse în garaj, să aducă niște chibrite. Auzi strigătele vesele ale fiului său, dar nu le băgă în seamă, la început. Jefferson sărbătorea mereu câte ceva. În acea zi, era vorba despre grămada de frunze. Când ieși din garaj, văzu fulgii roșii și aurii dansând spre cerul rece; Jeff risipea un nou vraf de frunze în aer, cu un strigăt de bucurie. Fața lui radioasă era îndreptată în sus, ținea brațele întinse în lături, ca o statuie în parc, invitând păsările de toamnă să se așeze acolo.

Jefferson împlinise paisprezece ani în acea toamnă. Millard se înfiora

când își aducea aminte. La paisprezece ani, rămăsese un copil. Millard tu-nase și fulgerase fiindcă Jefferson îi răvășise grămada ordonată de frunze. Doamne, ce lucruri îngrozitoare putuse să-i strige, făcându-l să fugă în casă, plângând! De-ar fi putut să ia ziua aceea de la capăt – toate, de fapt – ar fi procedat altfel. Dar era prea târziu. Millard se aplecă, luă un braț de frunze moarte și le azvârli cu putere în sus.

Își aminti deodată de puștiul din casă și se simți ridicol. Aruncă o privire furișă spre fereastra din față. Tyson nu mai ședea la masa din sufragerie, trișând la un joc de solitaire. Ce făcea oare? Simțind o ușoară neliniște, se îndreptă spre grădină, să vadă mai bine. Era acolo, la fereastra laterală. Privea către vest, la câmpul sălbatic ce se întindea dincolo de gard, pe două hectare. Millard observă atunci ceea ce văzuse băiatul: un cerb cu patru pete, ieșind din pădure. Își săltă botul în vânt, apoi își lăsă gâtul puternic în jos și începu să pască.

Millard o porni spre garaj, răscolind cu picioarele frunzele împrăștiute. Agăță grebla pe peretele din spate, apoi urcă treptele spre tindă cu pași apăsați, ca să-și anunțe intrarea în casă, și își scoase pantofii murdari.

Îl găsi pe Tyson așezat din nou la masă, cu spatele la el, întorcând cărțile de joc din pachetul pe care-l ținea în mână.

– E un cerb mare acolo, spuse Millard. Nu l-am mai văzut niciodată.

– Eu l-am văzut.

– Ești sigur? Nu e unicul cu patru pete din pădure.

– Îl cunosc. Și el mă cunoaște.

– Te-ar lăsa să te apropii de el?

– Nu mă mai lasă. Pleacă dacă mă apropii prea mult. Cineva l-a nimerit. Are o creastăură pe ureche. Cred că a fost împușcat.

Millard scoase un binoclu dintr-un sertar.

Cerbul își săltă capul.

– Să fiu al naibii, exclamă Millard, lăsând binoclul deoparte. Ți-a e semn de glonț.

– Are culcuș la poalele dealului, lângă Sparrow Creek.

Millard se răsuci ca să-l privească.

– Știi pe unde se aciuiază și alte animale?

Tyson încuviință din cap. Millard se lăsă pe un scaun, la masă.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi sconeșii, coioții și șoarecii. E o familie de coioți dincolo de pășunea asta. Puii s-au născut primăvara trecută.

Opri jocul de solitaire. Deodată, Ty adună toate cărțile grămadă, cu un oftat.

– Ce proști sunt oamenii, să trăiască închiși în case! Și școala! Nu înțeleg de ce toată lumea crede că e normal să trăim așa, înconjurați de pereți.

– Un tânăr are nevoie de educație. Acuși ai să devii bărbat în toată firea. Ce planuri de viitor ai?

Băiatul dădu ochii peste cap.

– Trebuie să fac pipi, răspunse el, își împinse scaunul și se duse la baie.

Millard spumega de furie. Copil lipsit de respect! De ce se-ncurcase cu el?

Telefonul sună. Millard răspunse.

– Alo!

– Domnul Bradbury? Sunt Mark Dane, ofițerul responsabil cu eliberarea sub control judiciar al lui Tyson. Cum se descurcă?

– Cred că bine. Vine și pleacă după orarul stabilit.

– Ține pasul cu școala?

– Merge bine cu învățatul, răspunse Millard, cu ochii pe teancul neatins de cărți de pe jos; îl uimi propria minciună grosolană.

– Spuneți-i mamei lui să ducă lista cu temele școlare, până vineri. Țin permanent legătura cu directorul Weston, spuse Dane. Acum, alt aspect: munca lui Tyson în folosul comunității. Spuneți-i că șeriful adjunct Estrada are ceva planificat în acest sens.

Millard auzi ușa de la baie deschizându-se.

– Tyson e aici. Puteți vorbi direct cu el.

Îi pasă telefonul lui Tyson și-i urmări răspunsurile monosilabice.

– Îhî. Mda. Bine, mormăi el și închise telefonul fără să-și ia la revedere.

– Muncă în folosul comunității? Ce trebuie să faci?

– Să repar o tindă și să fac o rampă pentru cărucioare cu roțile.

– Bun. Oamenii ăștia consideră că astfel îți consumi cele patruzeci de ore?

– O să-mi consum patruzeci de ani. Habar n-am cum să fac treburile astea.

– Ai să înveți, răspunse Millard și adună manualele răspândite pe jos. Istoria Americii, geometrie, limba engleză... enumeră el, lăsându-le unul câte unul pe măsura de cafea, împreună cu un vraf de hârtii prinse cu o agrafă. Astea sunt materiile pe care trebuie să le înveți. Te-ai uitat pe ele?

– Mda.

– Cât ai lucrat?

– Nimic, răspunse puștiul și se trânti în fotoliul albastru al lui Millard. Millard se încruntă, frunzărind foile de hârtie.

– Aici scrie că tema la engleză este analiza literară de o pagină a unei poezii care-ți place.

– Poeziile sunt nasoale, pufni Tyson, disprețuitor.

– Asta nu e în regulă, replică Millard și lăsă teancul de foi pe masă. Fie înfrunți bărbătește situația asta, fie îți execuți pedeapsa după gratii.

– N-o să mă bage nimeni după gratii. Ar trebui să mă găsească mai întâi, dar nu mă vor găsi niciodată.

– Ce-i cu tine? Crezi că toată lumea e împotriva ta. Toți cei din jurul tău sunt niște proști, pe când tu știi absolut totul. Ești caraghios! Și ești pe fotoliul meu! exclamă Millard, agitând ziarul în direcția lui Tyson.

Ușa casei lui Bradbury se deschise violent, înainte ca Sidney să apuce să ciocănească. În prag apărură Tyson cu rucsacul în spate și cu acea înfățișare furioasă care devenise atât de obișnuită. Ea își strecură capul pe ușă.

– Bună, Millard, cum a mers azi?

Bătrânul ședea în fotoliul său albastru, cu ambele mâini încleștate pe rezemători.

– Splendid! Ca o petrecere la morgă.

– Mamă, eu mă duc acasă, zise Ty, zbughind-o pe scările tindei.

– Vasăzică, n-a mers bine, constată ea, pășind înăuntru. Ce a făcut?

– Nimic. Am încercat să-l pun la lecții, dar e hotărât să renunțe. Nu face altceva decât să zacă pe aici și să se uite la televizor.

– Îmi pare rău, răspunse ea, lăsând capul în pământ.

– Nu, te rog! Nu fac decât să-mi vărs puțin focul, explică el și se ridică din fotoliu. Stai să-ți aduc vasele de mâncare.

Ea îl urmă în bucătărie.

– Ați terminat deja pâinea?

– Aia a fost cea mai bună de până acum. Eu am mâncat puțină la micul dejun și mi-am făcut un sendviș la prânz. Tyson a mâncat restul. A fost bună și supă. Fiica mea, Rita, a devenit geloasă. Gătești mult mai bine ca ea.

– O, acum mi-ai dat un motiv serios! exclamă Sidney și râse. Să mă anunți când mai vine. Am să pregătesc un festin.

El chicoti. Apoi, deveni serios.

– Azi a sunat ofițerul responsabil cu eliberarea lui Tyson.

- M-a sunat și pe mine, la birou. În legătură cu proiectul de muncă pentru comunitate, răspunse Sidney, îndesând o cutie de plastic pentru alimente în sacoșă, apoi se îndreptă spre ieșire, însoțită de Millard. Ofițerul Estrada o să vină sâmbătă să-l ia pe Ty și o să lucreze împreună cu el la proiect.

Ideea o înfiora. Abia aștepta ziua în care să nu mai aibă de-a face cu bărbatul acela încrezut. Se opri la ușă și oftă, ostenită.

- Ne vedem mâine dimineată, Millard.

Traversă în fugă strada; în ușă o întâmpină Rebecca.

- Mami, spune-i lui Sissy să nu se mai atingă de patul meu! Mi-a murdărit toată cuvertura!

- Am avut o zi bună, mulțumesc de întrebare. Dar tu?

Rebecca își dădu ochii peste cap.

- Mami! strigă Sissy, care se repezi în fugă spre ea și o îmbrățișă, mai s-o dărâme.

- Asta îmi place! Un pic de entuziasm! zise ea, se aplecă și își sărută fiica pe creștetul capului. Unde e fratele vostru?

- În camera lui, la calculator. E afurisit. Am vrut să vorbesc cu el, dar mi-a trântit ușa în nas.

Sidney puse sacoșa jos și își scoase haina. Telefollul sună; îl luă de pe teigheaua barului din bucătărie și răspunse veselă.

- Alo!

- Doamnă Walker, sunt ofițerul Estrada. Nu mai avem nevoie de inelul dumneavoastră. Victima furtului a declarat că nu-i aparține. Vi-l pot aduce în seara asta, dacă doriți.

- Nu, mulțumesc. Am să-l iau eu de la sediul Poliției, mâine, răspunse pe un ton glacial, care o surprinse până și pe ea.

- În regulă. Foarte bine. Bănuiesc că v-a sunat azi Mark Dane, în legătură cu proiectul comunitar.

- Da, m-a sunat. Am fost mirată să aflu că veți participa.

- Păi, Mark - domnul Dane consideră că, atâta vreme cât oricum supraveghez cazul, ar fi un lucru bine-venit pentru toată lumea.

- Cât este de bine-venit pentru dumneavoastră, domnule ofițer?

Urmă o pauză îndelungată.

- Voi avea satisfacția să-l văd pe fiul dumneavoastră plătindu-și sapta.

- Tyson este încă suspect în furtul acela din oraș?

O nouă pauză.

– E principalul suspect.

Convingerea din vocea lui o înfioră. Și dacă avea dreptate?

– Înțeleg că veniți să-l luați sâmbătă, la ora nouă. Ne vedem atunci.

Închise telefonul și-l duse la piept, poruncindu-i inimii să-și domolească bătăile. Nu se putea gândi la asta în seara aceea. Ca să-și păstreze sănătatea, nu avea s-o facă.

Se hotărî să gătească cartofi la cuptor cu chili pentru masa de seară. În timp ce cartofii erau la cuptor, prepară sosul de chili, sporovăind cu fetele despre școală. Aceste adunări la bucătărie, în care copiii se roteau pe scaunele de bar în timp ce ea gătea, erau un ritual de fiecare seară.

La cină, Tyson nu deschise gura. Când termină, se retrase. Sidney îl privi îndepărtându-se, iar inima i se strânse la vederea umerilor lui căzuți.

Sună telefonul. Sissy se repezi să răspundă.

– Mami, e pentru tine! Un bărbat!

Sidney oftă. Ce mai putea fi? Luă telefonul din mâna fiicei ei și se duse în camera de zi.

– Alo!

– Bună, Sid, sunt Jack. Cum îți merge?

– Jack, bună! răspunse ea, bucuroasă. Toate bune pe aici. Care-i treaba?

– Am un meci de juniori la Ham Bone, sâmbătă. Vrei să vii să-l vezi?

Am putea merge la o pizza după aceea.

– Sunt cu fetele, sâmbătă.

– Adu-le și pe ele. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Meciul începe la unu, dar va trebui să ajung ceva mai devreme. Vrei să ne întâlnim acolo?

– Sigur. Ce-ți face micuța echipă?

– Puștii sar pe teren ca bilele de pinball, răspunse el chicotind. Nu știu dacă au reținut regulile jocului, dar oricum, le place.

– Super, îmi place râsul ăsta al tău. A, păcat că Ty nu poate veni.

– Spune-i că o să mergem să jucăm o minge după ce după ce se eliberează.

– Am să-i spun, răspunse ea și zâmbi, simțind cum viața începe să i se însenineze.

După ce duse fetele la culcare, aruncă o privire în camera lui Ty. Stînsese lumina, deși abia trecuse de ora nouă. Se sprijini de tocul ușii.

– Dormi? șopti ea.

Nu primi nici un răspuns, așa că ieși, închizând ușa.

Își pregăti o baie și presăra cristale cu aromă de lavandă în apa fierbin-

te. Dădu drumul la muzică; în timp ce asculta cântecele romantice ale lui Ray Charles, aprinse trei lumânări și intră în apă, oftând. „Ah, iubire, mi-a fost atâta dor de tine!” Discuția la telefon cu Jack trezise femeia din ea. Vorbiseră aproape o jumătate de oră până încheiase conversația, ca s-o ajute pe Rebecca la lecții. Știa acum că Jack încă o mai iubea; era sigură. „Îți mulțumesc, Doamne.” Își lăsă capul pe spate și închise ochii. „Mulțumesc, mulțumesc!”

Ieși din cadă, se șterse și își puse pijamaua galbenă de flanel. În timp ce își trăgea bluza peste cap, cruciulița de aur pe care o purta întotdeauna la gât se prinse în nasturele de sus. Auzi un pocnet slab; i se rupsesse lanțul fin de aur. Cruciulița căzu pe jos, la picioarele ei. „A, nu!” Se aplecă și o ridică. Se putea repara. Se duse s-o pună în caseta cu bijuterii de pe comodă. Privi în casetă, uimită. Lipseau lucruri. Inelul cu safir și diamant pe care-l moștenise dispăruse. Unde era brățara de aur de la tatăl ei? Dar setul cu strasuri compus din brățară și cercei? Și medalionul de argint?

I se strânse inima. Estrada părea atât de sigur că Tyson furase bijuteriile cuiva, iar acum lipseau și ale ei. Dar ce putea face Ty cu ele? Era în arest la domiciliu, era imposibil să le transforme în bani lichizi. Și ce nevoie stringentă avea de bani, în situația în care era? Mintea ei era în alertă. Se duse mai întâi în camera fetelor. Nu se clintiră când ea aprinse o lampă și începu să cerceteze sertarele. Nu căută prea mult. Știa că bijuteriile nu se aflau acolo.

La ușa lui Ty, se opri.

– Tyson, șopti ea, dar el nu se mișcă. Tyson, trebuie să vorbim, spuse ea, pe un ton mai ferm, de astă dată.

Cum el nu răspunse, aprinse lumina. Se îndreptă spre pat și întinse mâna; știu că fiul ei nu era acolo înainte de a atinge grămada de perne de sub cuvertură.

CAPITOLUL ȘASE

Millard era în pat, gândindu-se ba la problema cu cârțița, ba la băiatul acela furios care-i invadase casa. Tyson începuse să fie deschis față de el în ziua aceea, dar se închisese la loc, precum o anemonă-de-mare aflată în pericol. Millard nu mai cunoscuse vreun copil atât de pasionat de natură. Iar puștiul ăsta nutrea pasiune; o descoperise în ochii lui, pe când se uita la cerbul cu patru pete și la pădure.

Când sună telefonul, Millard clipi buimac și se ridică în capul oaselor, căutând butonul veiozei. Era unsprezece și jumătate. Nici unul dintre cunoscuții săi nu l-ar fi sunat atât de târziu, dacă n-ar fi fost vorba despre ceva urgent.

– Alo?

– Millard, sunt Sidney. Iartă-mă că te-am trezit. Dar... Tyson a dispărut. Mă gândeam că poate a venit la tine.

– Nu, răspunse el, aprinzând veioza. L-ai sunat pe șerif?

– Nu. N-ar fi o idee prea bună, după cum arată situația.

– Poate că nu. Probabil, o fi pe undeva, prin pădure.

– Asta sper și eu. Am crezut că, poate, și-a luat o scurtă pauză, după cât a stat închis în casă. Dar pe urmă am găsit biletul de la el: „Mamă, te rog, nu-ți face griji pentru mine“, zise Sidney și izbucni în plâns.

– Ei, nu fi așa disperată, zise el, deși reacția ei îi părea justificată. Ce a luat cu el?

– Sunt sigură că unul dintre sacii de dormit a dispărut. Au dispărut și niște bijuterii, adăugă ea, după o scurtă ezitare.

Millard cugetă. Ce nevoie avea un băiat de cincisprezece ani din Ham Bone să fure bijuterii?

– Dar bani cash?

– Nici măcar nu m-am gândit la asta, exclamă ea și lăasă telefonul deoparte, în timp ce scootea în poșetă. Am încă bancnota de douăzeci de dolari cu care am venit acasă. Mai trebuie să caut într-un loc: în cutia mea secretă. Mă poți aștepta un minut?

O așteptă cel puțin două minute.

– Millard, fondul meu de rezervă s-a dus – două sute douăzeci și cinci de dolari, îl informă ea, cu voce slăbită.

El se încruntă. Copil prost și egoist!

– Din câte se vede, cutia ta secretă nu era chiar așa secretă.

– O am de când era Ty bebeluș. E o cutie orientală, cu închizătoare secretă. Credeam că doar un geniu ar reuși s-o deschidă fără să alle cum.

– Nu cred că poate ajunge prea departe. Ar trebui să facă autostopul până la Dunbar, ca să se urce de acolo într-un autobuz, dar cred că e mai isteț de-atât. Pentru forțele de ordine ar fi floare la ureche să-l prindă pe autostradă.

– Millard, scuză-mă că te-am deranjat, zise ea, cu un râs jalnic. Pun pariu că regreți ziua în care m-ai cunoscut.

Își luară la revedere, iar Millard se culcă la loc. Se întinse pe spate, cu ochii închiși. Nu era problema lui. Nu avea cum s-o rezolve. Puștiul putea fi oriunde. Își propuse să nu se mai gândească la asta. Băiatul n-avea decât să fugă. Va supraviețui. Dacă exista cineva care să țină piept nopților reci de octombrie, pe dealurile de la Cascade, Tyson era acel cineva.

Nu-i reușise nicidecum trucul cu numărul oilor. În cele din urmă, se enervă și azvârli cuvertura deoparte.

„Până aici mi-a fost“, mormăi el. Îmbracă pantalonii kaki, o cămașă și jacheta cea gri, decolorată. Își puse o haină, luă cheile și se năpusti pe ușă.

Mașina lui Lincoln nu mai ieșise din garaj, de o vreme. Millard aștepta tremurând să se încălzească; se gândea la un plan. Dar nu-i venea în minte nici un plan. Băgă încet mașina în marșarier și traversă șoseaua, îndreptându-se spre aleea de garaj a lui Sidney. Lăasă motorul pornit, băjbâi pe lângă casă până la intrarea din spate și bătu la ușă.

– O, Millard! exclamă Sidney.

– M-am gândit să te ajut cumva, zise el.

– Îți mulțumesc, Doamne! spuse ea și oftă.

Millard considera că lui ar fi trebuit să-i mulțumească fiindcă stătea acolo, în frig, în loc să-și vadă de somnul de frumusețe.

- Te rog, intră! îl invită ea și îl conduse în bucătărie. Am vrut s-o pornesc cu mașina pe autostradă, să-l caut. Dar nu vreau să las fetele singure în casă.

În timp ce cugeta, Millard zări pe teigheaua barului o farfurie cu briose, acoperită cu folie de plastic. Ea o împinse spre el.

- Ia una, dacă vrei.

- Ei, bine, fie - briosa era moale, umplută cu stafide și fâșii de morcov. Stai acasă, propuse el, după ce luă o îmbucătură. Eu am să dau o raită prin zonă. Puștiul ar recunoaște zgomotul mașinii tale de la un kilometru depărtare.

- Asta nu mi-a dat prin gând. Ai absolută dreptate.

Fără tragere de inimă, Millard puse jos jumătatea de briosă rămasă și se șterse la gură cu un șervețel.

- Păi, cred că e vremea s-o iau din loc.

Ea încuviință, entuziasmată, mai să-l împingă afară pe ușă.

Se încălzise în mașină când conducea pe Boulder Road, către oraș. Luă lanterna de sub bancheta sa și o puse pe cea de alături; aprinse faza lungă pe toată panta dealului. Când trecu podul peste râu, chiar înainte de periferia orașului, ceasul de pe bord arăta ora 12:55 a.m. Se hotărî s-o ia spre autostradă, deși bănuia că băiatul se ascunsese de mult. Cel puțin, Millard putea să-i spună cinstit lui Sidney că încercase. Abia după ce ajunse pe autostradă, îi veni o altă idee. Fabrica de cherestea și Uzina de Îngrășămințe Lipman transportau încă marfa pe calea ferată. Își amintea șuieratul marfarelor în primele ore ale multor dimineți. Se uită la ceasul de bord: 1:20. Oare puștiul cunoștea orarul marfarelor? Doar petrecuse atâta timp pe afară, înainte de a fi arestat. Cu siguranță, auzise limpede fluieratul trenurilor.

Millard încercui zona de nord-est a orașului. La capătul Digby Street, intră pe o alee de pietriș; mașina trepidă, avansând către depou. Dacă trenul ar fi ajuns deja în seara aceea, l-ar fi auzit. Traversă câteva șine de cale ferată până ajunse într-o zonă cu iarbă și tufișuri ce mărginea poalele Sparrow Hill. Acolo se termina drumul pietruit. La vreo sută de metri depărtare era un șir de vagoane răzleț, tras pe o șină lăaturalnică. Millard întoarse mașina, măturând terenul accidentat cu farurile. Nici un semn de viață. Reuși să-și direcționeze mașina către un pâlț de pomi, săltând ca un cowboy la rodeo, până intră cu botul atât de adânc într-un șanț, încât își zgârie bara de protecție din crom. Fir-ar să fie! Nu se cuvenea să se poarte astfel cu un automobil clasic! Nu-l zgâriase niciodată până atunci.

Fluieratul trenului îl surprinse. Își coborî geamul și ascultă. Trenul părea să se apropie dinspre fabrica de cherestea Bodle, aflată în sudul orașului. Nu era timp de pierdut. Opri motorul, scoase cheile din contact și coborî din mașină, cu lanterna în mână.

– Tyson! strigă el. Tyson Walker! Vreau să-ți vorbesc!

Ca răspuns primi doar un nou fluierat al trenului. Millard mătură atent zona cu raza lanternei, îndreptând-o mereu spre pâlcul de copaci. Acolo trebuie că era băiatul. Ascuns, dar destul de aproape de calea ferată încât să prindă un tren care trecea.

Își îndreptă lanterna spre posibile ascunzători, tufișuri de afin și ferigi. Din pricina zgomotului trenului care se apropia, simțea cum îi vibrează tălpile pantofilor.

– Tyson! Haide, băiete! Hai să stăm de vorbă de la om la om!

Înțelese că striga de unul singur, în noapte, nimic mai mult. Stinse lanterna și se rezemă de un copac, în timp ce trenul marfar intră cu viteză redusă în curtea depoului, luminând puternic șinele cu farurile.

Auzi un foșnet în frunziș, la aproape douăzeci de metri distanță. Poate era un animal. Rămase nemișcat. Apoi zări o umbră, furișându-se în lumina slabă. Silueta gârbovită a băiatului, cu un bagaj voluminos în spinare. Tyson privi în ambele direcții, se opri și așteptă. Apoi acționă, luând-o la goană spre calea ferată. Millard îl urmă, fără să-i pese de genunchii săi înțepeniți.

– Așteaptă! strigă el.

Tyson întoarse capul îndărăt, auzind vocea lui Millard, apoi se uită din nou spre tren. Merse alături de el, în ritm alert, până găsi ceva de care să se agățe, la capătul din spate. Alți câțiva pași și făcu un salt vertical; flutură puțin din picioare până găsi o traversă de metal ca punct de sprijin. Millard îl prinse din urmă, recunoscător pentru faptul că trenul încetinisese.

– Ai să îngheți de tot pe chestia aia! strigă el.

– M-am să pătesc nimic! răcni Ty, ca să fie auzit. Lasă-mă în pace, moș inut!

Până aici! Millard întinse un braț lung și îl apucă pe puști de un crac al pantalonilor. Tyson încercă să se scuture, prin lovituri violente cu picioarul, dar Millard ținea strâns pantalonul. Tyson se agăță de o scară prinsă pe o latură a vagonului, luptându-se cu rucsacul și sacul de dormit pe care le căra în spate. Deodată dădu drumul scării și se prăvăli.

Instinctiv, Millard se prinse de o bară metalică și se aruncă pe o treap-

tă mai joasă a scării, cu o forță care îl uimi. Se lipi de picioarele băiatului, susținând pe umeri povara din spinarea lui Tyson, până când el apucă din nou scara. Cu mișcări abile, Millard reuși să urce până la nivelul puștiului.

– Poți fugi din oraș, îi vorbi el la ureche, dar nu poți fugi de propriile tale belele. Crezi că șeriful are să te uite? Dacă iei trenul ăsta, ar fi bine să nu te mai întorci niciodată.

– Ce-ți pasă ce fac? strigă Tyson.

– Îmi pasă de mama ta, haimana egoistă! Îți aduci aminte de ea? Ți-a șters nasul mucus și te-a ținut de cap când vomai!

– Taci!

Vagonul se apropia de zona puternic luminată din incinta depoului.

– Hai, băiete, să ne dăm jos din trenul ăsta care nu duce nicăieri! strigă Millard, apoi se desprinsese de trupul lui Tyson și începu să coboare scara.

Băiatul privi nesigur în jur, agățat de tren.

– Du-te dracului! strigă el în cele din urmă, încercând să urce mai sus.

Dar până să mai urce o treaptă, Millard îl trase înapoi. Băiatul se clătina. Millard îl apucă, împinse din picioare și îl îndepărtă de tren. Lovi cu umărul un smoc de iarbă; se rostogoli, așa cum învățase să cadă în armată. Îl auzi pe băiat țipând. Îl cuprinse groaza. Sări în picioare. Puștiul zăcea grămadă lângă șine, cu tot cu bagaje.

– O, Doamne! strigă el, înaintând anevoie spre Tyson. Tyson! Ești teafăr, băiatule? întrebă el, îngenunchind lângă el.

– Nebun bătrân! Vrei să mă omori? Lasă-mă în pace! strigă Tyson și-l împinse pe Millard.

Millard apucă o curea a rucsacului, care alunecă din spatele băiatului, iar bătrânul îl aruncă cât colo. Tyson se repezi să-l recupereze, dar Millard îl apucă de partea din față a hainei.

– N-am de gând să te las singur. Rămân lipit de tine ca ghimpele de porcul spinos. Ce părere ai de chestia asta?

Tyson încercă să se smulgă din strânsoare, dar Millard era mai înalt, iar asta îi fu de folos. Îl trânti pe băiatul cel subțirel la pământ și-l întinse lat în cinci secunde. Era la fel de uimit de ceea ce făcuse cum era, probabil, și puștiul. Era uimitor ce putea face un antrenor bătrân de lupte, odată ce-și părasea fotoliul.

Ceea ce-l uimea și mai tare era faptul că Tyson plângea. Își întorsese fața, în timp ce hohotele furioase de plâns îi țâșneau din gât. Millard slăbi cu blândețe strânsoarea și, de astă dată, Tyson nu mai încercă să scape.

Rămase acolo, cu fața lipită de pământ, și plângea de parcă nu avea nici o speranță pe lume.

Bătrânul vru să-i atingă părul, să-l șteargă pe obrazul umed, dar ceva îl împiedică. Așteptă ca spatele și umerii lui Tyson să nu mai fie scuturați de plâns. În sfârșit, hohotele se domoliră și puștiul rămase nemișcat.

– Haide, băiete, spuse el, punându-o o mână pe umeri. Hai acasă.

Sâmbătă de dimineață, un plafon de nori pestriți, cenușii, se întinse peste dealuri. Sidney privea pe fereastra dormitorului său, cu o ceașcă de ceai din zmeură în mână, întrebându-se dacă meciul de juniori al lui Jack avea să fie anulat, în caz de ploaie. Atunci s-ar fi contramandat și întâlnirea lor? Pe vremuri, l-ar fi sunat. Dar acum, era o situație diferită. Jack era diferit. Puțin distant. Poate, avea alte variante și se străduia să le mențină.

O porni pe hol, încă în halat de baie. Fetele mai puteau dormi o vreme, dar trebuia să-l trezească pe Ty. Intră ușor în camera lui și se așeză pe marginea patului său.

– 'Neața, Ty, șopti ea. O sâmbătă fericită! Ofițerul Estrada va fi aici în patruzeci și cinci de minute.

El mormăi.

– Ouă și pâine prăjită?

– Bine, murmură el.

Se duse în bucătărie și începu să spargă ouă într-un bol. Discuțiile ei cu Ty curgeau la fel de ușor ca lava răcită, de când îl adusese Millard acasă, în zorii zilei de joi. El intrase în casă cu capul în pământ și se dusese direct în camera lui. Nici „Iartă-mă, mamă“, nici o explicație. Întregul lui plan idiot sau lipsa unuia o îngrijora. Refuza să creadă că fiu-său îl moștenește genetic pe tatăl lui – că fusese cumva programat să-i fie un urmaș mincinos și hoț. Totuși, Ty arăta toate aceste semne.

Nu-l întrebase despre banii și bijuteriile lipsă până joi seară. Fusese încă o seară nefericită. În primul rând, Millard o informase că Ty nu deschisese încă nici o carte. În schimb, dormise aproape toată ziua pe canapea. Ea deschisese discuția abia după cină.

– De ce mi-ai furat lucrurile, Ty?

– N-am furat nimic, răspunsese el, îngustându-și ochii.

– Foarte ciudat. La începutul săptămânii, bijuteriile mele erau în casele lor. Pe urmă, în seara în care te-ai furișat afară pe geamul camerei tale,

toate au dispărut. Chiar și banii din cutia mea secretă. Mi-a trebuit multă vreme ca să-i economisesc, Ty.

El se înfuriase.

– Nu ți-am luat nici bijuteriile alea idioate, nici altceva! Mă crezi sau nu, e treaba ta.

Sidney lăie pâinea integrală și puse două felii în toaster. Apoi, strigă:

– Tyson! Micul dejun e gata.

El nu apărui; ea reveni în camera lui și îl găsi dormind buștean.

– Hei! Vine șeriful în douăzeci de minute.

De astă dată, el se ridică, frecându-se la ochi. Ea se duse în camera ei și scoase niște haine din dulap, dar înainte de a le îmbrăca, auzi un ciocănit în ușa de la intrare.

– Tyson, deschizi tu?

– Sunt în baie, strigă el.

– Of, Doamne! exclamă ea.

Își puse în grabă capotul, îl înfășură pe trup și se repezi spre ușă. Se uită pe vizor. Ofițerul Estrada. Îi deschise încet ușa, încruntată.

– Ați venit devreme, spuse ea.

– Tyson e gata? întrebă el, privindu-și ceasul.

– Nu tocmai, răspunse ea și ezită înainte de a deschide larg ușa. Nu doriți să intrați? Se pregătește.

Ofițerul dădu din cap și intră timid. Arăta foarte diferit în blugi, în locul uniformei rigide. Părea un bărbat obișnuit – însă cu bicepsi proeminenți ce se profilau pe sub mânecile tricoului. Felul în care o privi o făcu să-și strângă marginile capotului la piept.

– Așezați-vă. Încerc să-l grăbesc pe Ty.

Așezat pe pat, Ty își lega șireturile la pantofi.

– Du-te și mănâncă-ți ouăle, îl îndemnă ea. Nu-l lăsa pe omul ăla să te aștepte.

Sidney o porni grăbită pe hol. Trase niște jeanși și un tricou cu mâneci lungi pe ea și își trecu pieptănul prin păr. Când reveni în bucătărie, Ty era în picioare, lângă chiuvetă, devorând un ou și o felie de toast. Sidney îi spuse ofițerului din camera de zi:

– Scuze pentru așteptare. E aproape gata.

– Mulțumesc, răspunse el, relaxat. Nu e nici o grabă. Doar că pare să vină ploaia. O să lucrăm afară.

– Lucrați împreună cu el? Asta face parte din atribuțiile dumneavoastră?

El scutură din cap.

- Nu, de fapt, azi am zi liberă.

Sidney fu uimită de răspuns.

- Zi liberă? N-ar fi trebuit să fiți cu familia, să lansați un zmeu sau așa ceva?

El schiță un zâmbet.

- Azi mă duc pe la tatăl meu. Am renunțat să lansez zmeie. Sunt prea mulți copaci pe aici.

- E adevărat. Înțeleg că proiectul lui Ty constă în construirea unei rampe pentru cărucioare cu roțile, zise ea, într-o doară.

Sidney observă o tresărire pe fața polițistului când apărură Ty în cameră.

- Da, e pentru o femeie infirmă care locuiește pe Digby Street. Cea care a fost jefuită de curând.

Vorbele lui își atinseră țința. Ty îi aruncă o privire înghețată.

Ofițerul Estrada se ridică în picioare.

- E timpul s-o luăm din loc.

Sidney își simți bătaile inimii pulsând în urechi. O femeie infirmă! Estrada era încă incredințat că Ty era vinovat pentru acel furt; acum, ea avea motive să creadă că el avea dreptate.

- Unde mai exact, pe strada Digby? Aș vrea să-i aduc lui Ty de mâncare, la prânz.

Polițistul o privi pieziș.

- E o casă roz, la numărul 2128, pe Digby. E o moară mică de vânt în curte.

- Cât o să dureze? întrebă Tyson, când ieșiră din casă.

- Am să te informez, replică polițistul pe un ton aspru, arătând din cap spre mașină. Urcă!

Tyson îi răspunse cu o căutătură furioasă. Estrada îi aruncă o privire lui Sidney, rămasă în tindă, o salută dintr-o mișcare scurtă a capului, apoi se așeză la volan și trânti portiera mașinii.

Rebecca și Sissy se numiră din proprie inițiativă majorete la meciul de fotbal pentru juniori. Rebecca avea deja pampoane; Sissy își exersa zgomotos rolul în mașină, pe bancheta din spate, cu două pământufuri de șters praful din pene colorate. După o repriză de strănutat, Sidney o rugă să nu le mai scuture până aveau să ajungă la stadion, unde urmau să-l întâlnească pe Jack.

- De ce trebuie să-i ducem prânzul lui Ty, mami? Trebuia să și-l luat singur.

- Să și-l fi luat, o corectă Sidney.

Sissy avea dreptate. Ty era destul de mare încât să-și poarte singur de grijă. Trebuia să-l lase.

Ajunseră pe strada Digby. Casa era ușor de reperat, singura de culoare roz din zonă. Sidney opri pe aleea garajului; Tyson și ofițerul Estrada o priviră din tindă, unde lucrau.

- Durează doar un minut, fetelor. Așteptați-mă aici, vă rog.

Se îndreptă spre ei.

- Cum merge, băieți?

- Bine, veni răspunsul.

Păreau așa entuziasmați s-o vadă, de parcă era un nor de ploaie.

- Uite-ți masa de prânz, Ty, spuse ea, apoi i se adreseă polițistului: la ce oră să-l aștept acasă?

- Pe la trei, zise el, ștergându-și rumegușul de pe frunte.

Ușa casei se deschise.

- Bună ziua.

Sidney văzu în prag o femeie căruntă, cu un aspect plăcut.

- O, bună ziua! Sunt Sidney Walker, spuse ea și îi întinse mâna femeii, apoi făcu un semn către fiul ei. Sunt mama lui Tyson.

- Îmi cer scuze, răspunse femeia, dar trebuie să mă sprijin cu mâinile de ușă. Sunt Amilia. Amilia Vargas. Vă rog, intrați.

Polițistul puffăi, vizibil indispus.

- Mă așteaptă fetele mele în mașină. Am trecut doar ca să-i aduc prânzul lui Ty.

Amilia îi întorsese deja spatele, lăsând ușa deschisă; apucase mânerul unui cadru cu roțile și înaintă cu mers târșăit în casă. Sidney privi peste umăr. Mașina trepida, înăuntru se scuturau cu frenezie pampoane și pămăfuri de șters praful. O urmă pe Amilia în casă.

- Ia loc, ia loc, o invită Amilia, dându-și drumul într-un fotoliu maro, înconjurat de coșuri cu reviste și cărți. Probabil că nu aveți timp să beți un ceai.

Purta niște blugi și o cămașă bărbătească. Sidney îi zâmbi femeii cu bujori în obraji.

- Nu, îmi duc fetele la un meci de fotbal pentru juniori. Ne întâlnim cu un prieten care antrenează echipa.

Privi în jur, la încăperea mobilată modest. De ce ar fi ales un hoț tocmai casa asta?

- Amilia, înțeleg că ai fost jefuită.

- Acum câteva săptămâni.

- Ofițerul Estrada crede că fiul meu, Tyson, e autorul. Sunt sigură că de aceea l-a adus aici.

- Da, așa susține. Alex vrea ca băiatului să-i pară foarte rău pentru asta, zise femeia și chicoti. Mă ocrotește foarte mult.

- Alex? Ești rudă cu ofițerul Estrada?

De afară răzbătea răpăitul ciocanelor.

- Nu suntem chiar rude. Tatăl lui locuiește alături. Rosa Estrada a murit de cancer când Alex avea opt ani. Mi-a fost cea mai bună prietenă. Eram tot timpul ba la ea, ba la mine.

Sidney fusese îngrijorată la început. Asta era femeia pe care ar fi jefuit-o Ty. Afară, în tindă, zburau scântei dușmănoase, dar femeia asta îi slârnea curiozitatea. Se ridică, privind pe fereastră.

Alex Estrada se uită în sus și ochii li se întâlniră. El își întoarse privirea, iar în acel moment, ciocanul i se abătu pe degetul mare. Se auzi o lungă înjurătură. Sidney chicoti involuntar. Se răsuci spre gazda ei, ducând mâna la gură ca să-și înăbușe râsul. Amilia ridică din sprâncene. Sidney râse fătîș.

- Scuze. Ofițerul - Alex tocmai și-a nimerit un deget cu ciocanul.

- Chiar așa? întrebă femeia, amuzată. Cred că trebuie să-i dau niște ciocolată. Asta-i tot ce-i trebuia ca să-și trateze loviturile, explică ea, apoi scotoci într-un coș de lângă fotoliu și scoase o mână de bomboane învelite în ciocolată, pe care i le întinse lui Sidney. Spune-le băieților că Amilia decretează pauză de prânz.

- Amilia, aș putea să te mai vizitez?

- Mi-ar plăcea, răspunse ea și zâmbi. Data viitoare, să mă anunți dinainte, am să-ți pregătesc niște tamales.

Ajunsa afară, Sidney observă uimită că sunetul loviturilor de ciocan erau acum produs doar de Tyson. Încerca să dubleze ritmul poliștului, un-doi, un-doi. Sydney zâmbi și coborî scările, spre Alex, întinzându-i bomboanele de ciocolată.

- Astea sunt pentru bubă, zise ea, străduindu-se să afișeze o mină serioasă. Amilia a spus că e ora mesei.

Alex Estrada o studie. O văzuse râzând; era sigură.

- Îmi închipui ce a mai spus Amilia.
- Sidney îi puse bomboanele în palmă.
- N-am să spun nimănui.

La jumătatea meciului, începu să plouă torențial, de parcă din cer cădea o pădure de sulite. Jack suflă în fluier și toți micuții jucători de pe teren o zbughiră spre parcare. Sidney și fetele se ridicară de pe micile scaune pliante și, râzând, se repeziră împreună cu mulțimea spre mașini, la adăpost de ploaie.

Fetele se cocoară pe bancheta din spate, în mașina ei. Sidney își ațintise privirea pe parbriz, încercând să-l zărească pe Jack prin șuvoaiile de apă. Fetele arătau ca niște pisici îmbăiate. Sidney trase oglinda retrovizoare, ca să-și examineze înfățișarea. Rimelul îi cursese, iar părul era lipit de cap și închis la culoare.

Ciocăniturile din geam o făcură să tresară. Apa șiroia pe fața lui Jake. Ea lăsa geamul în jos.

- Bună, spuse el. Noi mergem la pizzerie, la Jimmy's. Vreți să mergem cu mașina mea?

Ea își aduse aminte că Ty urma să ajungă acasă pe la ora trei.

- Ne vedem acolo.

Îi urmă mașina de teren pe distanța de trei străzi, până la Jimmy's Piza. Parcară în spate, se năpustiră înăuntru și se îndreptară ținută spre șemineul circular din centrul restaurantului. Sidney își scoase geaca.

- Fetelor, agățați-vă hainele în cuier, să se usuce. Revin imediat, îi zise lui Jack și îi zâmbi.

La toaletă, se pieptănă și se rujă. Când se întoarse la masă, observă că Jack îi păstrase un scaun liber lângă el. Restaurantul zumzăia de vocile copiilor, a căror bună dispoziție nu fusese inundată de ploaie.

Jack zâmbi către ea. Își tunsese recent părul blond, avea un aer sportiv.

- Am comandat pizza vegetariană pentru tine și fete. Nu-mi vine să cred cât au crescut. Lui Sissy îi căzuseră dinții din față când am văzut-o ultima oară.

Sissy și Rebecca se roteau în fața focului din cămin ca doi pui la rotisor.

- Are aproape opt ani acum; Becca are zece.

- Cum se descurcă la fotbal?

- Sissy e foarte bună. Nu se teme de nimic. Becca ar putea fi mai bună dacă n-ar avea grija că se umple de noroi.

– Asta nu e bine, zise el, încruntându-se.

– Ei, nu te agita așa. Există și altele în viață, pe lângă sport. Nu mă interesează ca fetele mele să fie campioane. Îmi pasă doar ca ele să se simtă bine.

– N-ai spirit de competiție, constată el, scuturând din cap.

Nu era un compliment. De la teighea se strigă un număr.

– Nouăsprezece, asta e comanda noastră... Nu e totul să câștigi, dar dacă nu încerci, ești perdant, spuse el, apoi se aplecă și îi repetă cuvântul șoptit, la ureche: perdant.

Ea râse și îl plesni peste braț. Era tare ca un buștean.

– Ce-ar fi să aduci pizza până nu se răcește?

Ce fel minunat de a petrece o sâmbătă după amiază ploioasă, gândi Sidney și își propu picioarele de căminul din cărămidă. Oare de ce întârzia Jack? Se ridică și se uită dincolo de jardiniere cu ferigi din spatele ei. Jack era încă la teighea, cu două pizze în mâini, discutând cu o femeie tânără. Sidney avu un sentiment neplăcut. Femeia era toată numai un zâmbet și îl atingea mereu pe braț. Sidney îi studie fața. Era cu totul implicat în conversație, nu doar de formă; nu-i aruncă nici o privire lui Sidney.

Sidney nu mai suportă să asiste la scenă. Se întoarce la masă și răspunde fluturării din mână a Rebeccăi, așezată la o altă masă, cu sora ei și alți copii. Era oare o întâlnire romantică? Nu-și putea da seama. Jack era probabil visul oricărei mămici celibatate. Oare câte mai erau în localul acela, dornice să guste o felie de pizza din cutia lui?

Se sculă și privi din nou; lânăra întindea tocmai mâna și îl atinge pe braț. Sidney îi citi de pe buze: „Sună-mă!“ Îl văzu pe Jack încuviințând discret din cap. Schiță un salut cu mâna, apoi se îndepărtă de ea.

CAPITOLUL ȘAPTE

Luni dimineață, Ty sosi cărând o oală electrică plină de tocană cu chili, pregătită de mama lui. Își lăsa rucsacul pe canapea și intra în bucătărie, să bage oala în priză.

– Cred că am să-ți stau pe cap până pe la opt jumate, anunță el. Mama trebuie să meargă în seara asta la ședința cu părinții, la școală.

– Știu, zise Millard, care ședea în fotoliul său, cu ziarul *County Herald*. Mi-a spus săptămâna trecută. Am văzut un bărbat care le aducea pe surorile tale acasă, sâmbăta trecută. Era tatăl tău?

– Nu, răspunse băiatul, pe un ton amar. Era Jack, un fost iubit de-al mamei. Cred că s-au întâlnit la Jimmy's fiindcă ploaia a întrerupt meciul. E antrenor la fotbal de juniori. Oricum, mama a trebuit să se întoarcă acasă pentru mine, dar Jack le-a dus pe Sissy și pe Becca să joace popice.

– O, e un tip de treabă?

– Cred că e în regulă, răspunse Ty, își scoase pantofii și se trânti pe canapea. Dar e obsedat de sport, numai asta-l interesează.

Millard își potrivi ochelarii pe nas.

– Cum a decurs prima zi de lucru la proiectul tău comunitar?

– Șeriful ăla prost m-a pus să muncesc în ploaie, se plânse puștiul și se întinse pe spate, cu ochii ațintiți spre tavan și cu mâinile sub cap.

– Pe potopul ăla? se miră Millard și se înfioră fără să vrea.

– Estrada e un nemernic. Mă urăște.

– De ce crezi asta?

– Zice că am furat inelul de cununie al bătrânei ăleia, un fel de prietenă apropiată de familie care de-abia poate să meargă.

– Păi, ai luat inelul acela?

- Nu! exclamă Ty ridicându-se în capul oaselor, cu o privire jalnică. Nimeni nu mă crede, dar n-am luat nici bijuteriile ei, nici pe ale mamei, mărturisi el, iar fața i se întunecă. De asta trebuie să plec. Toată lumea o să mă condamne, toată viața mea, pentru tot ceea ce are să se întâmple de acum înainte.

Millard fu impresionat de ceva anume din figura băiatului, din vocea lui. Împotriva oricărei logici, simți că Tyson era sincer.

- Dar banii mamei tale?

Tyson scutură din cap.

- Dacă voiam să-i fur banii, aș fi făcut-o demult. M-am prins cum se deschide cutiuța aia idioată pe când aveam opt ani. Părea un comentariu cinstit, gândi Millard, iar privirea îi căzu pe ceas. Opt cincizeci și cinci. La naiba! Sări în picioare.

- Ajută-mă, fiule. Rita trebuie să vină în cinci minute! Trebuie s-o fac să creadă că am mâncat toată săptămâna din felurile mizerabile, congelate, pe care mi le-a adus!

Tyson veni după el în bucătărie.

- Ce vrei să fac?

Millard scotea în grabă cutiile de plastic din frigider.

- Aruncă toate astea la gunoi. Eu am să clătesc cutiile.

Tyson trase containerul de gunoi și începu să-l umple cu bulgări de broccoli și cărămizi de tocană din cutiile de plastic. Millard smulse o cutie din mâna lui Tyson și o puse la loc în frigider.

- Nu și terciul de fructe! O să intre la bănuiele.

Chiar în momentul în care mașina Ritei intra pe aleea garajului, Millard se așează în fotoliu și luă ziarul.

- Ce-ar fi să scoți și tu niște cărți din rucsac și să pari ocupat?

Rita intră zorită și închise ușa în urma ei cu piciorul. Millard se ridică, s-o ajute.

- Dă-mi pungile alea, se oferi el.

Ea îi aruncă o privire încruntată lui Tyson, care ședea cu spatele, la masa din sufragerie, cu o carte deschisă în față.

- Bună, tată. Ce e cu mirosul ăsta?

Urmă aroma până în bucătărie și deschise capacul oalei electrice. Scoase o lingură din sertar, gustă și puse capacul de sticlă la loc, clătănând încet din cap.

- Femeia aia încearcă să te omoare? Prea multe condimente pentru

un om de vârsta ta, constată ea și închise ușa bucătăriei. Cum merge? șopti ea.

– Bine, bine, răspunse el, scoțând dintr-o sacoșă noua provizie din resturi congelate de mâncare.

– Ai avut probleme cu el?

Îi reveni în minte scena de miercurea trecută, la depoul de cale ferată. Millard își aminti groaza simțită când se desprinsese împreună cu Ty de trenul aflat în mișcare.

– Nici o problemă, doar că trebuie să-l motivez să învețe.

Buzele Ritei se uniră, exprimând nemulțumirea.

– Fii cu ochii pe el, tată. Crede-mă, există mulți oameni puși pe înșelăciuni. Femeia aia, Sidney, locuiește într-o casă-rulotă; conduce o rablă de mașină; nu-și poate stăpâni copiii. Se uită pe fereastră la casa ta frumoasă și e ca și cum s-ar uita direct în contul tău bancar. Nu ți-a cerut încă bani?

Millard își lăsa dezamăgit capul în pământ. Se așeză la măsuta de bucătărie pentru două persoane. O educase să gândească astfel? Cu siguranță, nu moștenise atitudinea aceea suspicioasă și critică de la mama ei. Molly avea câte o vorbă bună chiar și despre un criminal. Poate că pe el îl moștenise Rita.

Rita îi interpretează greșit tăcerea.

– Of, tată, i-ai dat bani, nu-i așa? întrebă ea, oflă și se sprijini cu mâinile pe bufetul din bucătărie. Dan și cu mine credem că ar fi o idee bună să stăm toți trei de vorbă despre situația ta financiară. Doamne ferește, dacă ți s-ar întâmpla ceva – dacă sănătatea sau starea ta mentală s-ar deteriora...

Evident, fiică-sa credea că, deja, capacitatea lui mentală se deteriorase. Nu-i dădu una din replicile lui obișnuite. Așteptă, știind că adevărul va ieși la iveală, dacă o lăsa să vorbească.

– Ar trebui să fii reprezentanta ta legală, tată.

Își examinează mâinile cu degete lungi, ridate, întinse pe masă. Era vorba despre banii lui.

Rita era îngrozită la gândul că i-ar putea pierde. Hotărâse că zilele lui erau numărate, așa că își făcuse planuri în consecință.

Se ridică de la masă.

– Cutiile tale de plastic sunt în mașina de spălat vase. Sâmbătă mă duc la piață. Nu te osteni să-mi aduci ceva săptămâna viitoare.

După plecarea Ritei, Millard se așeză în fotoliu, cu jocul de cuvinte în-

crucișate în poală. Ea încă îl dăscălea, când o condusesese la ușă, nervoasă și descumpănită de tăcerea lui sumbră. Și el era descumpănit. Să fi avut ea dreptate? Devenise contul lui mai prețios decât el însuși?

- Ce ți-a spus?

Vocea lui Tyson îl surprinse. Băiatul nu se mai afla la masa din sufragerie, ci era întins pe burtă pe canapea; își balansa un braț, ca să deschidă o carte de pe jos.

- De ce mă întrebi?

- Fiindcă nu faci decât să stai acolo. Ești trist sau furios?

Millard se pomeni râzând.

- Puțin din amândouă. Cred că mai degrabă trist.

Puștiul dădu din cap, în semn că-l înțelege. Rămaseră cufundați într-o tăcere respectuoasă aproape un minut, simțindu-se cumva de aceeași parte a baricadei.

- Ce citești acolo?

- Poezie. O prostie! Trebuie să aleg una care-mi place și să inventez ceva asemănător. Dar nu-mi place nici una. Toate sunt despre iubire.

Millard închise ochii și își sprijini capul pe spătar. Oare mai putea recita? Primul vers îi veni în minte, apoi, următoarele.

*Sunt făptuite lucruri ciudate în soarele de miezul nopții
De către cei ce trudesc pentru galbeni;
Căile Arcticii au legende tainice
Care îți îngheață sângele în vine;
Luminile Nordului au văzut priveliști stranii,
Însă cea mai stranie pe care au văzut-o vreodată
A fost noaptea aceea, la malul lacului Lebarge
Când l-am incinerat pe Sam McGee.*

Millard se opri și observă că ochii băiatului erau pironiți asupra lui.

- E începutul unei poezii scrise de un om pe nume Robert Service. A scris multe și le-a adunat într-o carte numită *The Spell of the Yukon* (*Vraja din Yukon*).

- Spune-o mai departe.

Millard își frecă gânditor bărbia.

- Mi-aș dori să mi-o pot aminti pe toată. Am cartea pe aici, pe undeva, zise el, iar privirea i se opri la ceas. Ia te uită! E aproape ora prânzului și

nici n-am apucat să rezolv cuvintele încrucișate. Poate vrei să mănânci ceva, adăugă el, deschizându-și ziarul.

Ty se ridică și se întinse, apoi o porni către bucătărie.

- Vrei să-ți aduc niște tocană cu chili?

Millard se uită la el, surprins de ofertă. Dezgheț de primăvară. Gheața începuse să se topească în noaptea în care se luptase cu băiatul, în curtea depoului.

- Da, aș vrea, răspunse el. Ce-ar fi să prăjești tu două felii din pâinea de la mama ta, iar eu o să caut cartea aia.

După cina din seara aceea, Millard duse gunoiul afară și aruncă sacul într-un container din spatele tindei. Temperatura scăzuse la zero grade, iar stelele străluceau pe cerul negru asemenea unor cristale de gheață. O bufniță strigă din pădure.

Millard duse palmele căuș la gură și mimă sunetul. Câteva clipe mai târziu, bufnița îi răspunse. Millard urcă până la ușa din spate.

- Hei, Tyson, vino puțin până aici.

Puștiul veni în tindă, tremurând.

- Care-i treaba?

- Ascultă, îl îndemnă Millard și imită din nou strigătul bufniței; răspunsul veni din întuneric, de astă dată, mai aproape. Vine încoace. Acum e în mijlocul pășunii, probabil, în arțarul acela singuratic.

- Mai fă-o o dată.

Millard se conformă. De astă dată, auziră fâlfâitul și văzură aripile mari, albe, scăldate în lumina lunii. Bufnița se opri în molidul aflat în colțul curții din spate.

- Ce tare! exclamă Tyson. Arată-mi cum să fac.

Millard luă mâinile băiatului într-ale lui și formă cu ele un fel de cochilie de melc.

- Ține buzele așa și fluieră din obraji.

Exersară câteva minute, dar sunetul ciudat pe care-l scoase Tyson nu-i era bufniței pe plac. O urmărire cum își lua zborul.

În ciuda frigului, Tyson nu se grăbea să intre în casă. Rămase cu ochii ațintiți pe cerul presărat cu sclipiri, cu brațele strânse în jurul trupului.

- Ai avut un start bun, azi, îl laudă Millard. Două pagini la matematică și începutul unei poezii. Știam că ai să reușești.

- Mulțumesc pentru ajutor, răspunse Tyson, aruncându-i o privire piezișă.

– Oricând. Sunt mândru de tine, fiule, zise Millard, vrăjit și el de cerul înstelat.

De cum rosti vorbele, avu un sentiment neplăcut. Îi spusese vreodată astfel lui Jefferson?

Ty îl privi, iar pe fața lui se așternu o blândețe reținută.

– Și vreau să știi ceva. Poate că sunt un bătrân naiv, dar nu cred că ai furat de la mama ta, nici de la femeia aceea din oraș. Te cred, Tyson. Dumnezeu să ne ajute dacă greșesc.

Ochii băiatului se umeziră.

Sidney flutură din mână spre fiul ei, când el se urcă în mașina de poliție a ofițerului Estrada. Ty fusese gata la timp în dimineata aceea, iar Sidney îl condusesese până afară, înainte ca polițistul să intre în casă. Tocmai când el deschidea portiera, mașina lui Micki intră pe aleea garajului. Ea îl ocoli și își parcă Ford-ul de teren alături. El deschise portiera și dădu să intre în mașină.

– Așteaptă! strigă ea, scoțându-și capul blond pe geam. Înainte s-o luați din loc, am nevoie de mușchii voștri!

Sidney oftă adânc. Coborî fără chef treptele.

– Bună, Sid! strigă Micki și deschise portiera din spate al Ford-ului Expedition, în timp ce Ty și polițistul se apropiau. Soțul meu m-a ajutat să urc asta aici, explică ea. E mai greu decât am crezut. Sunt Micki, prietena lui Sid, i se prezintă ea polițistului.

– Alex Estrada. Ce ai acolo?

– A fost bufetul bunicii mele. Sidney are să mă ajute să-l pictez. Mi-aș dori o temă cu cocoși. N-a mai pictat cocoși, dar e o artistă. I-ai văzut vreo lucrare?

– Dumneata ți-ai pictat mobila din casă? o întrebă Estrada pe Sidney.

– Da, ea le-a pictat pe toate, răspunse Micki.

– Frumoasă treabă, remarcă el, fără să zâmbească.

Își susleacă mânecele, apoi ridică și trase bufetul spre el.

– Eu îl trag afară. Tu apuci celălalt capăt, îl instrui el pe Tyson.

Sidney îl supraveghe pe Ty săltând un capăt al bufetului masiv.

– Unde să-l punem? întrebă Estrada.

Sidney ar fi preferat să lucreze la el în tindă, dar nu voia ca ei să care mobila atât de departe.

– N-o să plouă, puneți-l aici, în curte.

Ty gemu când așeză capătul bufetului lângă aleea principală.

– Mulțumesc, băieți, spuse Micki.

Estrada se uită spre Ty.

– În regulă, hai să mergem, spuse, și o porni spre mașină, urmat de Tyson.

– Am să-l aduc eu azi acasă, strigă Sidney în urma lor. La ce oră?

– La ora trei, răspunse polițistul, se urcă în mașină și o luă spre șosea.

– Măi, să fie! exclamă Micki. E superb tipul! Am observat că nu poartă verighetă.

– Asta-i bună! Nu-mi vine să cred că te gândești la așa ceva. E un nemernic, e ascuns și înverșunat. Nu știi ce problemă are, în orice caz, e mai gravă decât antipatia lui față de Ty.

– Ai mai primit vreun semn de viață de la Jack?

– M-a sunat aseară, l-am invitat pentru duminică, să ne uităm la un meci de fotbal. Am vorbit mult, a fost tare drăguț. Simt că se deschide față de mine, capătă din nou încredere.

– Dar încă nu te-a sărutat.

– Nici măcar nu m-a luat de mână. M-am gândit să-mi lipesc o felie de salam pepperoni pe frunte ca să grăbesc apropierea dintre noi.

Micki chicoti.

– Dă-i timp. Dacă e să se întâmple, o să se întâmple. Unde sunt fetele?

– La fotbal, dimineața, și la patinoar în Dunbar, după-amiaza. Le-a luat Gena Denton. E ziua lui Kayley.

Sidney sorbi peisajul din priviri: munții verzi-albăstrui și frunzele de toamnă viu colorate, pe fundalul cerului limpede și albastru. Toamna era dintotdeauna anotimpul ei preferat. O cuprinsese un val de bucurie.

– Ura! E sâmbătă! Fără treabă, fără copii, fără polițist antipatic. Doar noi două, amico! Ce zici de o cană cu cidru?

Aduseră o tavă cu cidru și pâine cu dovleac feliată în tindă și o așezară pe una din trepte. Micki vopsi bufetul uzat de stejar cu vopsea verde, iar Sidney pictă de probă niște cocoși pe o bucată de lemn, cu culori acrilice.

– E nevoie de două straturi? întrebă Micki, cu pensula în mână.

– Nu, lasă-l să se usuce. O să dăm un strat de lac după ce pictez cocoșii.

Peste drum, Millard Bradbury se ivi în prag. Făcu semn cu mâna, deschise poarta și se îndreptă spre cuția lui de scrisori.

– Mavis n-a trecut încă pe aici, Millard! îi strigă Sidney, se ridică și se duse până la marginea drumului. Cam întârzie sâmbăta.

- În regulă, răspunse el. Am să-mi verific poșta când mă întorc.

- Profiți de ziua ta liberă?

- Da, mă duc la cumpărături, la Graber's. Ai nevoie de ceva?

Între ei, pe șosea trecu în viteză o mașină cu un motor zgomotos. Sidney o așteptă să dispară după curbă.

- Nu, dar îți mulțumesc că ai întrebat.

Millard salută din cap și se îndreptă spre garaj. Oare se obișnuise cu singurătatea? Când îi pomenea de soția lui, Sidney avea senzația că el nu-i acceptase dispariția.

- Hei, Millard! N-ai vrea să vii mâine după-amiază pe aici, să ne uităm împreună la meciul cu Seahawks?

Bătrânul rămase ținut pe loc. Sidney înțelese că el cântărea noua situație.

- Păi, cred că aș vrea. Chiar aș vrea. Noi ținem cu Dallas Cowboys, știi?

Sidney nu știa și nici nu-i păsa. Important era faptul că Millard avea să vină.

- Foarte bine. La ora unu!

Puțin după ora prânzului, bufetul din lemn de stejar al lui Micki era împodobit cu un unic cocoș, pictat pe medalionul sculptat central. Curbele bufetului erau ornate cu o coardă de viță-de-vie. Chiar și Sidney admise că lucrarea era o capodoperă.

- Trebuie să plec acum după Ty, spuse ea, uitându-se la ceas.

- Hai să acoperin bufetul cu o prelată, peste noapte. Mâine, îl aduc pe Dennis să-l încarce în mașină și am să-l dau cu lac acasă.

Auziră o mașină ce urca dealul, ambalând motorul: era berlina cu două uși care trecuse mai devreme. Sidney se îngrijoră când vehiculul intră pe aleea de la garajul ei.

- Doamne, nu se poate!

- Să fie asta Dodge? întrebă Micki.

Sidney își privi încordată fostul soț care coborî din mașină, își întinse brațele și picioarele și îi aruncă un zâmbet ștrengăresc.

- Salutare, doamnelor! exclamă el și se îndreptă către ele.

Părea mai subțire ca pe vremuri. Pantalonii negri și mulați erau țiviți cu un fir argintiu. Pe tricoul spălăcit era imprimată o emblemă parțial acoperită de cămașa descheiată pe care bărbatul o purta pe deasupra.

Din fericire, copiii nu erau acasă. Nu-și văzuseră tatăl de peste un an și era bine să nu aibă de-a face cu el.

- Ce cauți aici? întrebă Sidney, sfidătoare.

- Tocmai îmi încheiat un angajament în Seattle. Unde sunt șoriceii mei?

- I-ai ratat. Sunt plecați toată ziua, răspunse ea și se înfioră, observând gheara demonică de culoare albastră ce-i urca spre gât, pe sub tricou; era un nou tatuaj, pe care n-ar fi dorit să-l vadă în întregime. Cred că ar fi cazul să sune data viitoare.

- Mda, răspunse el, aruncând o privire indiferentă peste mobilierul pictat, apoi, către munți. Ah, mi-e dor de locurile astea! zise și trase adânc aer în piept. M-am trezit azi-dimineață, am văzut cerul senin și, ce să vezi, mi-am cârmuit bătrânul Chevrolet în direcția nord! De fapt, nu e al meu. L-am împrumutat de la un amic; eu conduc un Camaro din '69, total refăcut.

- Asta înseamnă că-ți merge bine.

Îi trecu prin minte să-l sune pe șerif. Dodge îi datora destul de mulți bani pentru pensia alimentară încât să-i dea mașina aceea dichisită - dacă exista cu adevărat. Dar mai urgent era să scape de el înainte de-a ajunge să rănească din nou sufletul delicat al lui Tyson.

- Precis pleci în curând din oraș, continuă ea. Unde ai următorul contract?

- De fapt, trupa s-a cam destrămat. Nu ne mai suportam unii pe alții. Am fost nevoit să-i concediez pe toți.

Dacă cineva fusese dat afară din trupă, acela era Dodge. Fără îndoială, devenise dependent de droguri.

- La urma urmei, m-am cam săturat să fiu mereu pe drumuri. M-am gândit că ar fi vremea să mă așez și eu, să-mi fac un rost, zise el și îi lansă un zâmbet afectat. Cred că, de fapt, sunt un familist. M-am hotărât să mă mut înapoi la Ham Bone.

Sidney simți cum îi îngheață sângele în vene.

CAPITOLUL OPT

Sâmbăta senină a lui Sidney se spulberase. În timp ce conducea, vorbele lui Dodge îi răsuna în gând. Ce se alesese de rugăciunile ei? Oare Dumnezeu le auzise? „Cum de-ai permis una ca asta?”

Când ajunse pe strada Digby, motorul începu să dea rateuri. Întârziase deja, dar îi luase ceva timp ca să scape de Dodge. Când copiii aveau să ajungă acasă, tatăl lor nu trebuia să fie acolo. „Hai, mașinușo, te rog!” La două case depărtare de cea a Amilei, motorul își dădu duhul. Mașina alunecă pe strada în pantă, iar ea frână când ajunse în dreptul casei trandafirii. În tindă erau instalați Alex, Amilia și un bărbat mai în vârstă, care purta o pălărie de cowboy. Tyson coborî agale treptele casei.

– Scuze pentru întârziere, spuse ea, ieșind din mașină.

– Te-am așteptat! strigă Amilia, făcându-i cu mâna. Vino aici, la un ceai. Am pregătit tamales pentru toată lumea.

Polițistul nu părea încântat de idee. Sidney îi evită privirea, când se apropie de grup.

– Îți mulțumesc, Amilia, dar...

– Nici nu vreau să aud! Abia am avut timp să schimbăm două vorbe, data trecută, spuse femeia, apoi se uită spre cei doi bărbați. Alex, fii polițicos, fă-le cunoștință!

– Nu mă ocup prea des cu politețuri, replică el. Sidney Walker, el e tatăl meu, Enrique Estrada.

Bătrânul schiță un zâmbet; își săltă pălăria, dezvăluind trăsături chipeșe. De scaunul său era rezemată o chitară. Întinse o mână arsă de soare și ridată.

– *Mucho gusto*, spuse el.

– *El gusto es mio* (plăcerea este de partea mea), răspunse ea, mulțumită că nu învățase de pomană spaniola în liceu, timp de doi ani.

– *Ah, hablas español* (vorbești spaniola), constată el, uitându-se la fiul său, de parcă ar fi primit o veste bună. *¡Y que bonita* (și ce frumoasă)!

Acum, se simți jenată.

– Da, da, foarte drăguță, încuviință Amilia. Am nevoie de ajutorul tău, Sidney, zise ea și își orientă cadrul cu roțile spre ușa deschisă.

Sidney se uită la Ty. O implora din ochi să-l ia cât mai repede de acolo.

– Ty, mă duc s-o ajut pe Amilia, durează foarte puțin.

El își lăasă umerii în jos.

– Mai poți lucra un pic, dacă vrei, propuse polițistul. În felul ăsta, mai adaugi ceva la orele de muncă. Mă duc să mă uit la mașina dumitale, îi spuse el lui Sidney. Apropo, a făcut zgornot când ai tras frâna, e posibil să n-o poți lua din loc, o vreme.

– O, dacă nu te superi...

– Haide, tată, dă-mi o mână de ajutor, zise el și își lăsa brațul de braț, ajutându-l să se ridice.

Ty le urmă pe femeii în casă și cotea spre baie.

La bucătărie, Amilia porni cuptorul.

– N-am vrut să încălzesc clătile înainte să vii. Nu sunt bune uscate.

– Cum te pot ajuta?

– Ia ceainicul din frigider. Am așteptat vizita asta, zise ea, scoțând la iveală două pahare înalte, în care Sidney turnă ceai. Rareori am ocazia să stau de vorbă cu femeii.

Își împinse cadrul în camera de zi și se instalează în fotoliu. Ty apăru pe hol și oști, văzând-o pe Sidney cum îi întinde Amilei un pahar cu ceai.

– Cred că am să mai lucrez puțin, zise el.

– Foarte bine, îi răspunse maică-sa, zâmbind.

– Te chemăm când sunt gata tamales. Sper că-ți plac tamales, Tyson, nu-i așa?

Ty vru să răspundă, dar se opri, făcând ochii mari.

– Vino aici, spuse ea.

El ezită, apoi se apropie, iar Amilia îl mângâie pe obraz.

– Nimeni nu rezistă în fața clătitelor mele. Aroma lor te atrage aici de pe stradă, din pădure. Ce nesăbuită am fost când le-am lăsat la răcit în tin-da din spate, spuse ea, mângâindu-i bărbia cu degetul mare.

El își îndreptă spinarea și făcu câțiva pași îndărăt. Sidney nu înțelegea

ce se întâmplă, dar citi în ochii fiului său că ar fi dorit s-o ia la goană. Se întoarse, dar înainte de-a ajunge la ușă, se opri, lăsându-și capul în pământ.

– Eu am luat frânghia de lângă ușa din spate. Plus o prelată și un cuțit. Am mai luat unul din sertarul de la bucătărie, mărturisi el, iar Sidney observă cum umerii i se înalță, de parcă ar fi scăpat de o povară. Pot să aduc totul înapoi, totul, în afară de tamales. Am ascuns toate lucrurile în pădure.

Lacrimile izvorăra din ochii lui Sidney. Haide, Ty, ușurează-ți sufletul, gândi ea și așteptă, ținându-și răsuflarea. Amilia zâmbea, răbdătoare.

– Nu știu cine a furat bijuteriile, dar n-am fost eu.

– Bine, răspunse Amilia, apoi oftă. Poate că am avut doi hoți în aceeași noapte.

Fața lui Ty deveni distantă.

– Poate că da.

Podeaua tindei trosni, când el se năpusti afară. Sidney era cutremurată.

– Iartă-mă, Amilia, rosti ea, cu voce stinsă.

Izbucni în plâns. Își îngropă fața în palme. Auzi scârțâitul fotoliului și simți pe creștet mâna bătrânei.

– Plângi. Îți face bine.

– Iartă-mă, îngăimă Sidney printre suspine. Am avut o zi proastă. Băiatul meu nu e chiar așa, e bun la suflet. Dar îl roade ceva pe dinăuntru, de multă vreme.

Amilia se întoarse în fotoliul ei.

– Poate de aceea mi-e drag, spuse ea. Are privirea aceea rănită, ca a lui Alex, când i-a murit mama. Uneori, mă întrebam dacă sufletul băiatului o să se vindece vreodată.

Sidney se uită pe geam, la Alex, care meșterea împreună cu tatăl lui sub capota mașinii ei.

– I s-a vindecat sufletul, Amilia? Nu-mi place s-o spun, dar pare câteodată așa de... rece. Poate că e doar impresia mea.

– Se teme de tine, spuse Amilia, pe un ton ușor iritat, de parcă Sidney ar fi trebuit să-și dea seama singură de asta.

– De mine?

– Fiindcă ești atât de drăguță. Din pricina asta, ești în mod automat suspectă pentru cel puțin o mie de infracțiuni.

– Nu înțeleg. Despre ce este vorba?

Amilia oftă adânc.

– N-am voie să-ți spun nimic. Poate că are să-ți spună el, într-o zi.

Sidney observă vălătucii de praf de pe consola televizorului. Se întrebă dacă era potrivit să-i propună Amilei să facă o curățenie în casă. Se cunoșteau de prea puțină vreme.

– Televizorul ăla vechi nu mai merge, n-a mai mers de ani de zile. Folosesc consola ca suport pentru plante, explică Amilia și luă o înghițitură de ceai. Vasăzică, de ce ai avut o zi atât de proastă, Sidney Walker?

Sidney stăruie cu privirea asupra broboanelor de apă de pe pahar.

– A apărut fostul meu soț. Nu l-am mai văzut demult. E un om rău, Amilia. N-a făcut decât să-i mintă pe Tyson și pe fete. Îi vrăjește cu tot felul de promisiuni de câte ori îi vizitează, pe urmă, dispăre. Acuma, se mută înapoi, la Ham Bone. Dintr-odată, vrea să devină familist. Cel puțin, asta susține.

– Ești sigură că nu s-a schimbat?

– Ba s-a schimbat. În rău. Mi se rupe inima când mă gândesc că Tyson e atât de vulnerabil! Are atâta nevoie de un tată! exclamă ea și scutură din cap. Pentru asta m-am rugat.

Amilia se aplecă spre ea.

– Atunci, lucrurile or să se îndrepte, atâta vreme cât ai încredere că Dumnezeu îți va călăuzi pașii.

Auziră motorul mașinii lui Sidney. Enrique scoase capul pe geamul șoferului și îi vorbi fiului său. Alex îi răspunse în spaniolă și se aplecă din nou sub capotă. Tyson muncea din greu la rampă, cu o râvnă surprinzătoare. Părea că era pasionat de ceea ce face.

Doamne, iartă-mă că m-am îndoit, se rugă ea în gând. Salvează-mi fiul! Nu-mi pasă cum o faci, salvează-l și vindecă-i sufletul!

– Sunt sigură că s-au încălzit tamales, spuse Amalia, ridicându-se din fotoliu. *¡Ya está lista la comida!* (E gata masa) strigă ea, din pragul ușii.

În vreme ce bărbații se spălau pe mâini, Sidney o ajută pe Amilia să umple un coș cu clătitele fierbinți. Adunară farfurii și boluri cu ardei iuți, salsa și cartofi prăjiți; le puseră pe o masă de grădină, în undă.

Sidney se întrebă dacă ochii îi erau încă înroșiți de plâns. Nu conta. Se simțea mai liniștită acum, era chiar bucuroasă la gândul că Sissy și Rebecca erau plecate de acasă, iar ea și Ty se puteau delecta o vreme pe terasa Amilei.

Înlătură carnea de vită din clătite, o înlocui cu salsa și savură rezultatul. Alex discuta cu taică-său în spaniolă, iar Amilia o bombarda pe Sidney cu întrebări. Povestea despre nepoții lui Enrique de parcă ar fi fost ai ei, iar Sidney era uimită de această relație ciudată dintre cei doi vecini.

– M-a sunat azi sora ta, Alex, spuse Amilia. Mi-a spus să-ți amintesc de piesa lui Manuel, la școală.

– Am și uitat de ea, răspunse el. Când o să fie?

– Asta nu știu, replică Amilia, indignată. Cică ți-a spus deja.

– Piesa de teatru de la școala elementară? Întrebă Sidney, iar ei încuviințară. O să fie joi, pe 27. Participă și fetele mele, Rebeca și Sissy.

– O, ce drăguț! zise Amilia, zâmbind.

– Tyson, ai lucrat foarte mult, azi, spuse Alex. Ai făcut vreodată beton? Tyson scutură din cap. Își devora a treia clătită.

– Are să-ți placă ce vom face: un trotuar între rampă și lînda tatălui meu. Putem începe sâmbăta viitoare. O să turnăm betonul pe porțiuni.

Sidney observă că aleea părăginită dintre cele două case ere greu de străbătut, chiar și cu piciorul.

– Nu trebuie să fixăm țăruii în beton? Întrebă Ty, înșfăcând o mână de cartofi.

– Ba da, dar eu o să fac scheletul de rezistență, așa că nu o să avem decât de unit secțiunile de rampă și de săpat niște gropi. Pe urmă, punem țăruii odată cu trotuarul.

– Atunci, ar trebui să tăiem niște țărui. Asta pot face eu, dacă vrei.

– Sigur, ar fi nemaipomenit, răspunse Alex.

Scurta lor conversație nu ar fi însemnat mare lucru pentru un străin, dar pentru Sidney, era esențială. Tyson începuse să participe. Observase și Amilia. Cele două femei își zâmbiră.

Alex intră în casă și reveni cu ceai rece; turnă în toate paharele. Sidney îl văzu vorbind cu Ty, dar nu le înțelese cuvintele. Ty se ridică și o porni pe scări în jos, împreună cu Alex.

– Hei, unde vă duceți? Întrebă Amilia.

– Îmi arată cum să repar mașina lui mami, dacă se mai strică, o lămurii Ty.

– Treaba asta mai poate să aștepte, zise ea și întinse mâna după chitara sprijinită de scaunul lui Enrique.

– Nu azi, Milia, o refuză Alex.

– Ba da, azi. Așa mi-ai promis, dacă-ți fac tamales.

– Fermeile conduc lumea, știi? îi zise Alex lui Ty, întorcându-se, ascultător, pe terasă. Tată, unde-ți este vioara?

– În casă, lângă bibliotecă, răspunse Amilia.

În vreme ce bărbații își acordau instrumentele, Ty se așeză pe un sca-

un pliant. Alex începu un cântec la chitară; sunetele o înseninară pe Sidney. Enrique mângâie corzile viorii cu arcușul, în armonie cu melodia melancolică a lui Alex.

Cântecul următor era o baladă, într-o gamă minoră. Alex începu să cânte, cu o voce atât de profundă și catifelată, încât Sidney trebui să-și domolească respirația și să privească în altă parte. Balada era teribil de tristă. Vocea de tenor a lui Enrique se uni cu cea a fiului său, în refren. Sidney nu înțelegea toate cuvintele în spaniolă, ce păreau să vină direct din sufletul lui Alex, dar știu că era un cântec de dragoste. Atunci văzu ceea ce văzuse Micki în ziua aceea. Alex Estrada era un bărbat cu adevărat frumos.

Arcușul viorii îi sfâșia inima, ca o lamă ascuțită. Unde era iubirea? Unde era pasiunea aceea aproape dureroasă? Încercă să se gândească la Jack. Dar când închise ochii, nu avu în minte decât imaginea întunecată și misterioasă a lui Alex Estrada. Lacrimi nedorite i se adunară la colțurile ochilor.

Cântecul se sfârși, lăsând-o pe Sidney pradă unei emoții puternice. Își tamponă ochii cu un șervețel, ca să șteargă urmele înainte să observe toată lumea cât era de fraieră.

Zdrăgănitul ușor al chitarei o făcu să arunce o privire către Alex. Ochii lui erau ațintiți asupra ei – pentru prima oară, în ziua aceea – și pentru un lung moment, nici unul dintre ei nu-și feri privirea.

Millard se ivi în pragul casei lui Sidney la ora unu fix. Televizorul era deja fixat pe canalul cu meciul cu Seahawks. Sidney îi luă haina și îi oferî cel mai comod fotoliu din casă. Rebeca și Sissy ocupaseră deja canapeaua, păstrându-i la mijloc un loc lui Jack, care nu venise încă.

– Salut, domnișoarelor, spuse Millard, luând loc pe fotoliu.

– Bună, domnule Bradbury, răspunseră ele politicos, aproape la unison.

Sidney aduse o tavă cu rulouri cu frișcă și brânză; așeză alături o farfurie și un pahar cu cidru rece. Oare unde era Jack? Nu-i stătea în obicei să rateze primul șut al meciului.

– Trebuie să sosească și prietenul nostru, Jack, anunță Sidney. E fan Seahawks. De fapt, îi place orice meci jucat cu o minge sau cu un puc.

– Ne-a dus să jucăm popice, interveni Sissy. Bila mea s-a dus înapoi, așa că m-a pus să fac niște șotări, povesti ea, chicotind.

– Vai, nu cred că aș vrea să joc popice cu el, se prefăcu Millard speriat, apoi se uită spre hol. Unde e Tyson azi?

- Vine imediat, răspunse Sidney. Vrea să încheie un joc pe calculator.

Jack își făcu apariția la finalul primei reprize. Sidney nu-și arată supărarea; acceptă veselă punga lui plină cu cartofi prăjiți, cârnați și apă minerală, fără să-i pună întrebări. Jack și Millard făcură cunoștință, iar fetele îl invitară pe noul musafir pe canapea, lângă ele.

Un meci de fotbal, într-o după-amiază de duminică. Asta era viața ade-vărată. Familie, prieteni și veselie. Dar Tyson era încă în fața calculatorului.

Sidney băgă capul pe ușa camerei lui.

- Hei, nu vrei să vii alături, cu noi?

- Nu prea-mi place fotbalul, mamă, îi răspunse el, răsucindu-și scaunul spre ea.

- Știu, dar Millard a întrebat de tine. A venit și Jack. I-ar plăcea să te revadă.

El se întoarse din nou cu spatele la ea.

- De ce? Are de gând să stea o vreme pe aici, de data asta?

Sidney nu știa cum să răspundă la această întrebare.

- Probabil. Chiar nu știu, Ty. Suntem prieteni buni. Hai să vedem ce se întâmplă mai departe.

- Nu mă interesează.

- Tyson Holyfield Walker! Nu-ți cer să faci ceva neobișnuit, ci doar să ieși de aici și să faci parte din familia asta, spuse ea, cu o furie care o surprinse. Există și de mâncare, alături, vino măcar pentru asta, dacă n-ai alt motiv.

Ieși din camera lui, cinci minute mai târziu. Jack se ridică și îi întinse mâna.

- Salut, amice! Ce mai faci? Da' ce-ai crescut! exclamă el și dădură mâna. Aproape că mă întreci în înălțime.

- Da, sigur, îl ironiză Ty.

Rebecca și Sissy nu mai erau interesate de meci, așa că Ty se așeză lângă Millard.

Millard se aplecă înainte.

- Fir-ar al naibii! exclamă el.

- Unde-i apărarea? strigă Jack.

Sidney încercă să urmărească meciul. De obicei, gătea duminică după masă, dar Jack era acum lângă ea, în chip de răspuns la rugăciunile ei. Cum ar fi fost să-l aibă alături în fiecare duminică după-amiază?

Jack îi puse o mână pe genunchi, aplecându-se către ea.

- Vreau să-ți arăt ceva, în pauză.
- Ce să-mi arăți? întrebă ea, entuziasmată.

El se înclină înainte, atras de jucătorul în albastru care se năpustea pe teren.

- Ai să vezi, mormăi el, de parcă uitase de ea.
- Cât ai lucrat ieri la matematică, Tyson? întrebă Millard.
- N-am lucrat. A trebuit să muncesc toată ziua. Aproape că am terminat rampa. Săptămâna viitoare, facem beton, spuse el cu mândrie.
- Am niște unelte, dacă-ți trebuie. Am turnat alea din curte acum mulți ani și nu le-am mai folosit de atunci.
- Mulțumesc. N-ar mai trebui să aștept atât, dacă aş avea cu ce lucra. Tema la istorie e așa tâmpită! Urăsc istoria!
- Nu pot să cred! Nici nu știi ce înseamnă istoria.

Ty își scoase manualul de istorie de sub măsuta de cafea. O deschise la întâmplare.

- Pe 12 iulie, 1812, armatele generalului Hull au trecut în Canada, pe la Sandwich. Invazia a fost oprită, iar armata americană a fost nevoită să se retragă, citi el și închise cartea. Plictisitor! Singurul lucru interesant e sendvișul.

- Așa e istoria, din câte-mi amintesc. Plictisitoare cu P mare, îi ținu Jack isonul.

Sidney îi făcu un semn cu cotul, iar el mimă căința.

- Ah, Războiul din 1812! exclamă Millard. S-a purtat între Statele Unite și Marea Britanie și s-a încheiat printr-un impas. Știe cineva de aici cum a primit orașul ăsta numele de Ham Bone?

- Nu, răspunse Sidney. Mi-am pus deseori întrebarea asta.

- Demult, în 1879, aici erau doar copaci. Kilometri întregi de sălbăticie, de la Winger Valley și până dincolo de munți. Un om pe nume Bill Dangle a aflat că ar fi aur pe aici. Lumea îi spunea Silver, fiindcă a încărunțit pe când avea douăzeci și unu de ani. A venit cu o canoe pe râu, și a început să cearnă mărul, la Wolf Creek. Dar s-a dovedit că mina lui de aur erau de fapt pomii. A cumpărat pământ și și-a pornit afacerea cu cheres-tea. Ham Bone era câinele lui bătrân.

Hohotele de râs invadară încăperea. Ty mustăcea. Se încheiase repriza a doua a meciului, dar nimeni nu se clintea.

- Ei, asta e istoria, spuse Millard, cu ochii țintă la Ty.
- Mai știi istorii? întrebă Sissy.

- Draga mea, sunt o carte de istorie vorbitoare, pe două picioare, îi răspunse el, râzând. Am trăit vremurile Marii Crize. Pot să-ți spun povești despre președinți și politică și războaie. Am luptat în Războiul din Coreea. Ai învățat despre el?

- A pilotat un F-86 Sabre, completă Ty. Zi despre cum ai doborât MiG-urile alea!

Jack o ridică pe Sidney în picioare.

- Vino afară cu mine.

Ea îl urmă afară, până la mașina lui de teren. El deschise portbagajul, dezvăluind un cușar vechi, de anticaria!, din lemn de stejar.

- Un mic dar pentru tine.

- O, Jack, De unde ai făcut rost de el?

- De pe marginea drumului, scria „Gratis“ pe el. Nu e în perfectă stare, dar cred că poți să-l pictezi așa încât să arate bine.

- De aceea ai întârziat?

- Da. N-am putut manevra chestia asta de unul singur, am avut nevoie de ajutor.

- Ești așa drăguț! spuse Sidney, privindu-l cum zâmbeste.

- Da, mi s-a mai spus. Sunt doar un tip drăguț, răspunse el și îi înlătură o șuviță răzleață de pe frunte. Hai înăuntru, până nu începe repriza a treia.

Sala de teatru a Școlii Elementare din Ham Bone zumzăia: voci, scaune târate pe podeaua din lemn și doamna Beatty își făcea încălzirea la pianul din dreapta scenei. Rebecca și Sissy erau în culise, pregătindu-și costumele pentru piesa de teatru. Sidney reperă două scaune goale, își puse haina pe unul dintre ele și se așeză pe celălalt. Jack avea să întârzie. De-abia terminase lucrul și urma să facă drumul lung de la Dunbar.

Se uită în jur, căutându-i pe Micki și pe Dennis. În schimb, dădu cu ochii de Alex Estrada, în uniforma lui kaki cu verde. Se ridică; înaintară amândoi unul către celălalt și se întâlniră la jumătatea drumului, pe intervalul dintre scaune.

- Bună, Alex, spuse ea, zâmbind.

- Sidney, răspunse el și tăcu un moment, jenat. Unde e Tyson în seara asta?

- E cu Millard... cu domnul Bradbury. Cred că-și face temele.

- Asta e bine.

- Păi, îți doresc vizionare plăcută.

– Și eu, ție.

Reveni la locul ei chiar când începură primele acorduri puternice de pian și un bărbat apăru pe scenă. Se prezentă și vorbi despre piesă, dar Sidney nu-l auzea. Bătăile inimii o asurzeau. Îl zări pe Alex așezându-se cu două rânduri mai în față, dincolo de intervalul de trecere. Oare de ce îi făcea una ca asta?

Cortina fu dată la o parte, dezvăluind scena unei ferme, cu un hambar roșu și rânduri de bostani. Deasupra ușii hambarului scria cu litere groase: „Mica bostănărie.“ În stânga scenei, două ciori mari stăteau pe un gard, bălăbănindu-și picioarele portocalii.

– Poate că nu vin azi, spuse o cioară.

– Vezi să nu te încurci în coadă, Melvin, răspunse cealaltă cioară. Vor veni. Trebuie să-și ia bostanii, nu-i așa?

– Ești sigur că vor aduce pungile cu masa de prânz?

– Le aduc în fiecare an.

Sidney trase cu ochiul spre locul unde se așezase Alex. Lângă el ședea o femeie atrăgătoare, tot mexicană, din câte părea. Deodată, el privi peste umăr, iar ochii li se întâlniră. Amândoi își întoarseră brusc capul. Ea roși. Inima i-o luă din nou la galop. Oare ce-l făcuse s-o privească? Și cine era femeia aceea?

Sidney se uită la ceas. Jack ar fi trebuit să ajungă deja. Fascinația aceea ciudată față de polițist nu avea nici un sens, mai ales acum, când avea șansa unei relații serioase cu Jack.

Din ambele laturi ale scenei se revărsară bostani. Sissy își luă locul în primul rând. Copiii purtau niște saci umflați, portocalii, cu găuri pentru mâinile și picioarele verzi. Pianul atacă melodia pe care Sissy o fredona de trei săptămâni, iar bostanii începură să danseze.

Jack își croi drum printre rândurile de scaune. Sidney îi făcu semn și își luă haina de pe locul lui.

– Scuze, șopti el. Traficul.

– Sissy e pe scenă, îi răspunse ea.

„Culege-mă pe mine!“ strigă un bostan. „Culege-mă pe mine!“ strigară alții, sărind ca floricelele de porumb.

După ce bostanii ieșiră din scenă, intră un autobuz de școală, făcut din panouri mari de carton; în loc de roți, avea o mulțime de picioare. Rebecca era șoferița. Privea drept în față și avea o șapcă pe cap. Deodată, o pereche de picioare se opri, iar o fetiță aflată pe la jumătatea autobuzului îi

lăcu semn cu mâna cuiva din primul rând de spectatori. Copiii se împiedică unii de alții. Un băiat căzu pe jos și fu călcat în picioare. Publicul încremeni. Băiețelul se lăcu covrig, ținându-se de burtă și gemând.

Câțiva adulți se năpustiră pe scenă. Printre ei era și Alex. Luă copilul în brațe, iar ceilalți îi făcură loc să treacă.

După ce se reluă piesa, Sidney observă uimită că Alex se întorsese la locul lui. Ținea încă băiatul în brațe. Femeia de lângă el își deschise brațele, dar copilul scutură din cap și se ghemui mai aproape de Alex. Precis era nepotul lui, se gândi Sidney. Semănau atât de mult! Dar dacă femeia de lângă el era fosta lui soție?

– E bună! îi șopti Jack la ureche.

Atunci își dădu seama că Rebecca își încheiasse aproape rolul. „Și nu vă uitați pungile cu masa de prânz!” strigă Rebecca, șoferița. Își conduse autobuzul în culise, ajutată doar de o pereche de picioare, la coada vehiculului, lăsând o mulțime de copii pe scenă, care se așezară la un picnic imaginar. Ciorile își făcură din nou apariția pe scenă și se năpustiră asupra puștilor care țipau. Se lăcu hărmălaie, până când un grup de sperietori de ciori veniră în ajutor. Spectatorii râdeau în hohote. Jack fluieră.

Ea îl privi pe Alex. Râdea și el. Îi spuse ceva copilului la ureche și-l gădilă până când puștiulică se îndoi de răs. Scena îi tăie respirația. Oare asta era șeriful adjunct cel nesuferit?

După spectacol, Jack o conduse la mașină. Fetele erau deja înăuntru, când el o trase după colțul clădirii vechi de cărămidă.

– Trebuie să te întreb ceva, zise el.

– Întreabă-mă orice, răspunse ea și îi atinse brațul.

– E altfel, de data asta?

– Ce vrei să spui?

– Sunt doar un vechi amic, cineva cu care e plăcut să te vezi, sau ce e?

– E vorba despre „sau ce e”. Ești un tip plăcut, dar pentru mine, ești mai mult de atât. Mult mai mult, spuse ea și își împleti degetele fine cu degetele lui butucănoase.

– Nu aș mai rezista într-o relație „doar ca prieteni”, spuse el și oftă. M-am schimbat oare? De ce n-am fost bun atunci pentru tine?

– N-ai fost tu de vină, ci eu. Îmi pare rău că mi-a trebuit atâtă timp să înțeleg.

– Gol marcat! exclamă el.

Îi ridică bărbia și o sărută.

CAPITOLUL NOUĂ

Pentru prima oară, Ty nu se plânse că mergea să muncească la Amilia. De fapt, era chiar nerăbdător să ajungă acolo; își pusese uneltele de la Mil-lard pe bancheta din spate înainte ca Sidney și fetele să fi terminat micul dejun.

Portbagajul era deja plin, iar Tyson bombănise deja pentru asta, în timp ce se opintise împreună cu Sidney ca să-l încarce cu un cufăr proaspăt vopsit, în seara din ajun.

– Haide! strigă el din ușă. Estrada o să facă tăărăboi dacă întârzii.

Sidney își luă geanta și haina, încuie ușa și se repezi spre mașină. Ty sedea în față, iar Rebecca și Sissy, pe bancheta din spate. Sidney ieșea în marșarier de pe alee.

– La ce folosește asta? întrebă Sissy, aplecându-se în față și fluturând o lamă metalică cu mâner, prea aproape de obrazul fratelui ei.

– Dă-mi chestia aia! strigă el și îi smulse obiectul din mână. E o mistrie. Cu ea se netezește betonul.

În timp ce copiii se sfădeau, gândul lui Sidney se întoarse la colțul clădirii de cărămidă, acolo unde Jack o sărutase joi seară. Clipa pentru care se rugase se petrecuse în sfârșit.

– Mami, ai uitat să întorci! o apostrofă Rebecca.

Sidney făcu o întoarcere în U. O luase direct spre casa Amiliei, uitând să ducă mai întâi fetele la terenul de fotbal, la meci. Câteva minute mai târziu, îl întâlnește pe Dennis în parcare. Fetele săriră din mașină, strigând „Pa, mami, te iubesc!“, și o zbughiră spre teren.

– Mă întorc mai târziu, să văd meciul, Dennis. Poți să ai grijă de fete?

– Sigur că da! Ne vedem mai încolo!

Se întoarse pe Center Street, trecu de biroul ei, bucuroasă că domnul Schuman nu avea nici un drept asupra ei sâmbăta.

- Cum te înțelegi acum cu poliștul?

- Mă descurc cu el.

- Ce înseamnă asta?

- Nimic. O să termin probabil treaba asta până săptămâna viitoare. Mă pot înțelege cu el până atunci. După asta, o să-mi termin orele de muncă la o biserică sau la un cămin de bătrâni. Estrada a zis că și dacă merg pur și simplu la biserică o să conteze.

Într-adevăr, sistemul judiciar pentru minori din districtul Winger era mai degrabă axat pe reabilitare, decât pe pedeapsă.

- De fapt, m-am gândit că ar fi bine să mergem cu toții din nou la biserică. Îmi lipsește.

Ty nu răspunse. Sidney parcă pe aleea de la garajul Amiliei. Ty sări din mașină și deschise portiera din spate, să-și ia sculele.

- Nu uita că trebuie să descărcăm și scrinul ăsta, îi aminti Sidney.

Sidney deschise portbagajul și se apucară să tragă. Scrinul nu se clinti.

- Încearcă să-l clatini, îl îndemnă ea, iar Ty se strădui să-l miște.

I se vedeau tendoanele de la gât, iar fața i se înroșise. Sidney împingea, încercând să-i ușureze efortul; din greșeală, îl lovi la braț.

Vorbele furioase o lovira ca o ploaie de alice.

- La naiba, mamă! Dă-te deoparte!

- Ty! Am vrut doar să te ajut!

- Ei bine, nu mă mai ajuta! Îmi faci mai rău!

O mână puternică îl apucă pe Ty și-l răsuci pe loc.

- Să nu vorbești așa cu mama ta. Niciodată!

Alex Estrada avea o voce reținută, dar cuvintele erau dure ca piatra.

- Nu e treaba ta! ripostă Ty, încercând să scape din strânsoare. N-am încălcat legea.

- N-are legătură cu legea, ci cu respectul. Un bărbat care nu-și respectă mama nu se poate numi bărbat. Cum te-ai simți dacă astea ar fi ultimele cuvinte pe care i le-ai spune? Îți zic eu. Le-ai regreta toată viața!

Alex se întoarse, studie poziția scrinului, apoi îl săltă și-l întoarse pe o parte, eliberându-i picioarele blocate.

- În regulă, Tyson. Hai să scoatem chestia asta de aici.

Tyson nu scoase o vorbă. Împreună, scoaseră scrinul din mașină și îl duseră pe alee.

Privirile li se întâlneau; el scoase un fluierat.

– Iar ai făcut-o. Nu înțeleg de ce vinzi asigurări, când ai un asemenea talent.

Sidney râse, resemnată. Era încă impresionată de felul cum îi luase apărarea. Era înfiorată, nu doar de vorbele fiului ei și de lipsa grosolană de respect, ci mai ales de furia pe care o întrezărise în el. Ty își luă tăcut găleata cu unelte și se duse la lucru.

– Mi-ar plăcea să mă ocup doar cu asta, mărturisi ea, observând cum o sorbea din ochi. Visul meu e să am micul meu magazin.

– Și? Ai de gând s-o faci?

Ea râse.

– Economiiile mele sunt zero, am trei copii de hrănit și o mașină care mă surprinde când pornește. Și lista poate continua.

Alex își trecu mâna peste ornamentul sculptat al scrinului.

– Chiar dacă nu ai magazin, aș vrea să-l cumpăr.

– Îți mulțumesc pentru gest, dar e un cadou pentru Amilia.

– Ce ai acolo? întrebă Amilia, din tindă.

– Oh, Amilia! îi strigă Sidney și îi făcu semn cu mâna. Nu știu dacă o să-l vrea, îi spuse ea lui Alex. A fost un impuls.

– Crede-mă, are să-l adore! o asigură el și apucă scrinul în brațe.

Îl așeză pe terasa acoperită, iar Amilia o îmbrățișă încântată pe Sidney.

– Nu pot să cred că ai făcut așa ceva pentru mine.

– M-am gândit că ți-ar trebui ceva mai vesel, de vreme ce consola de la televizor nu mai e bună decât ca suport de plante.

– Lasă-l aici deocamdată, Alex. Trebuie să fac întâi curățenie. Hai înăuntru, draga mea, o invită ea pe Sidney. E frig aici.

– Nu pot sta, Amilia. Trebuie să ajung la meciul de fotbal al fetelor mele.

– Doar o ceașcă de ceai!

Alex cobora scările.

– Mulțumesc, Alex! strigă Sidney în urma lui, gândindu-se că nu o ușurase doar de o singură povară, în ultimele cinci minute.

– Nici o problemă! răspunse el, ridicând o mână.

Cu o ceașcă de ceai în mână, Sidney îi urmărea pe cei doi lucrând, de la fereastră camerei de zi. În ciuda conflictului de mai înainte, lucrau cot la cot; turnau amestec de asfalt într-o mică betonieră și adăugau apă cu fur-tunul ca să facă o pastă zgrunțuroasă cenușie.

Enrique străbătu peluza venind către ei; borul pălăriei de cowboy îi umbrea ochii.

– Sosește șeful de echipă, glumi Sidney.

– Enrique? Ce ți-e și cu bărbații ăștia! Azi-dimineață nu se simțea bine, iar acum, uile-l cum iese în frig! Are vreo jachetă pe el?

– Poartă o cămașă din bumbac, suslecată la mâneci.

Enrique le spusese ceva nostim. Izbucniră în râs, chiar și Ty. Alex îi dădu un ghiont în joacă. Ty îi spusese ceva și râseră din nou. Sidney îl urâse pe ofițerul Estrada, cel care-i pusese integritatea la îndoială și îi tratase fiul cu atâta dispreț. Dar bărbatul acesta zâmbitor era diferit.

– L-am văzut pe Alex alaltăieri, la piesa de teatru de la școală, spusese ea ca din întâmplare.

– Da, s-a dus să-l vadă pe micuțul nostru Manuel. Bietul de el, a fost călcat de un autobuz, din câte am auzit.

– Da. Și-a revenit?

– O, da, e rezistent. Maică-sa a fost mai speriată ca el. A liniștit-o Alex. Sidney nu știa cum să pună întrebarea, dar simțea că trebuie să afle.

– Așadar... Manuel e fiul lui Alex?

– O, nu! Îi e nepot, băiatul surorii lui, Carmen.

O cuprinse un val de ușurare la aflarea veștii.

– Am înțeles că erai însoțită de un bărbat.

Sidney fu cât pe ce să se înece cu ceai. Se așeză pe canapeaua din fața Amiliei.

– Ți-a spus Alex?

– S-a ivit în conversație. Vrei să-mi vorbești despre el?

– Îl cheamă Jack, spusese Sidney, jenată. Am fost împreună acum doi ani, iar acum, ne vedem din nou.

– El e răspunsul rugăciunilor tale?

– Păi... da, adică așa cred. Copiii mei au nevoie de un om ca el. Se poartă foarte frumos cu ei. Și îi place orice fel de sport.

Amilia se legănă încet în fotoliul ei.

– Ești îndrăgostită de el?

Sidney își simți obrajii fierbinți.

– Cred că e prea devreme ca să știu.

De ce spusese asta? Abia aștepta ca Jack să-i pună întrebarea.

– Bun răspuns, spusese Amilia. Ai grijă! Uneori, îi cerem Domnului ceva și imediat după aceea, ne străduim să ne îndeplinim singuri dorințele.

Ochii lui Sidney se umplură de lacrimi. Se amăgise zile în șir, crezând că-și pune speranțele în Dumnezeu, dar de fapt, și le pusese în Jack. Pe urmă, el o sărutase. Două nopți la rând, se gândise la acel moment. Nu simțise absolut nimic.

– Amilia, nu știi ce fac.

– Exersează, răspunse femeia cea înțeleaptă. Ascultă și fii ascultătoare. Ai să vezi. Și de fiecare dată când o rugăciune primește răspuns, credința ta se va întări.

Sidney zâmbi.

– Cred că am nevoie să petrec mult mai mult timp cu tine, spuse ea și se ridică, strângând ceștile de ceai. Dar acum, trebuie să plec, până nu se încheie meciul de fotbal.

Când Sidney reveni din bucătărie, auzi un strigăt puternic de afară. Era un strigăt alarmat, care-i îngheță sângele în vene. Se repezi să deschidă ușa, în timp ce Amilia se ridică speriată din fotoliu. Afară, Enrique zăcea pe iarba udă. Tyson urca în goană scările spre casă.

– Sunați la 911!

– Ce s-a întâmplat? întrebă Amilia, care forma deja numărul, cu mâini tremurânde.

– Enrique a căzut. Se ține de piept.

Sidney înșlăcă o cuvertură de pe spătarul canapelei și alergă în curte. Alex își ridică deja tatăl în brațe.

– Ține-te bine, tată. Te duc înăuntru, la căldură.

Sidney îl înveli pe Enrique.

– Poți găsi niște aspirină? întrebă Alex.

Ea se repezi la dulăpiorul cu medicamente al Amiliei, găsi o sticlă cu aspirină Bayer, apoi fugi la bucătărie, după apă. Se întoarse în camera de zi, unde Alex își întinsese tatăl pe canapea. Amilia se îndreptă spre ei, sprijinindu-se de cadru. Sidney îi făcu lui Tyson semn să aducă un scaun. Băiatul îl aduse și o ajută pe Amilia să se așeze. Sidney o luă de mână, în momentul în care sirenele unității de pompieri din celălalt capăt al orașului începură să sune.

– Hai, tată, asta are să-ți subțieze sângele. Ridică puțin capul – Alex luă paharul cu apă din mâna lui Sidney; îi strecură bătrânului pastila de aspirină între buze și îi duse paharul la gură. Înghite!

Sidney nu-și putu da seama dacă o înghițise. Enrique își ținea mâna încheștată pe piept, cu fața schimonosită de durere.

- *Perdona a Ernesto* (Iartă-l pe Ernesto), rosti el, cu voce spartă. Cine era oare Ernesto? Și pentru ce să-l ierte? se întrebă Sidney.

- Nu vreau să vorbesc despre asta acum! Ai înghițit pastila aia?

Fața lui Enrique se destinse.

- Tată! strigă Alex.

- Promite-mi, *hijo* (fiule).

- Fac orice vrei, tată. Promit. Dar nu mă lăsa. Nu mă lăsa, tată!

Mușchii de pe chipul lui Enrique se relaxară treptat. Mâna îi alunecă de pe piept. Amilia căzu înaintea, cu capul pe umărul prietenului său, pe care viața îl părăsea.

Sunetul sirenelor se amplifică. Veneau pe Digby. Tyson privea cu ochi mari, tulburați. Nu mai văzuse niciodată moartea de aproape. Trase adânc aer în piept, apoi se îndreptă curajos spre ușă, ca să întâmpine mașina salvării.

Alex așeză trupul fără vlagă pe podea și începu să facă resuscitare cardiacă. Murmura în spaniolă, între compresii. Singurul cuvânt pe care-l înțelese Sidney fu *Papá* (tată).

Paramedicii intrară în grabă, îl înlocuiră pe Alex și o mutară pe Amilia pe alt scaun. Sidney privea cum tehnicienii instalau un monitor cardiac și alte aparate. După ce făcură tot ceea ce se putea face, Alex merse în urma târgii pe roțile. În prag, se opri și se uită la Amilia. Între ei avu loc un schimb lung de priviri.

- Rămân eu cu ea, spuse Sidney.

Se uită la Sidney fără să pară că o recunoaște, cu o expresie a feței ca cioplită în piatră. Era fața polițistului care i se ivise cândva în tindă. Acum înțelegea. Era o mască. O mască groasă, care să-i ascundă durerea.

- Alex, îmi pare rău.

El dădu grav din cap și se întoarse spre scări.

- A fost aiurea, spuse Ty, trecând cu mistria peste betonul ud. Acum ne tachina fiindcă făceam o treabă proastă la trotuarul lui și în clipa următoare, dădea ochii peste cap.

Millard se încruntă. Era și el în patru labe, netezind o porțiune de trotuarul ce avea să unească cele două case. Nu mai avea sens ca lucrarea să fie terminată, gândi el. Dar era important pentru Tyson, care-l sunase pe Millard imediat cum ambulanța îl luase pe bărbatul decedat. Acum, se străduiau să niveleze măcar porțiunea ce fusese turnată, înainte de a se usca.

- Așa s-a întâmplat cu Art Umquist, de la magazinul cu articole sporti-

ve, își aminti Millard. Se spune că moartea face parte din viață. Cred că nu te poți baza la nesfârșit pe cineva. Poate dispărea fără veste.

Ty rămase tăcut o vreme. Sissy și Rebecca se jucau în curtea de alături. Millard le luase de la fotbal, pe drum înapoi; venise să-l ajute pe Ty. Drăguți copii. Aproape că-l asurziseră, pe drumul dintre terenul de sport și Digby Street.

– Trebuie să fie nasol să-ți moară cineva în familie.

– Da, așa este, răspunse Millard; detestase cuvântul când îl auzise prima oară în gura lui Ty, dar acum, nu găsea altul mai potrivit. Într-adevăr, e foarte nasol.

Îl surprinse zâmbetul lui Ty, de parcă urcase în rang. Ei bine, dacă era așa de simplu, ar fi trebuit să se familiarizeze cu jargonul de multă vreme.

Fetele alergară spre ei, fluturând buchete de frunze multicolore.

– Uite ce am făcut! zise Rebecca. Evantai!

– Ce frumos! exclamă Millard. Uite ce culori vii!

– Sunt pentru Amilia, explică Sissy. Ca s-o înveselim.

Dintr-odată, Millard îi simți degetelele dolofane mângâindu-i părul.

– Aș vrea să fii bunicul nostru, domnule Bradbury.

Rebecca se trânti în iarba udă, lângă ei.

– Și eu. Bunicul nostru a murit când eram mici.

Millard se uită la evantaiul din mână a Rebeccăi. Frunze vii și moarte, suprapuse într-un buchet. Băiatul său, Jefferson, murise într-o toamnă ca asta. Frunzele îi aminteau mereu. Molly se dusesse, dar el știa în sufletul său că ea trăia mai departe. Ea îl cunoștea pe Dumnezeu. Se rugase împreună cu Jefferson noapte de noapte. Oare erau acum în cer, rugându-se pentru el? Privi spre Tyson. Băiatul se gândise să-l sune. „Am nevoie de ajutorul tău“, îi spusese. O cuprinse pe Sissy cu un braț și îi făcu Rebeccăi cu ochiul.

– Ei, bine, cred că ne putem preface că sunt bunicul vostru.

– Cum să-ți spunem?

Millard se ridică în picioare.

– Păi, să vedem. Aș zice – dacă mama voastră e de acord – că-mi puteți spune Bunicul Bradbury.

Ușa se deschise, iar Sidney coborî scările cu o tavă în mână.

– Cum merge, băieți?

– Cred că am cam terminat aici, răspunse Millard.

– O, arată perfect! exclamă Sidney și sprijini tava cu sendvișuri și pră-

jituri pe găleata cu scule. Scumpo, aduci tu carafa cu suc și câni de la bucatărie? o rugă ea pe Rebecca.

– Așteaptă-mă! strigă Sissy.

Mama ei o opri.

– Nu acum, Sis. Amilia se odihnește pe canapea.

– Dar i-am făcut evantaie!

Rebecca se întoarse un minut mai târziu. Pe la buza carafei se scurgea suc de mere, când i-o întinse mamei ei.

– Haide, Sissy! Era deja trează, mami. Vrea să mergem pe la ea.

Fetele o zbughiră, iar Sidney rămase cu ochii ațintiți la trotuarul ce se oprea brusc la marginea curții alăturate.

– Mă întreb dacă Alex va mai dori să termine treaba asta.

– Nu mi-a spus ce să fac, mărturisi Ty, înfulecând un sendviș cu ou prăjit. A plecat pur și simplu. M-am gândit că n-ar fi bine să las asfaltul să se usuce așa cum era. Nimeni n-ar putea călca pe mizeria aia.

– Ai luat holărârea corectă, spuse Millard. În cel mai rău caz, se poate scoate cu ciocanul pneumatic.

Mâncă jumate de sendviș și începu să curețe sculele.

Millard începuse să îndrăgească mâncarea făcută de vecina lui. Rita era atât de surprinsă că el prefera supa de cartofi și praz a lui Sidney, în loc de antreurile congelate aduse de ea. Firește, Rita își închipuia, probabil, că Sidney îl otrăvea, în vreme ce-și insinua numele în testamentul lui. Bănuielele astea îi dezvăluiau mai multe despre fiica lui decât ar fi dorit să afle.

Gândul acesta îi provoca suferință. Fusesse un profesor bun, dar un tată mizerabil. Crescuse o fiică inteligentă, o îndopase cu informații. Poate că îi dăduse și porția lui Jeff, ca să suplinească ceea ce îi lipsea băiatului. De-ar fi înțeles adevărul înainte să fie prea târziu! Sufletul iubitor și vesel al lui Jefferson era mai prețios decât arhivele naționale, iar Millard știa acum că propriile sale valori fuseseră niște minciuni. Acolo unde era Jefferson acum, într-un loc unde onoarea nu avea de-a face cu știința sau cu aspectul fizic, purta cu siguranță o coroană.

Rebecca și Sissy se năpustiră pe ușă.

– Amilia vrea să punem asta în trotuar! anunță Rebecca, ținând în mână o bucată ovală de alamă, ornată cu o vioară, în basorelief. E o cataramă, a fost a omului care a murit.

Millard încercă asfaltul.

– Încearcă s-o fixezi în colțul ăsta, propuse el, dându-i catarama lui Ty.

Băiatul o presă în betonul întărit, iar surorile lui îngenunchează lângă el.

Observându-i pe copii, lui Millard îi sări ceva în ochi. Asprimea dispăruse de pe fața lui Ty, iar ochii lui căprui erau blânzi. Uitase pe moment să fie dur și flegmatic. Tyson era acum un băietan. Millard își ridică privirea peste munți și nori, către ceea ce bănuia a fi raiul. Poate că primise o a doua șansă de a iubi un băietan greu de iubit.

Enrique Estrada fu îngropat alături de soția sa, pe un versant de deal ce domina Sparrow Creek. Către sud, un strat gros de ceață ascundea orașul Ham Bone. Sidney tremura, înfășurându-și paltonul negru în jurul trupului subțire.

Nu exista preot, ceea ce o uimi; crezuse că Enrique era catolic. Slujba era ținută de pastorul micuței biserici episcopale reformate, unde mergea Amilia, împreună cu familia lui Carmen, sora lui Alex.

Alex avea două surori și un frate; cu toții erau adunați în jurul mormântului, cu soțiile și copiii. Vreo duzină de prieteni de familie erau împreștiați împrejur. Alex stătea de o parte a căruciorului cu roțile al Amiliei, iar Carmen era îngenuncheată lângă cărucior, cu mâinile împreunate. Copiii îi spuneau bunicii-surogat Mi-Ma. Era într-adevăr figura centrală a familiei.

Pe parcursul scurtei ceremonii, se auziră suspine înăbușite. Dar lacrimile tăcute ale lui Sidney nu-i erau destinate lui Enrique. Abia îl cunoscuse. I se rupea inima văzând-o pe Amilia. Iubirea ei de-o viață zăcea alături, într-o ladă sigilată, urmând să fie cufundată în singurătate și tăcere. Era prea greu pentru ea să îndure acest final. Arăta dintr-odată ca o bătrână gârbovită și firavă.

Și pe urmă, era Alex. Stătea singur, cu ochii îngustați, duri și negri ca marmura, privind țință în zare, spre dealurile îndepărtate. „Nu mă lăsa, tată!” se rugase el. Apoi, când trupul tatălui său fusese scos din casă pe targă, fața lui împietrise din nou. Sidney își dori să-i fie alături. Nimeni nu trebuia să îndure singur suferința.

De ce stătea departe de toți ceilalți? Ea își aminti că Enrique îl implorase să ierte pe cineva – pe Ernesto. Se afla oare acolo? Era precis un membru al familiei, de vreme ce iertarea lui Alex fusese atât de importantă pentru Enrique, pe patul de moarte. Sidney îi cercelă pe bărbații din familie; unul dintre ei îi sări în ochi. Nu era la fel de înalt ca Alex, dar trăsăturile feței erau izbitor de asemănătoare. Judecând după îmbrăcămintea scumpă și

cravata roșie de mătase, nu era din Ham Bone. Femeia înaltă și frumoasă de lângă el avea părul negru, tuns scurt. Ochii ei zburau de la reverend la sicriul din lemn lustruit; apoi, poposeau asupra lui Alex, fără ca femeia să-și miște capul. În schimb, bărbatul nu privi nici o dată în direcția lui Alex.

Când slujba luă sfârșit, Alex o conduse pe Amilia la un microbuz albăstru, parcat din întâmplare lângă mașina roșie a lui Sidney. Rămase voit în urma lor, până când Alex și Amilia ajunseră pe partea îndepărtată a vehiculului lor. Carmen o ajunse din urmă când se urca în mașină și o lămurii cum să ajungă la casa ei, unde urma să aibă loc întrunirea de după înmormântare.

- Mulțumesc pentru invitație, spuse Sidney, privind dreptunghiul de carton tipărit pe care-l ținea în mână. Dar sincer, nu cred că este locul meu acolo.

Sora lui Alex îi atinse brațul, zâmbind.

- Ne-am dori să veniți, dacă puteți, îi spuse ea și plecă.

- Sidney!

Era vocea Amiliei, dar n-o putea vedea. Înconjură microbuzul prin spate. Alex o instalase pe Amilia în față și plia scaunul cu roțile. Sidney îi zâmbi cu tandrețe, iar el dădu din cap.

- Sunt aici, Amilia.

- Vreau să vii, îi șopti Amilia.

- Bine. Fac orice pentru tine, Amilia.

Carmen și soțul ei își clădiseră casa din lemn lângă Bolder River. Sidney poposi pe terasa ce înconjura întreaga casă, ca să arunce o privire asupra râului, ce se iveau printre brazi.

Îi urmă pe Alex și pe Amilia în casă. Amilia îi strânse mâna lui Sidney, înainte ca Alex s-o conducă pe un hol.

- Am să mă odihnesc puțin. Alejandro, nu mă lăsa să dorm prea mult.

Sidney își lăsă paltonul peste grămada de haine adunate pe un pat, într-o cameră situată pe hol, și intră în încăperea principală, unde se încălzi lângă căminul înalt până la tavan. Atmosfera era aici cu mult mai relaxată decât la cimitir. Copiii râdeau. Sunete familiare de veselă și frânturi de conversație veneau din bucătărie, laolaltă cu arome inconfundabile de ceapă, usturoi și condimente.

Carmen veni spre ea, pășind cu grijă peste un băiețel care construia un vapor de lego pe jos.

– Cidru fierbinte?

– Da, mulțumesc. Carmen, n-am avut ocazia să-ți spun cât de rău îmi pare pentru tatăl tău.

– Mulțumesc. Nu ne-am așteptat la asta. Lua ceva pentru hipertensiune, dar medicul nu ne-a pus în gardă. Alex e în culmea furiei. A cerut să vadă toate datele medicale.

Alex ședea într-un fotoliu, lângă ferestrele înalte. Discuta cu un bărbat pe care Sidney îl văzuse la cimitir.

– Cred că-i este tare greu, spuse Sidney.

– Da. Simte totul foarte profund. Așa a fost dintotdeauna.

Din grupul adunat în jurul mesei cu mâncare veneau râsete. Toți ochii erau ațintiți asupra bărbatului pe care Sidney îl bănuia a fi fratele lui Alex. Părea genul de om sigur de el și șarmant. Toată lumea părea să-l placă. Până și femeia atrăgătoare de lângă el.

– El e fratele nostru, Ernesto. El și soția lui, Isadora, au venit de la San Francisco pentru înmormântare. Au acolo o firmă de arhitectură, o informă Carmen și arată spre băiețelul care juca lego. Acela e fiul lor, Max.

Ernesto se uită la sora lui și se îndepărtă de admiratorii săi.

– Carmen, cine e prietena ta?

Sidney învinse mâna, iar Ernesto i-o strânse cu putere.

– Walker. Sidney Walker.

– Fiul ei a lucrat cu Alex la rampa Amiliei. Alex spune că muncește bine.

– Ți-a spus Alex asta? Întrebă Sidney, surprinsă.

– O, da. Alex spune că Tyson are o imaginație ieșită din comun. Și știi, când Alex s-a întors la Milia și a văzut bucata de trotuar finisată, a fost teribil de impresionat. Crezuse că va trebui să spargă tot asfaltul și s-o ia de la capăt.

Ernesto râse puțin cam prea tare.

– Ei, nu cred că ar fi fost un dezastru. Dacă ceva ar ieși prost la fundația unuia dintre proiectele mele, ar putea fi vorba de milioane de dolari. Sunt patronul firmei Ernest Estrada Associates Architects, adăugă el și îi învinse lui Sidney o carte de vizită. Ea privi cartonul lucios. Cine ar împărți cărți de vizită la înmormântarea tatălui său?

– Fata asta are ochi frumoși; ai remarcat, Carmen? spuse Ernesto și învinse mâna spre Sidney, dându-i o șuviță de păr deoparte.

Ea își retrase instinctiv capul.

Deodată, Alex sări în picioare. Își croi drum printre invitați și mobilier până ajunse la ușă; o deschise cu furie și se năpusti afară.

- Ce l-a apucat? întrebă Ernesto.

- Ce-ar fi să te gândești la chestia asta? îi replică soră-sa.

- Hei, doar n-am făcut nimic! zise el și i se adresă lui Sidney: fratele meu nu prea mă place. Probabil, e vorba despre clasica rivalitate dintre frați. Bănuiesc că e ceva între voi doi. Crede-mă, n-am vrut să te jignesc, nici pe Alex. Am o căsnicie fericită, mă bucur doar de peisaj.

- Sidney, spuse Carmen, luând-o de braț. N-ai mâncat nimic. Precis ești moartă de foame.

Sidney privi peste umăr, pe fereastră. Îl zări pe Alex străbătând vasta peluză, spre râu; purta doar o cămașă și un tricou cu mâneci lungi.

Un sfert de oră mai târziu, nu se întorsese încă. Sidney nu mai putu îndura. Își recuperă paltonul negru de lână, împreună cu haina maro din piele întoarsă a lui Alex, și ieși pe o ușă laterală. Frigul umed o înșioră, când străbătu peluza. Ajunse la un pâlc de cedri și o apucă pe o cărare ce ducea spre râu. Simți miros de fum în nări. Alex era cu spatele la ea. Era ghemuit pe un banc de nisip și sufla într-o grămăjoară de vreascuri, care se aprinseră dintr-odată, cu o flăcără subțire.

- Salut, cercetașule, spuse ea, iar el o privi surprins. M-am gândit că ai nevoie de asta.

Îi întinse haina, în timp ce el se ridica în picioare.

- Mulțumesc, răspunse, și își strecură brațele în mâneci, privind-o. S-a făcut cam rece pe aici.

Se întoarse spre foc și aruncă niște vreascuri mai groase, dintr-o grămadă adunată alături.

Ea rămase sîngheră în spatele lui.

- Ți-e bine?

El frânse o cracă groasă în două, de parcă ar fi fost un chibrit.

- Nu sunt o companie prea plăcută acum.

Ea roși. Ce căuta acolo?

- Iartă-mă. Trebuia să-ți respect intimitatea. Condoleanțele mele, ție și familiei, adăugă ea și dădu să plece.

- Am spus doar că nu sunt o companie plăcută. Nu trebuie să pleci.

- Râul ăsta e lung, Alex. Dacă nu *vrei* să rămân, pot găsi un alt loc din care să-l privesc curgând.

- Bine, *vreau* să rămâi, zise el, iar expresia feței i se îmblânzi.

Se îndepărtă un moment, apoi se întoarce cu un bușean pe care-l așează lângă foc.

- Ia loc, o invită el. Cred că m-am făcut de râs acolo.

- Chiar așa? Și eu care credeam că fratele tău s-a făcut de râs!

- Ce a spus? Întrebă el, săgetând-o cu privirea.

- Nu e atât vorba despre ce a spus, cât despre impresia pe care mi-a făcut-o. Femeile intuiesc ce spun bărbații, chiar dacă rostesc alte cuvinte.

- Nu toate femeile au darul ăsta, zise el, cu un râs amar.

- De fapt, am fost nevoită să-l deprind printr-o lecție dură. Așa că îmi corectez afirmația: „Femeile care s-au ars.”

- Vrei să-mi povestești?

- O tânără naivă cunoaște un tip mai în vârstă, șarmant. Se trezește picată la facultate, cu un plod în brațe și un soț care vine și pleacă asemenea unei migrene. Ori de câte ori revenea după o dispariție, o lua de la capăt cu ochii dulci și mințea, mințea, mințea. Scuze, dar fratele tău îmi amintește de fostul meu soț.

Ochii lui Alex zăboviră pe fața ei. Crezu că vrea să spună ceva, dar el se întoarce către foc. Se aplecă, să-și încălzească mâinile la flacăra. Un vultur țipă deasupra lor. Îl priviră trecând chiar peste vârfurile pomilor.

- Lui Tyson i-ar plăcea tare mult aici, spuse ea.

- Da, știu că mie îmi place. Ar trebui să-l aduc odată pe aici. Ar prinde precis un păstrăv argintiu.

- O, Alex! Ar fi nemaipomenit pentru el! Lumea nu mă crede, dar băiatul ăsta prindea pește cu mâna goală.

Alex chicoti.

- Parcă-s eu, când eram copil. Trăiam așteptând clipa când suna clopoțelul la școală ultima oară, ca să pot merge la Sparrow Creek. Mi-e dor de zilele acelea, zise, privind către râu. Mi-e dor să fiu copil, mai spuse, uitându-se la ea.

- Și mie, răspunse ea, zâmbind.

Alex aruncă un bușean în foc.

- Fostul tău soț mai e prin zonă?

Ea îi povesti despre Dodge, până la ultima lui vizită, când o anunțase vesel că intenționa să se mute iar la Ham Bone.

- Precs îl urăști.

- Urăsc ce le-a făcut copiilor, mai ales lui Ty. S-a străduit atât de tare să-l facă pe taică-său să-l iubească! Toată lumea are nevoie de un tată.

Alex încuviință.

- Eu am avut noroc. Sunt convins că asta e sursa necazurilor lui Tyson. E un lănar foarte furios.

Așadar, înțelesese. Poate că fusese odată mânat de dorința de răzbunare, dar acum, nutrea compasiune.

- Dar tu, Alex?

- Mă întrebi dacă sunt furios?

- Îți urăști fratele?

El își privi mâinile și le frecă una de alta.

- Cred că se poate spune și așa. Am fost însurat o dată. A durat doar trei ani. Eram polițist în Seattle, lucram pe tura de noapte. L-am rugat pe frate-meu să treacă pe la ea din când în când. Știam că e un afemeiat, dar nu mi-am închipuit că ar fi în stare să încalce regula cea mai importantă.

- O, Alex!

- Am venit acasă într-o noapte, la jumatea turei, și l-am găsit în patul meu. S-a dovedit că erau amanți de peste șase luni, chiar sub nasul meu.

- Cum a reacționat familia ta?

- L-au ostracizat, o vreme. Dar după un timp, a reușit să-i vrăjească și l-au iertat. Firește, părea alt om, cu un copil în brațe.

- Un copil?

- Are șase ani jumate acum. Îl cheamă Max.

Dintr-odată, lucrurile începeau să se lege.

- Isadora e fosta ta soție? Și Max?

- Ernesto susține că ar fi al lui.

- Oh, Alex, înțeleg de ce îți este atât de greu să-ți ierți fratele. Dar Isadora? Ce simți față de ea?

El clătină încet din cap.

- Nu mai simt nimic. N-am condamnat-o prea tare. Se simțea singură și îi era frică noaptea. Dar el știa ce face. Fratele meu nu are limite.

- Trebuie să-l ierți, știi asta.

- Cum așa? Întrebă el, încruntat.

- Fiindcă ți-ai îngustat din nou pleoapele. Arăți precum Clint Eastwood, în filmul ăla în care niște tipi îl spânzură și-l lasă să moară. Acum, că te cunosc mai bine, îmi dau seama că tu nu ești așa, de fapt.

- Vrei să spui că o să rămân cu expresia asta pe față?

- Vreau să spun că îți pui ștreangul de gât zi de zi, de fiecare dată când re trăiești ceea ce s-a întâmplat atunci. Îi permiți fratelui tău să-ți înăbușe viața.

– Nu pot uita ce mi-a făcut.

– Nu cred că e nevoie. Se pare însă că trebuie să găsești o cale de-a te elibera de suferință. Lasă-l pe Dumnezeu să aibă grijă de Ernesto în felul său.

El râse amar.

– Pe asta am mai auzit-o. Nu doar de la tata, ci și de la surorile mele. Iar acum, de la tine. Crede-mă, e mai ușor de spus, decât de făcut, zise el și aruncă o piatră în râu, urmărind-o cu ochii. Crezi că ai să te recăsătorești?

Întrebarea directă o uimi.

– Da.

– Cu tipul cu care erai la teatru? Părea cumsecade.

– Este cumsecade. Dar nu știu dacă ne vom căsători. N-am discutat subiectul.

Pe măsură ce vorbele ei stăruiau între ei doi, înțelegea cât sunt de greșite. Știa răspunsul la întrebarea lui, dar nu se putea gândi la asta. Nu acum.

– Sper că n-are să-l deranjeze prietenia noastră, zise el, aruncând o altă piatră în apă.

– Mi-aș dori să ne fi împrietenit mai demult. Am avut cumva impresia că nu te interesam, zise ea, cu un zâmbet sfios. Deși cred că nici eu n-am fost prea prietenoasă, la început.

– Doamna cu pumnalul. Aproape că mi-am scos arma pentru autoapărare, de câteva ori.

– Era să împuști câinele!

Izbucniră în râs amândoi.

– M-ai speriat, zise el.

– Cum adică?

El scutură din cap.

– Poate că am să-ți povestesc odată.

Fumul se ridică din focul vlăguit, risipindu-se. Era o liniște plăcută.

– Alex, de ce nu s-au căsătorit niciodată tatăl tău și Amilia?

– Nu știu. Poate, fiindcă au iubit-o amândoi pe mama atât de mult. Mi-lia a fost logodită, dar el a murit înainte de cununie. Inelul dispărut era de la logodnicul ei.

Se ridică încet în picioare și se întinse.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem.

O privi și îi întinse mâna. Ea își puse palma într-a lui, iar el o ridică în picioare. Atingerea o înfioră. O ținu mai departe de mână.

- Milla nu e singura femeie înțeleaptă de pe aici. Dacă stau între voi două, poate se prinde și de mine ceva.

Nu-l contrazise, deși se miră că el detecta înțelepciune în mintea unei femei care nu-și putea desluși nici măcar propriul suflet.

Soarele asfințise când Alex o călăuzi pe cărare, ținându-i o mână pe spate. Ea se lăsă în voia momentului, savurând apropierea bărbatului aceleia cu suflet greu de pătruns.

Nu era vremea să se gândească la ceea ce o îngrozea, știa că va trebui să o facă.

CAPITOLUL ZECE

O altă duminică după-amiază cu Seahawks și salam. Millard se așează picior peste picior, așteptând un eveniment care să îl facă să își întindă picioarele și să se aplece în față, în poziția preferată, din care își irosea în van sfaturile. Ty, în camera lui, absorbit de un joc pe calculator, apărea din când în când ca să-și umple castronul cu chili, în timp ce fetele înșirau brățări de pietricele pe masa din sufragerie.

Jack era prea bun. Dacă ar fi făcut măcar un lucru greșit sau ar fi spus ceva absolut nepoliticos ori insensibil, sarcina ei ar fi fost mult mai ușoară. Se ridică și se aplecă peste măsuta de cafea să arunce castroanele golite de chili.

– Cât o să mai dureze jocul asta?

– Nu mult. E repriza a patra. De ce? Ai vreun plan?

Ea ridică din umeri.

– Mă gândeam că am putea merge să ne plimbăm cu mașina amândoi.

– Ar trebui să faceți asta, zise Millard. Ieșiți din casă doar voi doi. Pot să rămân eu cu copiii dacă vreți.

Bunul bătrân Millard. Sidney îl îmbrățișă și merse în camera ei să se schimbe. Stătu în fața dulapului o bună bucată de vreme, privind către niște pulovere fără să le vadă. Cuvintele lui Jack din noaptea primului sărut continuau să-i întrerupă orice gând coerent.

– N-aș putea suporta din nou fraza aia cu „suntem doar prieteni“, spusese el.

Dar ea îl asigurase că de astă dată, lucrurile stăteau altfel. Fusesse atât de sigură.

Seahawks câștigaseră din nou. El era binedispus și se grăbiră către ma-

șina lui, printre rafalele de ploaie. Sidney își scutură ploaia din păr în timp ce el întorcea cheia în contact.

– Hai să vedem dacă găsim un culoar liber la bowling, spuse el în timp ce scotea mașina de pe alee și pornea către oraș.

– De fapt, eu speram să putem sta de vorbă. Nu vreau să fiu nevoită să țin ca să acopăr zgomotul făcut de niște bile de popice sau de niște copii zgomotoși. Și nu vreau să vorbim despre fotbal.

Se întoarse către el și îl privi direct.

– Nu îmi place fotbalul, mă plictisește de moarte.

El tresări și își trase capul înapoi.

– Ooooh!

– Îmi pare rău. Cred că a fost ca și cum ți-aș fi tras o palmă. N-am vrut.

– E în regulă. Știu că uneori fac aproape o obsesie pe tema asta.

Se așternu o tăcere incomodă înainte ca el să vorbească din nou.

– Bine, deci vrei doar să vorbim. Spune-mi despre ce vrei să vorbim.

– Despre noi.

El continuă să conducă. Ea aștepta ca el să pună întrebarea evidentă.

Ce anume să discutăm despre noi? Dar întrebarea nu venea.

– Jack.

Privirea lui era îngrijorată.

– Da?

– O femeie are nevoie de cineva cu care să vorbească. Nu doar despre evenimentele zilnice sau despre problemele mașinii. Adică la un nivel mai profund. Se pare că vorbim doar de lucruri de suprafață și nu ajungem niciodată la sentimentele noastre adevărate.

El se strâmbă.

– Sentimentele sunt supraapreciate.

Rânjetul i se stinse când se uită la ea.

– Glumeam. Doar despre asta e vorba? Hai să discutăm. Ascult.

Ea suspină, dând din cap. El era foarte fericit să plutească de colo-colo pe valurile vieții. De ce să-l tragă ea dedesubt? Își aminti de lunga discuție pe care o avusese cu Alex la focul de tabără, de plăcuta sinceritate dintre ei doi. Hotărârea ei spori, chiar dacă de data asta nu mai era vorba de Alex.

– Jack, acum știu lucruri pe care nu le înțelegeam înainte. Știu de ce a fost nevoie de despărțire.

El continuă să privească țintă șoseaua.

- Nu avem pic de intimitate.

El își dădu ochii peste cap.

- Pe naiba, urăsc cuvintele de genul ăsta.

- Seamănă cu o limbă străină?

El încuviință.

- Cam așa ceva.

Opri la semafor și viră către dreapta.

- Sidney, nu pot să fiu ceea ce vrei tu. Nici măcar nu înțeleg ce anume vrei, ca să fiu sincer. Mă simt ca o maimuță care încearcă să aterizeze cu un avion. Nu știu să citesc indicatoarele, nu pot vedea pista.

Ea zâmbi dulce. Încercă să îi atingă brațul.

- Am făcut o mare greșală când te-am atras afară din junglă.

El își puse brațul peste al ei și o strânse ușor. Colțurile gurii lui se ridica într-un zâmbet trist.

- Io mă întorc la junglă acum. Jane se duce acasă.

- N-am nevoie de blestematul ala de Internet! declară Millard cu emfază. Am supraviețuit cu succes toți anii ăștia fără el.

Cu gesturi largi arată către volumele legate în piele din bibliotecă.

- Orice am nevoie să știu se găsește în Encyclopaedia Britannica.

Tyson își clătină capul.

- Astea sunt vechi. Promit că, îndată ce ai să vezi cum merg lucrurile, vei deveni dependent.

- Sunt prea bătrân și e prea complicat pentru mine. Și nu încerca să mai schimbi subiectul. Cred că discutăm despre proiectul tău științific de laborator.

Tyson se încruntă.

- Nu vreau să fac asta. Nici măcar nu sunt interesat de știință.

- Ba ești.

Millard arată spre fereastra sufrageriei.

- Tot ce e acolo afară, în pădurile care te fascinează, este știință. Tot ce ai de făcut este să găsești o întrebare. Proiectul tău nu reprezintă altceva decât procesul de a găsi răspunsul la întrebarea pusă.

- Nu-mi trece prin minte nici o întrebare.

Millard slobozi un oftat de frustrare în timp ce împingea scaunul pe care stătuse. Se îndreptă către geam. Era o zi cemită de marți a lunii noiembrie. Copacii din curtea lui erau aproape goi, excepție făcând doar pâlcuri de frunze încăpățânate, împrăștiate din loc în loc, destinate să putre-

zească împreună cu altele care tapetau curtea. Renunțase să le mai adune, parțial și pentru că ascundeau acele inestetice mușuroaie de cârțiță.

– Îmi doresc să fi știut dacă am o singură cârțiță tenace sau o armată de cârțițe, comentă el.

Ty i se alătură la fereastră.

– Au apărut movile noi?

Millard arătă cu degetul către ele.

– Din loc în loc. Cred că voi fi nevoit să comand o capcană. Problema e că nu știu unde să o pun. Cum aș putea să știu unde va ieși șobolanul ăla mic data viitoare?

Ty îi zâmbi elegant.

– Intri pe Internet și afli despre sistemul de rețele folosit de cârțițe.

Millard își frecă gânditor bărbia.

– Poate aflu și cum să le prind în capcană.

– Aș putea să conectez calculatorul meu chiar aici. N-am nevoie decât de o priză și o mufă de telefon.

– Facem un târg, zise Millard după câteva momente de gândire. Eu îți instalez Internetul. Tu îmi oferi cârțița.

Tyson își ridică sprâncenele.

– Ce?

– Fă-ți proiectul cu privire la cârțițe. Obiceiuri, motivație, perioadă de activitate. Și după asta găsește un mod să le distrugi. Poate chiar să inventezi o capcană. Sigur putem să meșterim ceva în garaj. Știi că am un pistol de lipit, nu?

Tyson păru să reflecteze în timp ce se plimba de la o fereastră la alta.

– Bine. O să mă ocup de fraierul ăla mic.

Privi prin cameră.

– Unde vrei să-ți instalez calculatorul?

Pe când Millard elibera suprafața biroului din sufragerie pe care își plă-tise facturile, un șir de înjurături scăpară din gâtul lui Tyson. Băiatul se uita îngrozit pe fereastră. Privirea lui Millard se îndreptă ca o lance spre casa de vizavi. Un bărbat încerca să deschidă fereastra camerei în care se aflau Sissy și Rebecca. Cum aceasta nu se clintea, bărbatul o luă la goană pe după colțul casei. Băiatul se repezi către ușa de la intrare.

– Hei! Vino înapoi!

Până să ajungă Millard la ușă, Tyson era deja peste drum. Millard smulse telefonul din furcă și formă 112.

– E un intrus pe Strada Boulder, la numărul 727.

Aruncă telefonul pe scaun și fugi afară. Nu se vedea nimeni, nici după colțul casei Walker. Dintr-odată auzi strigăte puternice și o bufnitură. Ușa din spatele casei era deschisă.

– Pleacă de aici!

Vocea pițigăiată a băiatului venea dinspre camera lui Sidney.

– Nu a mai rămas nimic de furat aici!

– Potolește-te, puștiule! Am venit doar pentru o vizită și nimic mai mult. Asta e între mine și maică-ta.

Millard auzi ceva trântindu-se.

– Ieși afară din camera mamei! Ieși afară din casa mea!

Millard se uită prin bucătărie, apucă un făcăleț pe post de armă și se îndreptă către hol.

Ciudatul personaj se retrăgea încet către locul din care venea Millard, Tyson împingându-l amenințător cu picioarele unui scaun cu spătar.

Individul avea un tatuaj macabru care i se încolăcea în jurul gâtului. Un nechezat de rău augur îi scăpă din gâtej.

– Te joci de-a împlânzitorul de lei, băiete? Ți-a plăcut întotdeauna să te prefaci că ești altcineva. Crezi că-l poți împlânzi pe bătrânul de taică-tu?

Millard trecu făcălețul pe deasupra capului străinului și îi presă puternic mărunul lui Adam, sugrumându-l.

– Poate că nici nu merită să ne facem griji din pricina ta, cârtiță patetică!

Deodată, simți o lovitură dureroasă în fluierul piciorului. Apoi un cot i se înfipse ca un berbec în coaste și se îndoi de mijloc.

Apucă să vadă niste picioare zburând prin fața ochilor săi. Tyson se aruncă înainte cu toată greutatea și ambele trupuri căzură pe podeaua sufrageriei. Millard încercă să se ridice. Durerea din coastă îi tăia respirația. Pumnii lui Tyson se agitară în jurul intrusului, care îl împinse, apoi își roti brațul și-l pocni zdravăn peste față, aruncându-l în peretele opus. Apoi apucă unul dintre scaunele grele de stejar ale lui Sidney de la masa din sufragerie și îl țină deasupra lui Tyson, gata să-l zdrobească.

Millard se aruncă peste el. Bărbatul și scaunul se prăvăliră la pământ. Millard începu să se ridice, când îl surprinse altă lovitură, de data asta peste cap.

Tyson urlă un blestem.

– Dacă îl mai atingi o singură dată te ucid! Te ucid! Vorbesc serios!

Băiatul suspina printre amenințări.

Millard își dorea să se ridice, dar trupul nu-l asculta. Auzi zgomotul unei încăierări, sunet de sticlă spartă și apoi sirene. Veneau ajutoare. Un sunet de pași răsună din bucătărie către ușa din spate, apoi se lăsă liniștea.

– Tyson? Tyson, te simți bine?

Băiatul se târî către el.

– Millard!

Buzele lui Ty erau umflante și pline de sânge. Îl atinse pe Millard pe braț.

– Ce ți-a făcut?

Millard clătină din cap, cuprinzându-l pe băiat cu brațele lui lungi și subțiri și trăgându-l ușor către el. Băiatul tremura.

– Întrebarea este ce ți-a făcut ție, băiete, nenorocitul ăsta?

Trupul lui Tyson se topi în îmbrățișarea bătrânului.

Biroul lui Sidney era la câteva minute depărtare de filiala Ham Bone a Departamentului Șerifului din districtul Winger. Se pomeni conducând cu viteză, deși Alex o asigurase la telefon că Tyson e în regulă. Opri mașina în locul de parcare, își înșfăcă geanta și se grăbi să intre în clădirea veche de un secol fără să se mai deranjeze să încuie mașina.

O femeie o întâmpină la recepție și o conduse, de-a lungul holului, către o cameră mică unde Ty stătea singur la un birou vechi de stejar.

– Tyson!

Se îndreptă către el, îngrozită de dezastrul de pe fața fiului său. Își ținea un pachet de gheață pe unul dintre obraji. Buzele îi erau umflante și sparte, și un bandaj în formă de fluture îi fusese aplicat pe sprânceana de deasupra unui ochi deja înnegrit.

– Taică-tu ți-a făcut asta?

Ty se uită în altă parte.

– O, Tyson!

Ea începu să plângă. Ușa se deschise și Alex intră în încăpere. Îi salută cu o mișcare din cap, trase un scaun pentru Sidney și se așeză în fața lor.

– Ești sigur că nu are nimic rupt? îl întrebă ea.

– Doctorii l-au consultat. În curând ar trebui să avem vești de la spital și despre domnul Bradbury. Mulțumesc că ai așteptat, Tyson! Nu puteam să te întreb nimic până nu era mama ta aici.

Tyson îl ignoră, uitându-se cu ochii îngustați către mama lui.

– De ce nu mi-ai zis că te vezi din nou cu el?

– Nu mă văd cu el! Ce te face să crezi...

– A spus că se mută înapoi la Ham Bone și că tu știai despre asta. A mai fost la noi în casă înainte. Îți căuta prin sertare. El e cel care ți-a furat banii și prostiile alea de bijuterii! Ți-am zis că n-am fost eu!

– Ty, îmi pare rău! N-am avut nici cea mai vagă idee. Îmi pare tare rău.

Alex mângălea o notiță pe o bucată de hârtie, cu sprâncenele ridicate către Sidney.

– Nu cred că ai anunțat vreo spargere.

– Îmi lipsesc o brățară de aur, două inele, alte câteva bijuterii și niște bani. O să fac o listă. L-ai prins pe Dodge?

Alex dădu din cap, scoase ceva din buzunarul pantalonilor și îi dădu drumul pe masa uzată de lemn. Un inel de aur incrustat cu pietre se rostogoli către mijlocul mesei, se roti și căzu pe o parte.

– Uite ce-am găsit.

Sidney răsulă ușurată.

– Al Amiliei?

– Da.

– Era la Dodge?

Alex clătină din cap.

– Tyson, îți datorez și ție scuze. Am mutat consola TV a Amiliei ca să fac loc pentru dulăpiorul pictat de mama ta. Asta se ascundea în praful din spatele draperiei. 'Milia crede că i-ar fi putut cădea când uda florile. N-a observat dispariția lui până când n-au fost furate celelalte lucruri.

Ty se uită în altă direcție, simulând dezinteresul. Alex se întoarce către Sidney.

– Fostul tău soț e în arest. A fost nevoie de doi dintre noi pentru a-l pune la pământ. Era drogat rău – probabil ceva halucinogen. Pe numele lui sunt emise deja două mandate de arestare – furt de mașini și deținere de droguri cu intenția de a le comercializa. Tu mai poți să-l acuzi și de neplata pensiei alimentare, intrare prin efracție și furt.

Se uită către Ty.

– Dacă e condamnat pentru toate astea, o să fie închis pentru foarte multă vreme. Ești sigur că asta vrei, Tyson?

Buzele lui Ty tremurau.

– Sper să-l trimiți direct în iad.

Furia din cuvintele fiului ei o înfioră pe Sidney. Încercă să se apropie de el, însă el se trase deoparte. Nu-i venea să creadă. Propria lui mamă.

Cât de singur trebuie să se fi simțit! Nu era de mirare că era plin de amărăciune.

- Vreau să-l văd pe Millard.

Fața lui Ty era goală de orice expresie.

Alex se ridică să își ia telefonul.

- O să sun la spital.

Formă numărul și așteaptă.

- Aici, biroul șerifului. Aș vrea să știu care este starea lui Millard Bradbury.

Așteaptă la telefon.

- Are niște coaste rupte, repetă el, posibilă comoție. Bine, mulțumesc!

Închise telefonul cu o mișcare bruscă.

- Când vine acasă? întrebă Tyson.

- Vor să-l țină peste noapte.

Sidney stătea în picioare și se uita pe fereastră, iar Alex începu să-i pună întrebări lui Ty. Se făcea mică auzindu-l pe fiul ei cum descrie cu detalii grafice bătaia. Fața lui Ty era ca o rană deschisă. Și dragul de Millard – dragul, minunatul Millard zăcea pe un pat de spital, rănit și înfrânt. Sidney își simțea sufletul greu de parcă i-ar fi atârnat o ancoră de el.

- În regulă, zise Alex, suntem aproape gata acum. Mai avem un singur lucru de discutat, Tyson. Tu ești încă arestat la domiciliu. Din punct de vedere tehnic, ai încălcat condițiile stabilite de către tribunal, plecând din custodia domnului Bradbury. Ofițerul responsabil cu eliberarea ta condiționată va fi anunțat de incident și tribunalul va trebui să decidă...

- Să-l ia naiba de tribunal!

Tyson zbură din scaunul lui, îndreptându-se către ușă.

- Eu am șters-o! Împușcă-mă pe la spate dacă ai chef. Nu-mi pasă!

Dădu ușa de perete.

Într-o fracțiune de secundă, Alex îl ajunse pe Tyson și-l pironi de perete. Îi legă mâinile cu o pereche de cătușe și îl împinse înapoi în cameră, închizând ușa și trântindu-l într-un scaun de lemn.

Se aplecă către fața lui Tyson.

- Ar cam trebui să înceapă să-ți pese!

Sidney se trase către perete.

Alex se calmă și câțva timp nu mai zise nimic. Tyson îl privea. În cele din urmă, Alex se întoarse către el.

- Noi doi avem ceva în comun. O problemă majoră. Amândoi încer-

căm să ne trăim viața cu răni care nu se vor vindeca, suntem atât de plini de amărăciune, încât devenim autodistructivi.

Se părea că nu asta se aștepta Ty să audă. Privirea lui îngustată dădu semne de interes.

- Tatăl tău ar fi trebuit să te iubească. Pentru asta există tații. Ar fi trebuit să fie acolo pentru tine, să îți spună că este mândru de tine. Dar n-a făcut-o, așa e? Ar fi trebuit să-și țină promisiunile. Ar fi trebuit să fie cineva de care să fii mândru.

Ty părea că înghite fiecare cuvânt.

- Îmi pare rău că s-a dovedit a fi un om de nimic. Aș vrea să pot schimba asta. Știu că și mama ta ar vrea să schimbe asta. Bănuiesc că toată furia asta a noastră nu va putea niciodată să schimbe caracterul unui om, spuse el și își lăsă privirea în podea.

Alex tăcu.

- Ție ce ți s-a întâmplat? întrebă Ty într-un târziu.

Alex clătină din cap.

- E cam greu să vorbesc despre asta.

Se așeză cu coatele sprijinite pe genunchi, lăsându-și capul în piept, apoi își ridică privirea ca și când tocmai avusese o revelație.

- Simți vreodată că ți-e rușine să vorbești despre asta - ca și cum ar fi vina ta sau cam așa ceva?

Ochii lui Ty se umplură de lacrimi. Își întoarse privirea în altă parte.

- Fratele meu mai mare m-a distrus.

Urmă o pauză lungă.

- Mi-a sedus soția. Și lucrul ăsta s-a petrecut luni în șir sub nasul meu.

În cele din urmă, ea a divorțat și s-a căsătorit cu el.

Își îndreptă privirea către Ty.

- Asta rămâne între noi, apropo.

Ty aprobă din cap.

- Am fost un ticălos cu tine. Bănuiesc că atunci când urăști pe cineva atât de mult, într-un fel sau altul, răbufnește. N-a fost corect din partea mea să mă răzbun pe tine. Îmi pare rău.

- E în regulă.

Alex se ridică, îl trase ușor pe Ty în picioare, îi scoase cătușele și îl așeză la loc cu blândețe. Apoi se așeză în fața lui.

- Tu nu mergi la biserică, așa e, Ty?

Ty clătină din cap. Sidney își întoarse privirea către podea.

- Eu mă duc cu Amilia în fiecare duminică, însă nu mi-a mai făcut plăcere de multă vreme. Am tot auzit lucruri pe care nu voiam să le aud. Adică e ca și cum ar trebui să îi ierți pe alții dacă vrei ca Dumnezeu să te ierte pe tine.

Ochii săi zburară către fereastră și pe urmă înapoi, la Tyson.

- Crezi în Dumnezeu?

- Da. Nu sunt prost.

Inima lui Sidney se încălzea cu fiecare secundă.

- Nu știu cum să fac să ne repar, Ty. Însă aș sugera să mergem împreună la biserică. Intri în joc?

- O să conteze asta ca serviciu în interesul comunității?

- Da. Programul menționează asta. Și poate uneori ne vor însoți și mama și surorile tale.

Alex privi către Sidney, iar ea aprobă din cap, zâmbind cald.

- Bine, cred că eu pot să plec, zise Ty.

- Știu că te simți rănit, zise Alex. Nimeni în afară de tine nu îți știe durerea. Dar trebuie să faci cumva să scapi de ea. Ce zici, facem tot ce putem ca să scăpăm de amărăciunea asta care ne mănâncă de vii?

Alex întinse mâna.

Ty nu se mișcă. Apoi ridică mâna și se prinse de mâna lui Alex ca și cum l-ar fi salvat de la înec. Își susținură unul altuia privirea. Sidney nu se putea mișca. Scena asta urma să rămână gravată în mintea ei pentru totdeauna.

Băiatul și bărbatul se ridicară în picioare.

- Ce-ar fi dacă m-ai lăsa să vorbesc câteva minute cu mama ta? zise Alex. Ai putea să aștepti afară.

Când ușa se închise în spatele lui, Alex se întoarse către Sidney.

- Ești de acord cu toate astea?

Ea se uită în ochii lui plini de modestie. Dădu din cap, încercând să-și alunge lacrimile.

- Alex.

Ea trase aer adânc în piept.

- Ești un om minunat.

- N-am vrut să spun toate lucrurile alea. Așa s-a întâmplat, zise el, ridicând din umeri. Ciudat. Dintr-odată m-am văzut pe mine în el. N-aș vrea să clacheze și el, așa cum am făcut-o eu. E prea tânăr.

- Nu pari a fi clacat, replică ea, zâmbind. Văd semne evidente de viață.

– Da. Simt și eu asta, spuse el. E ca și cum ceva începe să se schimbe.

Millard deschise un ochi. Rita era încă acolo, uitându-se lung pe ferestra camerei de spital, cu brațele încrucișate la piept. Se gândi să se prefacă adormit, însă ultima oară când încercase asta, chiar așipise. Trase cu ochiul la ceas: 6 și jumătate după-amiază.

– N-ar trebui să fii acasă cu familia ta? întrebă el.

Fiica lui se întoarse.

– Nu înainte de a avea o mică discuție.

Își trase un scaun lângă patul lui. El se strâmbă involuntar, în timp ce încercă să se ridice. O mică discuție? Ce altceva ar mai putea ea să aibă de spus?

Rita suspină adânc.

– Nu ți-am spus eu că oamenii ăștia nu fac altceva decât să aducă necazuri, tată? Sper doar ca acum să-ți dai seama că nu sunt genul nostru de oameni. Omul ăla era nebun de cât de drogat era. Ai fi putut să fii ucis!

Millard se uită în depărtare, amintindu-și evenimentele din dimineața aceea. Dodge Walker fusese mai mult decât nebun. Învârtise un scaun greu de stejar pe deasupra capului lui cu o furie sălbatică, inumană – diavol curat, și fusese croit pe Tyson. Propriul lui copil. Fără dubiu, ar fi putut să-l omoare pe băiat. Tyson își dăduse seama, și ochii lui plini de lacrimi se măriseră, nevenindu-i să creadă. Asta îl durea pe Millard mai mult decât cucuiul de pe capul lui sau vânătăile și oasele rupte.

Se auzi o ciocănitură ușoară, apoi ușa se întredeschise puțin. Sidney Walker își strecură capul înăuntru.

– Scuze.

– Intră, Sidney.

El făcu semn cu mâna. Ty o urmă pe mama lui în încăpere. Rita își îndreptă umerii, uitându-se furioasă la ei.

– Bună, Rita, spuse Sidney și se îndreptă către cealaltă parte a patului. O, Millard! Îmi pare atât de rău de ce s-a întâmplat!

Îi căută mâna.

– Nu deveni sentimentală cu mine, zise Millard. Nu sunt pe moarte. Până mâine ies din spital. Chiar și mai devreme, dacă îmi găsesc pantalonii.

– Mai vedem asta, tată, zise Rita, aruncându-i o privire lui Sidney. E timpul să spun ce am de spus. El e prea încăpățânat ca să accepte, dar este prea bătrân pentru așa ceva. Îmi dau seama ca familia ta are... probleme,

dar e timpul să vi le rezolvați singuri. Există agenții care se ocupă de abuzuri...

– Ajunge!

Durerea îl săgetă pe Millard în coaste.

Rita se dădu înapoi.

– Are dreptate, Millard. Te-am făcut să treci printr-un coșmar. Tu ne-ai oferit foarte mult! spuse Sidney și își șterse ochii plini de lacrimi. Iar de astă dată te-ar fi putut costa totul. Tyson spune ca i-ai salvat viața. Ești eroul nostru!

Millard rânji, însă știa ca asta era adevărul. Nu intenționase să fie erou. Fusesse mai mult un reflex care-l împinsese către Dodge Walker. Nu avusese timpul să gândească rațional.

Rita își dădu ochii peste cap și începu să îndese o cutie mică cu șervețele de spital în geanta ei supradimensionată.

– Te sun mai târziu, tată.

Dădu din cap tăios către Sidney, îl ignoră pe Ty și se îndreptă către ușă.

– Rita?

Vocea lui Sidney tremură.

– Am putea să ieșim împreună la o cafea?

– Bună idee!

Millard îi adresă fiicei sale o privire care spera să fie interpretată ca o comandă.

– Tyson și cu mine am putea profita să mai stăm și noi un pic de vorbă, așa ca de la bărbat la bărbat.

Văzu cum pieptul Ritei se ridică și coboară, oftând răutăcios, în timp ce ieșea din cameră împreună cu Sidney.

Îndată ce ușa se închise, Ty se repezi către patul lui, cu o mină îngrijorată. Millard bătu ușor marginea patului, invitându-l să se așeze, iar băia-tul se așeză în fața lui și se uită la capul lui.

– Frățioare, n-am văzut în viața mea un cucui uriaș ca asta. Cu ce năiba te-a lovit?

– Cred că era piciorul lui.

Millard chicoti.

– Sau poate m-am confundat și mi-am tras una singur cu blestematul ăla de făcăleț.

– Nu. Ți-a căzut atunci când te-a lovit în coaste. Ți se văd oasele?

Millard trase de marginea cearceafului, dezvelindu-și trunchiul bandajat.

- Nu. Sunt doar rupte. Asta este ca să le țină la locul lor până când se vor vindeca.

Ty rămase cu privirea pironită pe bandajul alb.

- Îmi pare rău... pentru tot. Îmi pare rău că te-am vârat în povestea asta.

- Mie nu.

Ty își ridică privirea.

- Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de multă vreme încoace, băiete.

Sprâncenele lui Ty se stânsă cu neîncredere.

- Ce?

- Am avut un băiat pe vremuri - Millard nu vorbise despre el cu nimeni de mulți ani. Jefferson. Nu am fost cel mai bun... Nu, am fost un tată jalnic, mărturisii Millard și privi pe fereastră.

Gata. O spusese cu voce tare. Nu-l făcuse să se simtă mai bine. Totuși, gura lui se deschise din nou.

- S-a născut cu sindromul Down. Știi ce înseamnă?

Tyson clătină din cap.

- Era retardat mintal.

- O! Ce s-a întâmplat cu el?

- S-a născut cu inima slabă, și asta l-a doborât în cele din urmă. A murit când avea abia paisprezece ani. Fără vreun avertisment. Într-o zi se juca afară în frunzele căzute, a doua zi dimineață l-am găsit rece în patul lui.

Millard se uită fix în tavan.

- Încă mai zâmbea. A murit cu un zâmbet pe față, ca și cum ar fi văzut îngerul venit să îl ia.

Simți o atingere ușoară pe mână. Încă nu-l putea privi pe băiat în ochi. Mai erau lucruri de spus.

- Am visat întotdeauna să am un fiu care să fie și atlet, și savant. Un partener de pescuit. Un băiat normal. Nu îl puteam lua pe Jeff la pescuit. Mintea lui se încâlcea imediat ce nu eram atent.

- Ei, cel puțin l-ai luat la pescuit. Asta e mai mult decât a făcut tăică-meu vreodată.

Millard nu spuse că îl luase pe Jefferson cu el la pescuit doar de vreo două ori. Adevărul era că Millard fusese jenat de handicapul fiului său. Molly și băiatul veniseră în câteva rânduri să-l vadă la meciurile de lupte,

însă Millard se jenase la sfârșit, când ea cobora cu băiatul în ring. Râdea prea tare, cu capul lăsat pe spate și gura căscată, de imbecil. Millard își dorește în tăcere ca fiul lui să fi fost invizibil. Dar Jefferson își iubise tatăl cu devotamentul unui câine credincios.

– Am fost prea pretențios cu el. Am pierdut câțiva ani în care am fost dezamăgiți de ceea ce el nu era.

El osîă.

– Eu am fost retardatul. El a fost tot timpul perfect.

Încet-încet, Tyson își lăsase întreaga greutate a mâinii pe antebrațul lui Millard. Millard o acoperi, lăsându-și mâna să cadă peste a băiatului.

– M-am gândit că ar trebui să știi asta. Nu sunt un erou, așa încât nu mă pune pe un pedestal, pentru că aş cădea imediat.

– Nimeni nu e perfect, spuse Ty cu vocea spartă. Ce-ai vrut să spui când ai zis că sunt cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat?

Millard chicoti.

– Știi cum era viața mea înainte de a-i rupe tu monotonia? Zilnicele cu-vinte încrucișate și să-mi țin cald bătrânul meu scaun. Apariția blestematei aleia de cârtiță a fost aproape o binecuvântare.

El rânji.

– Și pe urmă ai apărut tu.

– Mda.

Sprâncenele lui Ty se ridicară.

– Și complotul s-a îngroșat.

– Pe urmă m-am trezit că torn beton, că țin dintr-un tren de marfă în altul în miez de noapte, că predau istorie și engleză. Credeam că dădusem totul din mine. Dar tu m-ai făcut să mă simt iarăși folositor. Dacă mi-ai fi spus acum câteva luni că o să mă arunc într-o încăierare cu un nebun...

Se întrerupse.

– Îmi pare rău. E tatăl tău. N-ar trebui să vorbesc așa despre el.

Ty se înfurie și privirea i se îngustă.

– Nu e tatăl meu. N-a fost niciodată. Poți să-i zici cum vrei, zise băiatul, privind în jos. Tu semeni cel mai bine cu un tată, față de tot ce am avut vreodată.

Millard își ținu respirația. Încercă să spună ceva, însă nu putea. Strânse mâna lui Tyson, și băiatul se uită la el.

– Surorile tale îmi spun Bunicule. Aș fi mândru dacă mi-ai spune și tu la fel.

Tyson dădu din cap.

– Poate mergem cândva la pescuit.

Înima lui Millard înflori ca un bob mic și greu de popcorn ce se transformă într-un norișor alb și pufos. Își imagina nemărginitele posibilități. Își dori ca oasele să i se sudeze rapid, să fie puternic. Erau alătea pentru care merita să trăiască. Atât de multă dragoste de oferit.

Pe o masă, în colțul îndepărtat al camerei de zi a lui Millard, se afla un sicriu mic, cioplit de mână, înconjurat de lumânări pâlpânde. Cadavrul ținea o mică floare într-o mână mare și carnoasă, iar pe capul lui păros, chiar deasupra râului ca de purcel, avea pălăria de hârtie de pelerin pe care o făcuse Sissy la școală.

Red, bărbierul, fiind irlandez și pretinzând că este o autoritate în domeniul priveghiului, ridică primul paharul.

– Pentru cârțița Digger! Fie să nu-și găsească niciodată drumul de ieșire din iad!

În toată camera, paharele se ciocniră cu clinchet.

– Haideți, Ty și Millard, zise Sidney, făcându-le semne să ia poziție. Vreau să fac o poză cu voi doi și Digger.

Se așezară fiecare pe câte o parte a decedatului. Millard purta o pălărie de vânător, roșie, împletită, cu urechile lăsate în jos. Ty împrumutase o pălărie similară pentru eveniment. Rânjeau mândri, băgându-se jucăuș unul în celălalt în timp ce ea și Micky făceau fotografiile.

– Bun, acum ridicați capcana și carnețelul.

Tyson oșlă, ca și cum ar fi fost deranjat, însă luă imediat dosarul în care era proiectul lui științific, ținându-l ușor înclinat în față și deschis la prima pagină unde se vedea clar scrisă mare, de mână, nota 10. Millard ținu capcana de oțel pe care o construiseră împreună în garaj, folosind un proiect modificat după o schiță găsită de Ty pe Internet. Sidney făcu mai multe poze, apoi se rezemă de peretele livingului. În sufragerie, Dennis și Andy își umpleau farfuriile cu mâncare. La trei zile după Thanksgiving, principalele feluri erau friptura de curcan și enchilada de curcan a Amiliei. Sidney făcuse salată din varză de Bruxelles și usturoi, și brișe cu dovlecel. Până acum, doar pe Alex îl văzuse cu varză în farfurie.

Alex. Numele lui adie prin ea precum briza caldă a oceanului. Vederea colecției lui Millard de hărți ale comitatului Washington îl stârnise, și mutase farfuriile cu mâncare ca să-și facă loc să desfășoare, pe capătul în-

depărtat al mesei, o hartă a Munților Cascade. Ty se apropie și îi privi peste umăr.

Ea îl văzu pe Alex cum trasează cu degetul pe hartă o linie șerpuitoare. Ty arată ceva și puse o întrebare.

Fiica lui Millard și soțul ei Dan stăteau rigizi pe canapea, urmărind sărbătoarea ca și cum ar fi fost vizitatori accidentali într-o cultură străină. Rita fusese dezgustată de însăși ideea de a i se face un priveghi unei rozătoare moarte. Totuși, Ty o asigurase că o cârțiță nu este rozătoare, ci insectivoră. Nu ajută nici când Sissy i se adresează ostentativ lui Millard cu „bunicule Bradbury”. Se părea că încercarea de la spital a lui Sidney de a se împrieteni cu Rita la o cafea nu-i risipise acesteia suspiciunile.

La o măsuță în colț, Amilia juca șeptic cu Rebecca și Sissy, iar lui Sidney îi făcu plăcere să le vadă.

Apăru Millard, aplecându-se peste umărul Rebeccăi.

– Ai o mână bună?

– Bunicule, vino să joci cu noi, zise ea.

– Știu și eu? N-am mai jucat așa ceva de ani buni.

– E ca mersul pe bicicletă, zise Amilia. O sa-ți amintești imediat. Trage-ți un scaun.

El se supuse, aproape timid.

– Ei bine, ai făcut niște enchillada tare bune, Amilia, zise el într-un târziu.

Își ținu pumnul în dreptul stomacului.

– Mi-e teamă totuși că am să le regret deseară.

Ea își împreună sprâncenele.

– Au fost prea iuți pentru tine? Data viitoare am să-ți pregătesc câteva cu mai puțini ardei.

Interesul lui Millard crescuse.

– Ei da, asta ar fi bine.

Aprobă din cap.

– Poate că la un moment dat o să fac și eu, în schimb, ceva pentru tine.

Ea își aruncă privirea către bibliotecă.

– Văd că-ți place poezia. Ai aici câteva cărți pe care mi-ar plăcea să le citesc.

Ochii lui Millard scăpărară.

– Îți place poezia?

– Alo! interveni Sissy. Jucăm sau nu șeptic?

Sidney râse și se îndepărtă. Alex își ridică privirea când trecu pe lângă

el și, înainte de a se întoarce la conversația cu Ty, buzele lui se curbară în acel familiar zâmbet cu gura închisă.

Ajunse în bucătărie și se întinse către ușa de la frigider, dar se opri să privească opera de artă pe care Sissy și Rebecca i-o dăruiseră noului lor „bunic“.

În spatele ei, ușa bucătăriei se deschise, iar Alex intră și se opri alături de ea.

– Te bucuri de expoziție?

Ea clătină din cap.

– Tot timpul ăsta cât mă rugam să apară un mentor care să-i iubească pe copii, Millard Bradbury locuia chiar vizavi.

Se uită în sus la el.

– Despre ce ați vorbit voi acolo?

El ridică din sprâncenele întunecate.

– Ai avea încredere să-mi lași fiul pe mână două săptămâni vara asta? Ne gândim să mergem în expediție pe Creasta Pacificului.

Vara asta. Alex plănuia să rămână în viața lor pentru un timp mai îndelungat. Se strâmbă.

– Presupun că alăta vreme cât Ty o să fie cu tine, o să supraviețuiești. O să fii pe teritoriul lui, înțelegi.

Alex o privi sfidător.

– Sălbăticia a fost teritoriul meu înainte de a fi al lui. În plus, eu sunt expertul în pescuit. O să pescuim la muscă în lacurile de munte. E frumos acolo sus.

– Deci ai mai fost în drumeția asta înainte?

El încuviință din cap.

– Tata ne-a dus, pe mine și pe Ernesto, când eram de vârsta lui Ty, zise el, iar buzele i se subțiară. Pe atunci ne plăcea.

Ea zâmbi înțelegător. Se părea că Alex era încă departe de a-l plăcea pe fratele său, însă arăta decis să îl ierte pe Ernesto. Și ea se lupta cu tendința de a-i dori răul lui Dodge, închis într-o celulă din închisoarea din Seattle, în așteptarea procesului.

– Cred că mi-a schimbat viața, spuse el. Să stau pe acoperișul lumii mi-a dat o nouă perspectivă. Eram atât de mic, și lumea era atât de mare. Cred că mi-am dat seama că sunt o parte din ea, însă nu centrul.

Ea se gândi la spusele lui.

– De asta vrei să-l duci pe Ty acolo sus? Ca să capete o nouă perspectivă?

El dădu ușor din cap, întorcându-se să o privească intens. Mâna lui îi mângâie obrazul.

– Tu mi-ai dat o nouă perspectivă.

Fața ei se culcă automat pe palma lui puternică și el îi mângâie tâmpla cu degetul mare. Fără să se gândească, își lăsă trupul să se lipească de al lui; mâinile lui alunecară pe spatele ei. Mirosea a săpun parfumat și ea se simți acasă în brațele lui, chiar dacă se afla acolo pentru prima dată. Visase la momentul ăsta și se întrebase dacă va veni vreodată.

– Sidney, îi șopti el la ureche. Știi când am început să mă îndrăgostesc de tine? În ziua aia, la Amilia, când mi-am zdrobit degetul mare. Te-am auzit râzând. Îmi place râsul tău spontan, gălăgios, îmi place cum plângi când ascuți un cântec trist. Îmi place sinceritatea care ți se citește pe chip. Oricine te poate citi ca pe o știre de prima pagină. Te admir pentru asta.

Ea vru să-i spună că și ea îl admira. Că inima i se topea ca untul ori de câte ori el i se confesa, împărtășindu-i gândurile și sentimentele intime. Jack era un om bun, însă nu era conștient că are un suflet. Fusesse mulțumit să trăiască ca și cum ar fi fost doar o carapace. Și se așteptase ca Sidney să facă la fel.

Mintea ei crezuse că Jack era perfect pentru ea – pentru familia ei. Dar inima ei știuse că nu era așa. De aceea, sărutul lui nu îi provocase nici un sentiment. Dar în timp ce își contopi privirea în ochii întunecoși și plini de pasiune ai lui Alex, iar buzele lor se atinseră în sfârșit, roiuri de confesiuni și de artificii explodară în sufletul ei.

EPILOG

– Mamă, au venit!, strigă Rebecca din curtea din față.

Sidney se precipită către ușa de la intrare, în timp ce furgoneta argintie a lui Alex intra pe alee. Ty sări din mașină și imediat se zări și capul lui Alex de cealaltă parte. Fetele se apropiară, sporovăind emoționate. Pe deasupra capului Rebeccăi, Alex rânji. Se părea că nu se răscese deloc în cele două săptămâni cât el și Ty fuseseră în expediție pe Creasta Pacificului. Sydney îl îmbrățișă pe Tyson.

– Mi-a fost dor de tine. Mmm, miroși bine. Miroși a fum și a ace de brad.

– Și a păstrăv! Mamă, n-o să-ți vină să crezi cât pește am prins! Și din cei răpitori!

Își țină mâinile depărtate.

– Am prins unul uriaș, jur că era atât de mare!

Alex clătină din cap.

– Puștiul ăsta pescuiește la muscă exact ca un profesionist. N-am mai văzut pe nimeni care să învețe atât de repede. Are talent nativ.

Sidney nu-și mai văzuse niciodată fiul atât de sănătos, atât de bronzat. Dar cea mai importantă era licărirea de fericire din ochii lui. Alex se apropie, își petrecu brațele în jurul ei și își frecă barba de obrazul ei.

– Ce părere ai? întrebă el încet.

– Nu știu încă. Stai să încerc.

Îl sărută. Vai, cele două săptămâni fuseseră atât de lungi! Ea se trase înapoi un moment, cu o expresie contemplativă.

– Nu sunt sigură. Cred că trebuie să mai încerc o dată.

Următorul sărut dură mai mult.

- Hei, lasă-ne în pace, zise Ty.

Sidney îi observă rânjetul.

- N-ai nimic să ne spui, Alex?

Alex își lovi pumnul de palmă în joacă.

- Plecați de-aici!

Privirea lui Sidney se îngustă.

- Cum? Nici să nu vă treacă prin cap amândurora să încercați să țineți vreun secret! Ce s-a întâmplat acolo sus?

Bărbatul și băiatul schimbă priviri.

Ty se uită peste umăr. Millard ieșise pe ușa casei lui.

- Millard! strigă el. Am văzut urși!

După ce scotoci printre lucrurile de pe bancheta camionetei, apăru cu aparatul foto digital al lui Alex și traversă strada în fugă. Sidney se întoarce către Alex și își trecu mâinile peste antebrățele lui vânjoase și bronzate.

- Ce e cu secretul ăsta?

El își trecu o mână prin păr.

- Nu e chiar un secret. Doar că am vorbit ceva cu Ty. Și lui i s-a părut o idee bună.

Ea așteptă.

- Ai putea să trăiești într-o casă unde se aude trenul trecând în fiecare noapte prin spatele grădinii?

Inima ei tremură de emoție.

- Vrei să spui casa tatălui tău?

El încuviință din cap.

- Are trei dormitoare. Rebecca și Sissy ar trebui să stea în aceeași cameră, însă tot așa stau și acum. Ty ar putea sta în dormitorul de la mansardă. Cred că tu, cu talentul tău pentru decorațiuni, ai putea face ca locul să arate frumos. În special sufrageria aia mare. O să vopsească pereții în ce culoare vrei tu. Ai putea să-ți vopsești mobila în garaj până când reușim să-ți amenajăm propriul tău atelier în oraș, și...

- Alex, bați câmpii.

Știa încotro se îndrepta el, dar avea nevoie să-l audă spunând-o cu voce tare.

- Vrei să închiriezi casa tatălui tău?

- Știi, acum e casa mea.

El oflă cu putere.

- Ți-am zis în ultima vreme că sunt îndrăgostit de tine? Nu-mi vine să

cred că mi-era atât de teamă că o să mi se întâmple asta, iar acum mi-e și mai teamă să nu te pierd.

Ea surâse și se apropie.

– Asta înseamnă că o să-mi dai un preț bun pentru chirie?

Mâna ei se opri pe fața lui. Adora ridurile subțiri care începuseră să-i apară pe frunte și ușoarele încrețituri de la colțurile ochilor. Se ridică pe vârfuri și îl sărută.

Brațele lui se strânsură în jurul ei. Tandreea sărutului lui îi aduse lacrimi în ochi. În cele din urmă, călcâiele ei se cufundară înapoi în fragila iarbă a verii, însă inima îi rămase plutind deasupra.

– Mă refer la o chirie pe termen lung, zise Alex, ștergându-i o lacrimă din colțul ochilor. Pe viață.

Ea zâmbi.

– Unde semnez?

Paul Doiron

FIUL BRACONIERULUI

Titlul englez original: *The Poacher's Son*

© 2010 by Paul Doiron

Ediție condensată americană:

© The Reader's Digest Association Inc., USA, 2010

Traducere: Andreea Demirgian

Peter Pezzelli

LECȚII DE ITALIANĂ

Titlul englez original: *Italian Lessons*

© 2007 by Peter Pezzelli

Ediție condensată americană:

© The Reader's Digest Association Inc., USA, 2008

Traducere: Oana Popovici

Dick Francis și Felix Francis

ROBA DE MĂTASE

Titlul englez original: *Silks*

© 2008 by Dick Francis

Ediție condensată britanică:

© The Reader's Digest Association Limited, London, 2008

Traducere: Anacaona Sonetto

Karen Harter

LACRIMI DE TOAMNĂ

Titlul englez original: *Autumn Blue*

© 2007 by Karen Harter

Ediție condensată americană:

© The Reader's Digest Association Inc., USA, 2007

Traducere: Florentina Constantin

Ilustrații: pp. 6-8 – © Adrian Secolof; p. 161 – © Mark Fleming Photography;

pp. 162-164 – © Luana Schidu; p. 280 – © Corrine Pezzelli;

pp. 282-283 – ilustrator: Olly Howe@advocate; p. 448 – © Apex

pp. 450-452 – © Nitsch-Petioky Loránd; p. 575 – © Sears

Reader's Digest este marcă înregistrată a The Reader's Digest Association Inc.